

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CENTRAL CITIES

devotion

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Claire Kent

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DEVOTION
MERKEZİ ŞEHİRLER

CLAIRE KENT

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

Hakkında Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Claire Kent Hakkında

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2025 Claire Kent tarafından. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Sasha Bondar'ın cameo illüstrasyonu.

ADANMIŞLIK HAKKINDA

Hayatım boyunca bir saray ortağı olmak için çalıştım, bu yüzden yeni bir yönetici beni onun ortağı olarak seçtiğinde, kendimi onun mutluluğuna adamayı planlıyorum.

Ama Gabriel Capitol'den değil. Hatta küresel bir felaketten kırk beş yıl sonra dünyadaki tek güvenli yer olan Merkezi Şehirler'den bile değil. Vahşi doğadan geliyor ve saray kültürünü anlamıyor. Bir ortak bile istemiyor ama yine de bana takıldı.

Benim işim onun hayatını istediği şekilde yumuşatmak ama o sistemde bir sorun olduğuna inanıyor. Gerçek çok basitken o sadece karmaşıklıklar görüyor. Ve tamamen karşılıklı.

O benimle ilgileniyor, ben de onun iyi hissetmesini sağlıyorum.

Seçim dönemimin 163. gününde, diğerk adaylarla birlikte giyinmek ve sunuma hazırlanmak için erkenden uyandırıldım.

Yeni saray yöneticisi bugün ortağını seçecek.

Seçim grubu her zaman kadın ve erkek arasında eşit olarak bölünmüş otuz kişiden oluşur. Biri ortak olarak seçilir seçilmez veya birinin altı aylık adaylığı biter bitmez, boşalan yer hemen başka biri tarafından doldurulur.

Adaylığıma sadece dört hafta kaldı, bu yüzden hızlıca banyo yapıp saçlarımla çalışmaya başlarken heyecandan çok endişeliyim.

Eğerk ay bitmeden seilmezsem, başarısız biri olarak eve gnderileceğim. Hiç istemediğim bir hayatı yaşamak zorunda kalacağım.

Aday olduğum aylar boyunca sadece yedi yönetici ortak seti. İki kadın ve bir erkek erkeklerle eşit olmayı tercih etti, bu yüzden bu seçimler için uygun bir seçenek bile değıldim. Diğerk üç erkek yönetici kadınları seti ama onlar da şu anda sarayda moda olan ufak tefek, narin, pırpırlı tipleri seçtiler. Ben yle biri değılim ve samimi çabalarıma rağmen, etkili bir şekilde taklit bile edemiyorum.

Geçen ay benimle birkaç dakika konuşan ve ilgili görünen yeni bir kadın yönetici vardı. Beni seeceğıne dair kısa bir umut besledim ama onun yerine canlı kızıl saçları ve boğucu tavırlarıyla Kyra'yı seti.

şehvetli olmak da olmadığım ve taklit edemeyeceğim bir şey.

Bu yüzden hala buradayım, mevcut seçim grubunun en uzun süre direneniyim.

Yemek yediğimiz, uyuduğumuz, giyindiğimiz ve zamanımızın çoğunu geçirdiğimiz geniş odada ayna alanı için savaşırken telaş içinde olmak için herkesten daha fazla nedenim var.

Bu benim son şansım olabilir.

Uzun kahverengi saçlarıma badem kokulu yağ sürdüm ve Poppy elbisesinin arkası açık bir şekilde yanıma geldiğinde, saçlarımla başımın arkasında sade ve zarif bir topuz haline getirmenin tam ortasıındaydım.

"Selam Jess," diyor gergin bir gülümsemeyle. Sadece iki aydır burada. İlk birkaç hafta acı verici bir şekilde utangatı ve hâlâ

Benden başka kimseyle konuşmak istemiyordu. "Saçınla işin bittiğinde şu düğmeleri alabilir misin?"

"Elbette." Son tokayı da takıyorum ve aynadaki yansımaımı inceliyorum. Gözlerim saçlarımla aynı fındık kahvesi renginde. Tenim açık ve yanaklarım sürekli pembe. Boynum ve omuzlarım saçlarım bu şekilde toplanmışken neredeyse zarif görünüyor. Biraz makyajla, olabileceğim kadar güzel olacağım.

Çekici, konuşkan, iyi huylu ve makul derecede zeki olmasaydım, seçme adayı olarak onaylanmazdım. Henüz bir ortak olarak seçilmemi engelleyen şey muhtemelen doğal niteliklerimden çok kötü şans.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor Poppy. "Eminim bugün seçileceksin."

Ona doğru dönerken başımı sallayarak gülümsüyorum. "Benim ne kadar şansım varsa senin de o kadar şansın var. Erkekleri tercih eden biri de olabilir, bu durumda ikimizin de şansı olmaz."

"Maeve bugün kadınlardan hoşlanan bir erkek olduğunu söyledi."

"Gerçekten mi?" Poppy'nin elbisesinin arkasındaki minik düğme sırası üzerinde çalışırken kalp atışlarım hızlanıyor. Düğme ilikleri küçük ve kumaş kaygan, bu yüzden kolay bir değil. Benim elbisem önden bağlanıyor, o yüzden kendim halledeceğim. "Bu umut verici. Dedikodulardan her zaman haberdardır."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Düğmeleri bitiriyorum ve elbisesinin arkasını düzeltiyorum. "İşte oldu. Her zamanki gibi harikasin. Keşke ben de bir elbise giyebilseydim."

Saray Seçimi Direktörü Barrett ile yaptığım ilk görüşmede, bana hiç tereddütsüz bir şekilde, fiziğimi, kalp şeklindeki yüzümü ve gamzelerimi dengelemek için son derece sade bir zarafetle giyinmem gerektiğini söyledi. Göğüs ve kalçalarımın belirgin kıvrımlarıyla, o mülayim ve gerçekçi üslubuyla, aşırı seksi elbiseler giyer ve saçlarımı bağlarsam ucuz ve havalı görüneceğimi söyledi.

Bunlar onun sözleriydi. *Ucuz ve şişirme*.

Diğer adayların çoğunun aksine, ailem masa başı ya da eğlence sınıfı yerine işçi sınıfı, bu yüzden belki de bu bir şekilde görünüşüme yansıyor. Poppy, Barrett'in eleştirisinin saçma olduğunu ve sadece eşeklik yaptığını düşünüyor, ama haklı olup olmadığını merak ediyorum.

Barrett altmışlı yaşlarının ortalarında, bu da Düşüş'ten önce yirmi yıl hayatta olduğu anlamına geliyor. Eski dünyanın yenisiyle değiştiğine tanıklık eden tanıdığım herkes, zorlu bir deneyimin bilgeliğine ve

belli bir tür bitkin sinizm. Bana yalan söylemek ya da kötülük olsun diye kötü davranmak için hiçbir nedeni yok. Belki de bende *ucuz* görünme potansiyeli olan bir şey .

Belki de beni hep aşağı çekecek.

"Her şey yolunda mı?" Poppy aynada beni izlerken soruyor.

"Evet." Ona tekrar gülümsedim. Gülümsemem en iyi özelliğimdir. Sıcak, açık ve bulaşıcı. Herkes öyle diyor.

"O zaman acele etsen iyi olur. Geç kalmak istemezsiniz."

Tekrar odaklanıyorum, soluk gül rengi elbisemi giymeden önce dudaklarıma ve gözlerime renk veriyorum.

Kesinlikle geç kalmak istemiyorum, yoksa on yıllık hayalimi gerçekleştirmek için son şanslarımdan birini kaçıracağım.

Yeni saray yöneticisinin ^{ilk} adaylar grubunda hafif bir heyecan mırıltısı uyandırır. Gerçekten de bir erkek ve hiç de fena görünmüyor.

Saçları uzaktan orta kahverengi görünüyor, ama yaklaştıkça aslında koyu kahverengi ve bolca gümüş rengi olduğunu fark ediyorum. Gri erken gelmiş olmalı çünkü yüzü kırklı başından daha yaşlı görünmüyor. Uzun boylu, fit bir vücudu var. İyi omuzlar ve uzun bacaklar. Güçlü, klasik yüz hatları ve gözleri o kadar mavi ki renklerini büyük odanın her yerinden görebiliyorum.

Yüz ifadesinden yayılan hafif sinirli sabırsızlıktan bir şey olsaydı onu daha çekici bulurdum.

Adı Gabriel. Başkan tarafından Özel Projeler Koordinatörü olarak işe alınmış. Her zamanki gibi kadın ve erkek gruplarına ayrılarak sıraya girdiğimizde Maeve'den bu kadarını öğreniyorum.

Otuz aday yerlerini alırken Barrett yeni yöneticiyle özel olarak konuşuyor ama onlar yaklaşırken konuşmanın sonunu duyuyorum.

Gabriel, "Anladığım kadarıyla saraydaki pozisyonun avantajlarından biri de bu," diyor. Sesi yumuşak. Sesi eğitilmiş ve sessizce sinirli geliyor. "Ama gerçekten ilgilenmiyorum."

"Evet. Dışarıdan gelenler ve Başkent'e yeni gelenler için yeni bir fikir ama buna alışacak ve zamanla takdir edeceksiniz." Barrett ince yapılı ve kendinden ve saraydaki konumundan son derece emin.

"Zahmet etmemeyi tercih ederim. Buraya çalışmaya geldim, vakit kaybetmeye değil." Genç, çekici, iyi giyimli kadın ve erkeklerden oluşan sırayı bariz bir isteksizlikle tarıyor. Bakışları kısa bir süre benim üzerimde kalıyor, ama muhtemelen bunun nedeni gözleriyle buluşan tek kişinin ben olmam. Diğer herkes, boyun eğme arzumuzu ifade etmek için hepimize öğretildiği gibi bakışlarını düzgün bir şekilde aşağı indirmiş durumda. "Bu... bayağı hissettiriyor."

Barrett sert bir şekilde, "Bu adilik değil," diye yanıtlıyor. "Başkan'ın özel uygulamalarından bu şekilde bahsettiğinizi başkalarının duymasına izin vermemeniz akıllıca olur. Bir ortak, saray yönetiminin fayda paketinin önemli bir yönüdür ve isteğe bağlı değildir." Son kelimeleri keskin bir kesiklikle ısırarak söylüyor.

Gabriel meseleyi anladı. "Anlaşıldı. Yani sadece birini mi seçeceğim?"

"Kimi istersen. Sanırım kadınları tercih ediyorsun?"

"Evet."

Barrett erkek adayların sırasına doğru hareket eder ve onlar da pek de düzenli olmayan bir şekilde odanın arka tarafına çekilirler. Sonra kalan sıranın sonundaki Poppy'ye doğru el sallayarak kadınların dağılması gerektiğini işaret ediyor.

Gabriel sıranın bir ucundan diğerine bakıyor, hala sabırsız olduğu ve tüm prosedürden rahatsız olduğu belli. Saçları Başkent'te normalde olduğundan daha uzun. Ensesinde bir kravatla arkaya doğru toplamış, ama saçları kalın ve düzgün durmaya meyilli görünmüyor.

Barrett'a bakıyor. "Ve siz bana onların kendi tercihleriyle burada olduklarını mı söylüyorsunuz? Kaçırılmadılar ya da-"

"Tabii ki hayır!" Barrett gücendi ve onu kim suçlayabilir ki? Sanki birileri saray ortağı olmaya zorlanacakmış gibi. "Herhangi biriyle konuşabilirsin. Buraya nasıl geldiklerini sor ve sana anlatacaklarını dinle."

Gabriel tekrar sıraya bakıyor ve bir kez daha bakışları benimle birlikte duraklıyor. Bir dakika önce gözlerimi kaçırmayı denemiştım ama konuşmadan o kadar etkilenmiştım ki bunu on saniyeden fazla sürdürememiştım.

Barrett bu kadar kaba baktığım için muhtemelen bana kızmıştır ama saray partneri seçme şansına hevesle atlamayacak biriyle hiç tanışmadım.

Bu adam da kim?

"Bana buraya nasıl geldiğini anlat," diyor Gabriel sert bir şekilde.

Belirsiz bir direktif ama sorduğu asıl soruya cevap veriyorum. "Ben on bir yaşındayken kuzenim bir yöneticinin ortağı olarak seçilmişti. Haftalık ziyaretine her zaman güzel kıyafetler giyerek ve bize ikramlar getirerek gelirdi. Bana işi ve hayatı hakkında her şeyi anlatırdı. Çok mutluydu. O zaman ben de bir ortak olmak istediğime karar verdim ve son on yılımı bu hedef doğrultusunda çalışarak geçirdim. Otelcilik sektörüne on üç yaşında başladım, önce bulaşık yıkadım ama sonunda doğru davranışları öğrenebilmek için ön hostesliğe kadar yükseldim. Yirmi bir yaşına girer girmez seçme-aday grubuna başvurdum. Üçüncü girişimimde seçildim. Bu benim hayatımın yarısından uzun süredir hayalimdi ve bu pozisyonu isteyen pek çok kişi olduğu için bu noktaya kadar gelebildiğim için inanılmaz şanslıyım."

Gabriel beni duyuyor. Duyduğunu biliyorum. Yüzünde bir tepki görebiliyorum - sanki içinde bir gerginlik gevşiyor.

Barrett gizli bir baş sallamayla bakışlarımı yakalıyor. Cevabımdan memnun olduğu belli.

"Pekâlâ," der Gabriel sonunda. "Anladım. Onu ben alacağım."

Göz kırpıyorum. Bahsettiği *kadının* ben olduğumu anlamam birkaç saniye sürüyor.

Barrett diyor ki, "Mükemmel seçim. Jess güzel olduğu kadar zeki ve deneyimli. Hayal kırıklığına uğramayacaksınız."

Etrafıma bakıp az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken yüzüm kızarıyor. Poppy sıranın ilerisinden bana sırtıyor ve Maeve kesinlikle kızgın.

Gabriel yine sabırsız görünüyor ve ben onun önünde durmak için yürürken yüz ifadesi değişmiyor. Bir dakika boyunca bana bakıyor ve sonunda başını sallıyor. "Seninle ne yapmam gerekiyor?"

Benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğundan emin değilim, ama her iki durumda da, bu gelecek şeyler için umut verici bir işaret değil.

Daha önce saraydaki özel sütlerden birinde ^{hiç} bulunmamıştım, bu yüzden Gabriell'i üçüncü kattaki odasına kadar takip ederken heyecanlıyım ve oldukça şaşkınım

geniş saray kompleksinin ana binası.

Yüksek tavanlı ve bir duvar boyunca üç geniş penceresi olan geniş bir alan. Ortadaki pencerenin manzarasından faydalanmak için konumlandırılmış masanın üzerinde bir yığın kitap ve kâğıt var. Bir köşede bir kanepe ve iki döşemeli sandalyeden oluşan bir oturma grubunun yanı sıra iki kişilik küçük bir yemek masası var. Diğer köşede ise kayrak mavisi tonlarında lüks örtülere sahip büyük bir yatak yer alıyor. Yerler cilalı karo, oturma alanında ve yatağın yanında alan halıları var. Özel banyoya açılan bir kapı ve pencerelerden birinde üstü kapalı bir şilte ile minder ve battaniyelerle donatılmış derin bir oyuk vardır.

Hemen oraya koşuyorum ve pencere kenarına, bana ayrılan yere yerleşiyorum.

Gabriel odanın ortasında duruyor ve bana bakıyor. Saçının birkaç teli kravatından kaymış. İnce, hareketli dudakları ve yüksek elmacık kemikleri var. Geniş bir alnı var. Bir yönetici için gayet ortalama sayılabilecek bir kıyafet giyiyor. Basit siyah bir pantolon ve koyu gri bol, yakasız bir gömlek. Kıyafetleri iyi dikilmiş, ancak tanıştığım diğer saray görevlilerinin aksine görünüşü için çok fazla zaman harcamadığı açık. Zeki ve olgun biri gibi görünüyor. Bedensel olmaktan ziyade beyinsel. Ama masa başı işi olan bir adama göre fiziksel olarak iyi durumda. Düzenli egzersiz yapıyor olmalı.

Bir şey söylemeyince ona gülümsedim. "Şu anda senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Beklenmeye ihtiyacım yok. İşleri kendim yapmaya alışkınım"

Kaşlarımı kaldırıyorum ve bir ortağın rolünün ona hiç tam olarak açıklanıp açıklanmadığını merak ediyorum. Belki de bu yüzden bu konuda bu kadar huysuzdur. "Sana hizmet etmek için burada değilim. Sarayda tüm yemek, temizlik ve ayak işleriyle ilgilenen ev personeli var. Ben senin ortağınım."

Boğazını temizliyor. "Bunu senin seçmeni anlıyorum ama ben buralı değilim. İlişkilerimi bu şekilde yürütmüyorum."

"Oh. Karışıklığı anlıyorum." Bana öğretildiği şekilde gözlerimi aşağıda tutmaya çalışıyordum ama bu tür konuşmalar yapmaktan hoşlanmıyorum. Gabriell'in yüzünü görmeliyim ki ne düşündüğünü anlayabileyim. "Bu romantik bir ilişki değil. Ayrıca evcil hayvan ya da fahişe de değilim. Benim rolümü yanlış anlıyorsun."

Yine kaşlarını çatıyor. Artık kızgınlıktan çok şaşkınlık içinde. "Bana bir kez daha açıkla. Çünkü anladığım kadarıyla bu çoğunlukla

seks hakkında. Ve belki de bu sofistike saray yaşam tarzıyla uyumlu değilim ama seks partnerlerimi bir sıralamadan seçme eğiliminde değilim."

Zeki biri. Kuru ses tonu kıkırdama isteği uyandırıyor. Elbette gülmüyorum. "Genellikle seks içerir, ama öyle olmak zorunda değil. Benim işim senin hayatını yumuşatmak. İhtiyacınız olduğunda size zevk ve rahatlama getirmek. Rahatlamanıza yardımcı olabilirim. Yöneticilerin çok zor ve stresli işleri olduğu için buna ihtiyacınız olacak. Bunu istediğiniz kadar samimiyetle yapabilirim."

"Samimi olmayan bir şekilde bana tam olarak nasıl zevk verebilirsin?" Ona söylediklerimi düşünüyor. Beni ciddiye alıyor. Bunu yüzünden anlayabiliyorum.

"Sevişmek zorunda değiliz. Pek çok insan partnerleriyle sevişmemeyi tercih eder. Seni sözlü olarak tatmin edebilirim. Bu çok yaygın ve çok daha az samimi." Bunu ona açık bir şekilde anlatıyorum çünkü saray kültürünü daha iyi anlaması gerektiği açık. Ona söylediklerimden dolayı hiç utanmadım.

Hafifçe kızardığını görene kadar değil. "Beni memnun et... oral olarak."

Tekrarladığı kelimelerin bir soru mu yoksa uymamı istediği talimatlar mı olduğunu anlayamıyorum. "Evet. Elbette bunu yapabilirim. Yapmamı ister misin?"

"Ve bu seksten daha mı az samimi?"

"Evet. Neden samimi olsun ki?" Şu anda gerçekten kafam karışmış durumda ve tekrarlanan sorular karşısında biraz telaşlanıyorum. Daha önce zihnimde her şey bu kadar net ve basitken, şimdi rolüm hakkında emin olamıyorum. "Kendimizden hiçbir şey paylaşmadan seni iyi hissettirecek ve rahatlatacak."

"Sen ciddi misin? Bana oral seks yapacaksın ve hiç de samimi hissetmeyeceksin öyle mi?"

"Tabii ki." Gözlerim kocaman. Muhtemelen şaşkın görünüyorum çünkü öyle hissediyorum. Duygularımı saklamakta hiçbir zaman iyi olmadım.

"Yani daha önce çok seks yaptınız ve bundan kopabiliyor musunuz?"

"Hayır. Aslında daha önce hiç cinsel ilişkiye girmedim çünkü hayatımın büyük bir bölümünde bir partner olmak istedim. Bazı yöneticiler partnerlerinin bakire olmasını tercih ediyor. Herkesin umurunda değil, ama neden gereksiz yere olasılıkları ortadan kaldıralım? Ama daha önce erkekleri ve kadınları oral yoldan tatmin etmiştim. Bu işte iyi olabilmek için pratik yapmam gerekiyordu. Ayrılmıyorum. Ayrılmam gereken kötü ya da nahoş bir şey değil. Size daha önce söylediklerimi anladınız, değil mi? On yıldır bu pozisyon için çalışıyorum. Bunu yapmak istiyorum ve bana izin verirseniz iyi bir iş çıkaracağımı düşünüyorum."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor, bakışlarını kaçırarak.

Yıllardır kimsenin bir tanrıya atıfta bulunduğunu duymadım - ben on iki yaşındayken Hristiyan büyükannem öldüğünden beri. Artık kimse ünlem olarak bile kullanmıyor. Gabriel, Orta Şehirlerden düşündüğümünden daha uzakta olmalı.

Ben daha bir şey söyleyemeden, "Burası lanet olası en tuhaf şehir," diye mırıldandı.

Sözlerinden incinerek gözlerimi indirdim ve omuzlarımı sertleştirdim.

Bunu fark etmiş olmalı çünkü şöyle diyor: "Özür dilerim. Lütfen kişisel algılamayın. Ben sadece... buralardan değilim."

"Anlıyorum."

"Mesele sen değilsin. Çok güzelsin - gerçekten çok güzelsin - ve eminim ki işinde... harika olurdun. Ama ben böyle biri değilim."

"Anlıyorum." Titrek bir nefes alıyorum, hâlâ üzgünüm ve kafam her zamankinden daha karışık. "Peki ne yapmamı istiyorsun?"

"Umurumda değil." Bir eliyle ağzını ve çenesini ovuşturuyor ve masaya bakıyor. "Ne istersen yapabilirsin. Yapmam gereken bir sürü iş var, o yüzden başlamam gerekiyor."

Pencere kenarındaki köşeme dönüp rahatça yerleşiyorum. Masasına giderken onu izliyorum, sanki varlığım dikkatini dağıtıyormuş gibi birkaç kez bana dönüp bakıyor. Ancak bunun üstesinden gelmiş olmalı, çünkü büyük bir kağıt destesini okumaya başlıyor, ara sıra bir deftere kendi kendine notlar alıyor. Bir süre sonra odada olduğumu bile unutmuş gibi görünüyor.

Yıllardır ortak olma hayallerim vardı ve bazı hayallerimin muhtemelen gerçekçi olmadığını kabul eden ilk kişi ben olacağım.

Ancak bir ortak olarak ilk günümü sıkıntıdan patlayarak geçireceğimi asla hayal edemezdim.

GABRIEL akşam yemeği saatine kadar durmadan çalışır. Kapı kısa bir vuruştan sonra açıldığında, başını kaldırıp bakar, sanki zamana ve mekâna uyum sağlamak için çaba harcıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırpar.

Pencere kenarına bakıyor, hâlâ orada uzandığımı görünce gözleri açılıyor.

Başka nerede olabilirim ki?

Masaya bir tepsi ve bir sürahi koyan mutfak personelinden genç bir adam olan Nico'ya gülümsüyorum. Giderken bana gizli bir göz kırpmıyor ve bir gurur dalgasına kapılıyorum.

İşbirliği yapmayan bir ortakla bile, seçildim. Bunun bir anlamı var. Tüm hayatımı değiştirecek.

Birkaç dakika sonra Gabriel kâğıtlarından başını kaldırıp bakar. "A değil misin?"

"Evet. Öyleyim."

Masadaki yiyeceklere doğru el sallıyor.

Sinirli görünmemeye ya da öyle görünmemeye çalışarak alt dudağımı dişlerimle sıkıyorum. "Sen beni beslemedike yemek yememe izin yok."

Vücudu hafifçe seğiriyor. "?" "İznim yok-"

"Tanrı aşkına. Yemek için iznin var. Keyfine bak. Ne istersen al." Yerimden kalkmıştım ki ekledi: "İznimi istediğin başka bir şey varsa, hemen gelip bana söylemelisin. Bilmeyeceğim, bu yüzden sen açlıktan ölürken ben burada aptal aptal oturuyor olacağım."

Masasından birkaç adım ötede durakladım. "Oh. Banyo..."

"İzin almanız gerekiyor..."

"Evet."

"İzniniz var. Ne zaman gitmek istersen." "Özel banyonu kullanmamı ister misin?"

Ağzı kısa bir süreliğine açık kalıyor. "Başka nereye gidebilirsin ki?" "Alt katta umumi bir tuvalet var, oraya gidebilirim-"

"Şaka yapıyor olmalısın. İnsanlar gerçekten partnerlerini tuvalete gitmek için sarayın diğer ucuna mı götürüyor?"

"Evet." Birden kendimi onun hakkında daha iyi hissettim. Başkalarının bencil ya da kaba olabileceğine bu kadar şaşırdığına göre, özünde kötü bir adam olmadığı kesin. Barrett'ın bana her zaman dikkatli olmamı söylediği mizah duygusu ve dayanamayıp ekliyorum, "Tabii ki, birkaç kişi bir tencere talep etti."

"Bir tencere."

Gözlerimdeki sessiz kahkahayı görmemesi için gözlerimi kaçırıyorum ama ağzımın hafifçe seğirmesine engel olamıyorum. "Evet. Yaygın değil ama ara sıra yapılıyor."

Tuhaf bir oflama sesi çıkarıyor ve yüzüne baktığımda orada kuru bir eğlence görüyorum. "Bana bilerek mi zorluk çıkarıyorsun?"

"Hiç de değil. Ne yazık ki size gerçeği söylüyorum. Yöneticilerin hepsi iyi insanlar değil." Yüzünde farklı bir ifade gördüğümde aceleyle ekliyorum, "İstismara izin verilmez. Eğer bir yönetici ortağını suiistimal ederse, ortağı olma ayrıcalığını kaybeder."

"Pislik kadar alçak bir çıtadan bahsediyoruz," diye mırıldanıyor, kendisiyle mi yoksa benimle mi konuştuğu belli olmayan o alaycı tarzıyla.

Hangi bardan bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden kendisiyle konuştuğunu varsayacağım. "Yani banyonuzu kullanmamın bir sakıncası yok mu?"

"Tabii ki istemiyorum. Ne zaman kullanabilirsin. Sormana gerek yok."

"Duş ve küvet de mi? Yoksa sadece tuvalet mi?"

"Duş, küvet, tuvalet, lavabo, her neyse. Ben orada olmadığım zamanlarda kullanabilirsin." Sesi hâlâ belli belirsiz sinirli geliyor ama bunun bana yönelik olmadığını fark ediyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ve hemen şimdi kullanacağımı belirtmek için banyoya doğru işaret ediyorum.

İşimi bitirip ana odaya döndüğümde yine çalışıyordu. Bana izin verdiği için yemek tepsisine doğru yürüyorum ve bize getirilenleri kontrol ediyorum. Güzel görünüyor. Dilimlenmiş etler ve peynirler ile çeşitli sebzeler, sürülebilir yiyecekler ve ekmek.

"Size bir tabak hazırlamamı ister misiniz?"

"Ne?" Boş bir ifadeyle bana bakıyor. Yemeği işaret ettiğimde, "Evet, teşekkürler. Ya da daha sonra alabilirim."

Onu kendi haline bırakırsam yemek tamamen unutacağından şüphelenmeye başladım. O kadar dikkatle işine odaklanmış ki

Sanki dünyanın geri kalanı yokmuş gibi. Bu yüzden onun için güzel bir tabak hazırlıyorum, çeşitli seçenekleri güzelce düzenliyorum ve ona bir dilim ananas ve çileklerin en iyisini veriyorum. Sürahiden bir bardağa elma suyu dolduruyorum ve masadaki tek boş yere koyması için yemeğini getiriyorum.

Bir teşekkür mırıldanıyor ve uzanıp bir dilim hindi ve çedar peynirini birlikte yuvarlayarak alıyor ve bakmadan bir ısırık alıyor.

İçimden bir eğlence dalgası geçiyor ve bunu çabayla geri yutuyorum. Bana hızlı bir bakış attığında yüzüm sakın, ama belki de ifademde bir şey gördü. Gözleri kısılıyor.

"Yapmam gereken başka bir şey var mı?" diye soruyor, kalemi hâlâ defterinde yarısı karalanmış notlarla dolu bir sayfanın üzerinde duruyor.

"Hayır. Bu sabah egzersiz saatimi kaçırdım - muhtemelen bunu zaten biliyorsunuzdur, ancak ortakların her gün egzersiz yapmak için bir saat izni var - bu yüzden yemek yiyeceğim ve sonra sizin için uygunsa yürüyüşe çıkacağım."

"Kulağa hoş geliyor. Ne istersen yap."

Anladığım kadarıyla ciddi.

O çok garip, ne yapacağı belli olmayan bir adam. Ben de en az onun kadar bu durum karşısında çaresiz hissediyorum.

Ama kaba ya da aşırı kontrolcü biri değil, yani benim durumum kesinlikle daha kötü olabilirdi. İşimi yapmama izin verilmesini tercih ederdim ama belki de saraydaki hayata alışması için zamana ihtiyacı vardır.

Sabırlı olacağım.

Başka ne yapabilirim?

Gabriell'in ortağı olarak ^{ikinci} günümde, neredeyse ilk günkü kadar sıkıldım.

Erken kalkıp neredeyse iki saat yüzüyor. Sarayda çok güzel bir tuzlu su havuzu var. Çoğu insan eğlence ya da rahatlama için kullanıyor ama Gabriel belli ki egzersiz için yüzüyor çünkü döndüğünde yüzü kızarmış ve nefesi kesilmiş oluyor.

O odadayken duş aldım, giyindim ve o içeri girdiğinde toparlandım.

Saray koridorlarında örtünmek için kalın bir bornoz giyiyor ama bir bardak suyun tamamını yuttuktan sonra dalgınlıkla bornozu çıkarıyor. Cildi hâlâ nemli. Tuzlu su gibi kokuyor ve saçları arkaya toplanmış ve hala damlıyor.

Bornozu olmadığı için üzerinde hayal gücüne çok az yer bırakan mayosundan başka bir şey yok. Onun gibi masa başı işi olan bir adamdan beklediğimden daha iyi bir vücudu var. Düzenli olarak bu şekilde yüzüyor olmalı ve kesinlikle uzun kol ve bacaklarındaki yağsız, sıkı kaslardan belli oluyor. Göğsünde kıllar var ve karnı çoğunlukla düz.

gerçekten beğendim. Bunu beklemezdim.

"Bir süre banyoda kalsam sorun olur mu?" diye soruyor, sanki burada olduğumu yeni hatırlamış gibi bana bakıyor.

"Tabii ki. Bu sabah hazırlanmayı bitirdim."

"Tamam." Saçındaki suyun bir kısmını sıkarak karo zemine damlamasına izin veriyor. "Ne yapacaksın?"

Hâlâ benim programımın tamamen onunkine göre şekillendiğini anlamıyor. "Senin için de uygunsa şimdi yürüyüşe çıkabilirim diye düşündüm."

"Elbette. Kulağa hoş geliyor. Bugün başkanla muhtemelen sabahın büyük bir kısmını alacak bir toplantım var."

"Ofisinde mi yoksa konferans odasında mı?"

"Ofisi." Kaşları sessiz bir soruyla birbirine yaklaşıyor.

"Ofisteki toplantılar özeldir, ancak konferans salonundakiler halka açıktır, bu nedenle ortaklar katılır."

"İş toplantılarına katılıyor musun? Neden? Sizin için ölümcül derecede sıkıcı olacağından eminim."

"Tüm kamusal etkinliklere sizinle birlikte gidiyoruz. Katılmıyoruz ama hazır bulunuyoruz. Başından beri bu böyleydi."

Şüpheli bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Tamam. Bugün onun ofisinde, böylece saatlerce süren sıkıcılıktan kurtulabilirsin."

Toplantılara katılmanın benim için işkence olacağına inanıyor ama bu odada tek başıma hiçbir şey yapmadan takılmaktansa bir toplantıda konuşan insanları dinlemeyi tercih ederim. Bunu söylemiyorum. O banyoya giderken ben de ayakkabılarımı değiştiriyorum.

Yürüyüşümden sonra, toplantısına gitmek için çoktan ayrılmıştı, bu yüzden oturup öğleden sonra nihayet dönene kadar sonsuz bir süre bekledim.

Pencere kenarındaki odamda yarı uyukluyordum ama kapının açıldığını duyar duymaz kendime geldim.

Yorgun ve sinirli görünüyor. Saçları kafasını ovuyormuş gibi dağınık.

"Toplantı nasıldı?" Ona sordum.

"Büyük bir zaman kaybı. Çoğu toplantı gibi." Parmak uçlarıyla boş boş kafa derisini kaşıyor. Saçlarını darmadağın eden şey bu hareket olmalı. "Bunca zamandır işimi hallediyor olabilirdim." Banyoya doğru giderken kaşlarını çatıyor.

Oturup o dönene kadar bekliyorum, o kadar kötü bir ruh halinde ki rahatlamasına ve daha iyi hissetmesine yardımcı olmama izin vereceğini umuyorum. Ama umutlarım boşa çıktı. Birkaç dakika sonra ortaya çıktığında, doğruca masasına gidiyor ve istediğini bulana kadar kağıtları karıştırmaya başlıyor.

On dakika sonra var olduğumu hatırlıyor ve gözlerini dik oturduğum, ellerimi kucağımda düzgünce kavuşturduğum yere doğru çeviriyor. "Orada öylece oturacak mısın?"

"Başka ne yapabilirim ki?"

"Bilmiyorum. Ne istersen onu yap. Orada öylece oturup hiçbir şey yapmamak senin için sinir bozucu."

"Anladığını sanıyordum. Bana izin vermediğin sürece hiçbir şey yapmaya iznim yok-"

"Tanrı aşkına, istediğin her şeyi yapmaya iznin var! Bütün gün ailenle takılabilirsin, umurumda değil."

Isırgan ses tonu karşısında içimdeki kızgınlık kabarmasını bastırıyorum. "Bunu yapmama izin yok. Bize haftada dört saat ve ayda bir gün izin veriyorlar. Cumartesi akşamları ailemi ziyaret ediyorum ve boş günümde tüm gün. Aksi takdirde, siz odalarınızdaysanız ben de odamdayım."

"Tamam ama orada öylece oturmak yerine bir şeyler yapamaz mısın? Normalde boş zamanlarında ne yaparsın?"

Ses tonuna rağmen sorusunu ciddiye alıyorum. "Okumayı biliyorum. Bana babam öğretti. Bu yüzden kitap okumaktan hoşlanıyorum. Resim yapmayı da severim. Ve büyük teyzem bana örgü örmeyi öğretti. Ondan da keyif alıyorum."

". Harika. Bu üç şey de senin için iyi olur.
yap."

"Malzemeye ihtiyacım var. Ya da kitaplar. Ve ben yapamam-"

İnliyor. "Sana bir şeye ihtiyacın olursa doğrudan bana sormanı söylemiştim. Bu aptalca tahmin oyunlarına katlanamıyorum."

Beni seçtiğinden beri ilk defa ona aktif ve ateşli bir öfke duyuyorum. Temel bir saray hakkında tamamen cahil olması benim suçum değil.

gelenek. Uygun şekilde davranmak için elimden gelen her şeyi yaptım ama yine de ne beklendiğini anlamasına yardımcı oldum.

Bu şekilde davranılmayı hak etmiyorum.

Bir yanıt vermek istiyorum ama yutkunmayı başarıyorum. Ancak cevap verirken ses tonum kesinlikle kırılmış ve soğuk. "Oyun oynamıyorum. Senden ihtiyacım olan şeyi istedim. Yapacak bir şeyim olmamasından rahatsız olan ben değilim."

Bu tam olarak doğru değil. Zihnimi ya da ellerimi meşgul edecek bir şey olmadan oturmaktan nefret ediyorum. Ama şu anda bunu bilmesine gerek yok.

Yüzümü dikkatle tararken gözleri açılıyor. "Kızgınsın. İçinde olduğunu bilmiyordum."

"Elbette içimde var. Ben de senin gibi bir insanım. Ama senin ortağın olarak iyi bir iş çıkarmaya çalışıyorum ve sinirlenmek ters etki yaratır."

Nedense ağzı yumuşuyor. Hafifçe yukarı doğru seğiriyor. "Evet. Sanırım öyle. Seni terslediğim için özür dilerim. Tüm bu ortak işini saçma buluyorum ama bunun senin hatan olmadığını biliyorum, bu yüzden hıncımı senden çıkarmamalıyım. Bak, birbirimizi hiç tanımıyoruz, bu yüzden bu garip ve tuhaf. Ama çalışmayı severim. İşleri halletmeyi severim. Ve bunu engelleyen önemsiz dikkat dağıtıcı şeylere tahammülüm yok. Ayrıca kalpsiz bir canavar da değilim; mutsuz olmanı ya da canının sıkılmasını istemem. Yani bu durumu ikimiz için de kolaylaştıracak her şeyi isteyebilirsin. Aslında, gelen herhangi bir öneride bulunursanız memnun olurum."

"Pekâlâ." Öfkem yükseldiği gibi hızla kayboluyor. Her şeyi açık açık konuşunca kendimi daha iyi hissediyorum. "Anlıyorum. Benim rolüm senin başlatmanı beklemek, ama belli ki istediğin bu değil, o yüzden daha doğrudan olmaya çalışacağım. Örgü örmemi veya resim isterseniz, malzeme satın almak için sizden birkaç krediye ihtiyacım olacak. Haftalık kazancımın tamamı aileme geri dönüyor. Bir ortağın harcama parası sizin tarafınızdan verilmelidir. Tıpkı diğer her şey gibi."

"Tamam. Anlamaya başlıyorum." Masasının üst çekmecesini açıp veresiye defterini çıkarırken başını sallıyor. "Kitaplar için de biraz lazım olacak, değil mi?"

"Kitap satın almama gerek yok. Eğer izin yazarsanız, okumak için saray kütüphanesinden kitap ödünç alabilirim."

"Anladım." Kredi defterinin üst sayfasına bir şeyler karalıyor, yırtıyor, bir sonraki sayfaya başka bir şey karalıyor ve sonra onu da yırtıyor.

Birini de. İkisini de bana verdi.

Birincisi kütüphane izni. İkincisi elli kredidir.

"Bu kadarı çok fazla," diyorum ona bakarak. "Bu kadarına bile ihtiyacım yok."

"Bununla ne istersen al. Bana gülünç bir miktar ödüyorlar ve çalışmaktan başka bir şey yapmadığım için zar zor harcayacağım. Aydan aya biriktiremiyorum bile çünkü nedense burada kredilerin birikmesine izin vermiyorlar. Bana katlanmak zorunda olan sensin. Sen de bundan bir şeyler çıkarabilirsin." Ağzı çok kısa bir süre için tekrar seğiriyor.

Alaycı bakışına ve ses tonuna kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Sonra işine geri dönmek için bana el salladı ve ben de alışveriş yapmak için odadan çıktım.

Gabriell'in ortağı olarak ÜÇÜNCÜ GÜNÜM Cumartesi, yani ailemi ziyaret edebileceğim. Şimdi işler daha iyi çünkü en azından zaman geçirmek için yapacak bir şeyim var. Ruh halime göre kitap okuyorum, resim çiziyorum ya da örgü örüyorum ve artık oturup sürekli ona bakmadığım için Gabriel çok daha az sinirli ve dikkati dağılmış görünüyor.

Yavaş yavaş emrinde olmamın faydalarını görmeye başlayacağını umduysam da bu umutlarım boşa çıktı. Yüzmekten, çalışmaktan ve ara sıra yemek yemek ya da tuvalete gitmek için ara vererek uyumaktan başka bir şey yapmıyor.

Hiç bu kadar odaklanmış biriyle tanışmamıştım. Elbette bu onun için iyi olamaz. Hayatını yumuşatacak bir ortağa ihtiyacı olan biri varsa o da Gabriel'dir ama buna izin vermeyecektir.

En azından henüz değil.

Kütüphanede iyi bir kitap bulduğumdan beri gün hızla geçiyor - eski dünyadan gizemleri çözen amatör bir hafiye hakkında bir hikaye - ve ben farkına bile varmadan öğleden sonra oluyor.

Sokak ayakkabılarımı giyiyorum ve çıkmadan önce saçlarımı düzeltmek için banyoya gidiyorum.

Gabriel çalışıyor tabii ki. Hazırlandığımı fark etmedi bile. Boğazımı temizledim ve "Tamam. Ben gidiyorum." dedim.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Gidiyor musun?"

"Bu akşam izinliyim. Ailemi ziyarete gidiyorum. Dört saatliğine gideceğim."

"Oh. Evet. Tabii ki. İyi eğlenceler." Gözlerini tekrar bütün öğleden sonra üzerinde çalıştığı büyük, karmaşık tabloya çeviriyor.

Tam çıkıyordum ki adam . "Oh, krediye mi ihtiyacın var?" Kafam karışmış ve şaşırılmış bir şekilde geri döndüm. "Ne için?"

"Ailene ikram etmek için falan mı? Ziyarete geldiğinizde onlara bir şeyler götürmek istediğinizi söylememiş miydiniz?"

Seçim gününde ortak olmak için ona yaptığım açıklamadan bahsediyor olmalı. Kesinlikle başka bir bağlamda ailem için yaptığım ikramlardan bahsetmedim. "Oh, anlıyorum. Hayır, buna gerek yok."

"Onlara bir şey götürmek istemiyor musun?"

"Sorun o değil. Sadece ekstraların iyi bir iş çıkaran ortaklar için hediye olması gerekiyordu. Sizi memnun eden. Ben hiçbir şey yapmadım ve siz zaten bana karşı cömert davrandınız."

Kaşlarını çatıyor ve kredi kartını çıkarırken başını sallıyor. "Sana daha önce de söyledim. Bütün bu kredilerle hiçbir işim yok. Sen de biraz kullanabilirsin." Bir şeyler karalıyor, kâğıdı yırtıyor ve bana uzatıyor. "Ayrıca, iyi bir iş çıkardın. Yolumdan çekilmeni ve dikkatimi dağıtmamanı istemiştin, sen de bunu yaptın."

Sözlerine hafifçe kıs kıs gülüyorum. Burada bulunma sebebim olan şeyi yapabilmeyi tercih ederdim ama en azından kendi seçimlerini bana karşı kullanmıyor. Sonra kredi kâğıdına yazdığı miktara bakıyorum ve ağzım açık kalıyor. "Bu çok fazla!"

Omuz silkiyor. "Onlara iyi bir şeyler al. İyi vakit geçirin."

Cömertliğini daha fazla tartışamam çünkü o zaten işine odaklanmış durumda.

Ortağı olduğum üç gün boyunca neredeyse hiçbir şey yapmadığım halde bu kadar çok kredi harcadığım için kendimi oldukça suçlu hissediyorum.

Ama işimi yapmama izin vermeyen tuhaf, huysuz, işkolik bir adama katlanmak zorunda kaldım, belki de bu bir şeye değer.

Gabriell'in partneri olarak ^{DÖRDÜNCÜ} günümde keyfim yerinde çünkü bir önceki akşam ailemle harika vakit geçirdim. Hepsi çok heyecanlıydı.

ve Gabriell'in bir şeylere alıştıktan sonra onun için daha fazlasını yapmama izin vereceğine ikna oldular.

Annem, onun başkentten olmadığını söyledi. Başka yerlerde insanlar farklıdır. Bir geçiş dönemine ihtiyacı var.

Belki de haklıdır.

Tüm bu nedenlerden dolayı, sabahtan beri başım dönüyor ve pencere köşemin dışındaki bahçe manzarasını çizerken ve ardından Gabriell'i masasında çizmek için vites değiştirirken gülümsememe engel olamıyorum.

Estetik açıdan çekici bir kemik yapısı var. Sadece çekici değil. Bakması da ilginç. Yüzünün çizgilerini ve gölgelerini ve saçlarının kırıxık kalınlığını yakalamak zorlu bir iş.

Bir süre sonra ara sıra bana bakmaya başladı. Neden olduğundan emin değilim ama normalden daha fazla olduğu kesin.

Ona odaklanmamdan rahatsız olabileceğinden endişelenerek bahçe taslağıma geri dönüyorum ve onun yerine biraz daha çalışıyorum.

Ama hala bana bakıyor. Sanki benimle ilgili bir şey dikkatini dağıtıyor ya da onu rahatsız ediyor.

Bunu daha önce hiç yapmamıştı, bu yüzden kesinlikle dikkatimi çekiyor. Genelde benim varlığımdan tamamen habersizdir.

"Bir sorun mu var?" Sonunda sordum. "Neyle ilgili?"

"Bilmiyorum. Benimle mi? Seni rahatsız mı ediyorum? Eğer , lütfen söyle ki düzeltebileyim."

"Hayır, beni rahatsız etmiyorsun." Bu konuyu kapatacakmış gibi işine geri dönüyor ama sonra fikrini değiştirmek zorunda kalıyor. Tekrar bakıyor. "Bu biraz dikkat dağıtıcı."

"o?" Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Bana doğru belli belirsiz el sallıyor. "O elbise. Tüm o göğüs dekoltesi. Orada. Her zaman. Dikkat dağıtıcı."

Onun mantıksız ve oldukça huysuz şikâyeti karşısında biraz sinirlenmem gerekirdi, ama bunun yerine heyecanlı bir zevkle yıkandım.

Şimdiye kadar, bir bedene sahip olduğumun farkında olduğuna dair hiçbir ipucum yoktu, hatta onunla dikkati dağılabilirdi.

Elbiseme bakıyorum. Diğer partnerlerin kıyafetlerinden çok daha az cinsel içerikli ama oldukça derin bir yakası var. "Oh."

"Daha az gösteren bir şey giyebilir misin?"

"Sahip olduğum tek saray elbisesi bu. Geldiğimizde bize sadece bir tane veriyorlar."

Kaşlarını çatıyor, gözleri yüzümle yakam arasında huysuzca dolaşıyor.

"İsterseniz bir tane daha alabilirim. Sadece krediye ihtiyacım var o."

"Oh. Evet. Harika olur. Bu harika olur." Kredi kartını çıkardı ve yazmaya başlamadan önce duraklar.

"İyi bir saray elbisesi genellikle elli krediye mal olur," diyorum ona.

Başını sallıyor ve üst sayfaya bir şeyler yazıyor. "İstersen birkaç tane al. Daha az dekolte."

tutuşturdyğu kâğıda yazdığı miktara bakıyorum. "Bütün bunları kıyafetlere mi harcamamı istiyorsun?"

"Tabii. Ne istersen al. Daha az göğüs dekoltesi olduğu sürece."

Saçımı ve makyajımı kontrol edip ayakkabılarımı değiştirirken eğlenirken bir gülümsemeyi saklamak zorundayım ve saraydan çıkarken hala gülümsüyorum.

Partnerinin vücudunu daha az görmek isteyen bir yönetici bulmayı bana bırakın.

Ama azından o fark etti. Onu işinden alıkoyacak kadar.

Açıkçası dünyadaki hiçbir şeyin bunu yapabileceğinden emin değildim.

Gabriell'in ortağı olarak ^{beşinci} günümde, ilk haftalık konsey toplantısına katıldı.

Tüm yöneticiler her Pazartesi sabahı saat 10'da başkanla bir araya gelerek haberleri, güncellemeleri, revize edilen politikaları ve gelecek girişimleri gözden geçiriyor. Toplantı saraydaki ana konferans salonunda yapılıyor, yani özel değil ve ben de katılabiliyorum.

Pazartesi sabahı üç ya da dört saatlik bir toplantı çoğu insana heyecan verici gelmeyebilir ama ben çok heyecanlıyım. Gabriel çalışırken kendimi eğlendirmekten daha iyi ve Başkan Vincent ve diğer yöneticiler hakkında bir fikir edinmek ve Merkezi Şehirlerde neler olup bittiğini duymak istiyorum.

Gabriel her zamanki gibi erken kalkıyor ve duş alıp giyinmeden önce iki saat yüzüyor. Sonra biz ayrılmadan önce bir süre masasında çalışıyor. Başkent'in en yüksek yapısı olan idari kulenin birkaç katını yürüyerek çıkıyoruz ve konferans salonunu buluyoruz.

Hayal ettiğimden daha büyükmüş. Büyük cilalı masalar, altmış kadar saray yöneticisi için süslü sandalyelerle bir dikdörtgen şeklinde düzenlenmiş. Dikdörtgenin başındaki masa diğerlerinden daha yüksek ve sadece bir koltuğu var. Belli ki başkan henüz gelmemiş olmasına rağmen orada oturuyor.

Gabriel ve ben saat ondan iki dakika önce odaya vardık, yani diğerlerinin çoğu zaten oradaydı. Her koltuğu tanımlayan isim levhaları var, bu yüzden Gabriell'i sağ tarafın ortasında kendisine ayrılmış koltuğu bulana kadar odanın içinde takip ediyorum.

Sandalyelerin arkasında, yerde duvara dayalı büyük, pelüş şezlong minderleri var. Amaçlarını hemen anlıyorum ve bir adım atıp Gabriel'in koltuğunun arkasındaki boş olana kendimi bırakıyorum.

Diğer partnerler çoktan minderlerinde yerlerini almışlardı. Ben seçim grubuna girmeden önce eşleştikleri için çoğunu tanımıyorum ama Kyra'ya odanın diğer ucundan küçük bir el sallıyorum ve

Benji, Gabriel'den hemen önce işe alınan yönetici tarafından seçildi ve hemen yanımda oturuyor.

Gabriel yerine oturdu, ama sanki varlığım onu rahatsız ediyormuş gibi omzunun üzerinden birkaç hızlı bakış atıyor. Muhtemelen ben değilim. Tüm düzen yüzünden. Hiç şüphesiz partnerlerin yerdeki minderlerinin üzerindeki pozisyonlarının bir şekilde aşağılayıcı ya da değersiz olduğuna inanıyor.

Başkente geleli bir hafta bile olmadı. Eninde sonunda alışacaktır.

Yanında oturan yaşlı kadın onunla sohbet etmeye başlayınca memnun oluyorum. İsim levhasına bakıyorum ve Çiftlikler Müdürü olduğunu öğreniyorum. Benji'yi ortak olarak seçen yönetici o, yani kendisi de sarayda oldukça yeni.

Gabriell'in tavırlarında hâlâ belli belirsiz bir sabırsızlık havası görebiliyorum ama kadına kıbar ve zeki bir şekilde karşılık veriyor, yani en azından nezaket ve diplomasiden tamamen yoksun değil.

İnsanların onu sevmesini ve ona saygı duymasını istiyorum, bu yüzden normal kaba profesyonelliğinden biraz uzaklaşması gerekiyor.

Kahya, başkanın geldiğini belirtmek için elindeki sopayla yere üç kez vurur. Yöneticilerin hepsi ayağa kalkar. Ortakları ayağa kalkmaz.

Başkan Vincent'ın içeri girip herkesi kayıtsızca yerlerine oturtmasını gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde izliyorum. Ellili yaşlarının ortasında, siyah saçlı, dolgun sakallı ve çekici bir gülümsemesi olan çekici bir adam.

Üç ortağı var -iki kadın ve bir erkek- ve arkasındaki süslü minderlerde yerlerini alıyorlar.

Kırk beş yıl önce, Düşüş'ten sonra dünya kaos ve şiddetin içine çöktü. O zamanlar Başkent sadece yıkılmış bir şehirdi, ancak askeri bir lider sonunda kontrolü ele geçirdi, düzeni yeniden sağladı, yiyecek ve güvenlik sağladı, altyapıyı yeniden inşa etti ve itaati zorlamak için büyüyen bir ordu kullandı. Sonunda bu bölgedeki tüm şehirleri kendi hükümeti altında birleştirerek Merkezi Şehirleri tek bir devlet olarak kurdu.

Bu lider Başkan Patterson'dı. Pek çok insan için çok iyi şeyler yaptı ama onun yönetiminde hayat kasvetli ve çoraktı. Baskıcıydı. Topluma sunacak başka bir şeyi olmayanlar için bir sözleşmeli kölelik sistemi kurdu ve bu sistem her türlü suistimale yol açtı. Başkan Patterson döneminde sadece altı yıl yaşadım, bu yüzden fazla bir şey hatırlamıyorum, ancak herkes daha önce hayatın ne kadar zor olduğuna tanıklık ediyor. Babam ve büyükbabam da sözleşmeli hizmetçilerdi. İkisi de şimdi bile bu konuda konuşmaz.

Ancak on beş yıl önce Vincent, güneş enerjisiyle şarj edilebilen yüksek verimli bir pil üreten askeri bir araştırma ekibinin başındaydı. Teknoloji o kadar sofistike ve kullanım alanı o kadar genişti ki, Düşüş'ten sonra geriye kalan fosil yakıtlara olan bağımlılığımızı bir anda ortadan kaldırdı. Küçük bir batarya bir araca güç sağlayabilir. Daha büyük bir tanesi ise bütün bir eve güç sağlayabilir. Bir gecede Orta Şehirlerdeki yaşamı değiştirdi ve bir yıl sonra Başkan Vincent ordunun kontrolünü ele geçirdi ve Patterson'a başkanlık için meydan okudu.

Başkan Vincent'ın açık farkla kazandığı bir seçim oldu ve Vincent'ın yanında ordu olduğu için Patterson'ın sonuçlara itiraz edecek bir platformu yoktu. Yine de birkaç hafta sonra felç geçirerek öldü.

O zamandan beri, Merkezi Şehirlerdeki yaşam değişti. Zevk ve eğlence geri döndü. Sözleşmeli kölelik kaldırıldı. İşçilere haftada bir gün izin verildi. Her şey daha iyi, daha yumuşak ve daha güvenli ve sarayın ortaklık sistemi bu dönüşümün önemli bir sembolü.

Eminim Gabriel bunu yakında görecektir.

Toplantı başkanın bazı konuşmalarıyla başlar. Ardından her yönetici kendi departmanında o hafta yaşanan gelişmeleri içeren bir rapor sunuyor. Sıra kendisine geldiğinde Gabriel kendini tanıtıyor ve kendisine verilen proje hakkında birkaç cümle söylüyor.

İlk kez ne üzerinde çalıştığını öğreniyorum. Merkezi Şehirlerdeki tüm bankacılık ve kimliklendirme sistemini yeniden düzenlemek için bir plan hazırlamakla görevlendirilmiş ve bunu tamamlamak için bir yılı var. Rolünün bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum.

İş yüzünden sürekli stresli olmasına

Toplantı başladıktan yaklaşık bir saat sonra garsonlar şık bir brunch getirmeye başlar. Yöneticilerin bardaklarını meyve suyu ve şarapla ve masalara tavuk, jambon, patates, sebze ve meyveden oluşan büyük tepsiler yerleştirirler.

Başkan Vincent yemek için yarım saatlik bir ara verileceğini duyurana kadar yiyecek ve içecekler tamamen göz ardı edildi.

Yöneticilerin çoğu birbirleriyle sohbet ederken kendi tabaklarını hazırlıyor. Gabriel'in yanındaki Stella'nın düşünceli bir insan olduğu belli; Benji için küçük bir tabak hazırlıyor ve kendisi yemeye başlamadan önce kalkıp ona uzatıyor.

Gabriel yemek yerken yanındaki iri yarı adamla konuşuyordu, ama birkaç dakika sonra Stella'ya baktığını, sonra da

Benji, mutlu bir şekilde yemeğini yiyor. Bana birkaç sorgulayıcı bakış atıyor ve odanın içinde herkesin ne yaptığına bakıyor.

Tüm bu bakışların ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. Ortakların sadece yemek verilirse yiyebilecekleri beklentisini bir araya getiriyor.

Başını tekrar bana doğru çevirdiğinde, onunkinin yanındaki küçük boş tabağa doğru çok ihtiyatlı bir selam veriyorum. Tabağı alıyor, üzerine birkaç parça jambon ve patates yerleştiriyor ve bana doğru dönüyor. Yine başımı sallıyorum, Gabriel'in ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadığını belli etmemek için dikkat çekmemeye çalışıyorum.

Artık anlıyor. Küçük tabağımı, tavuk göğsünün yarısı ve hatta ananas dilimlerinden biri de dahil olmak üzere beklediğimden çok daha fazla yiyeceklerle dolduruyor.

Hâlâ yanındaki adamla sohbet ediyormuş gibi yapıyor ama kaşlarını çatarak çatal bıçaklarına baktığını görüyorum. Küçük meyve çatalını eline alıyor ve bana hızlıca bakıyor.

Başımı hızlıca sallıyorum ve elleriyle yemek yiyen Benji'ye doğru eğiyorum.

Gabriel'in yüzündeki tanıma ifadesini görüyorum. Çalışmalarımızdan yine rahatsız oldu. Ama konuşmayı kesip tabağı bana vermek için ayağa kalkmadan önce büyük tavuk parçalarını etkili bir şekilde ısırık büyüklüğünde parçalara ayırıyor.

Ona içten bir minnettarlıkla gülümseyerek, bana bu kadar cömert davranan bir ortağım olduğu için kendimle fazla gurur duymamaya çalışarak yemeği kabul ediyorum.

Gabriel'in bana bu kadar iyi davranmasının nedeni, onun için yaptıklarımı gerçekten takdir etmekten ziyade cehalet.

Ancak bunu başka kimse bilmiyor. Diğer ortakların hepsi, çoğu henüz bir şey almamışken bana en iyi şeyler de dahil olmak üzere dolu bir tabak yemek verildiğini fark ediyor.

Yirmi dakika sonra toplantı devam ve ben de hepsini ilgiyle dinliyorum. Hiçbiri beni sıklmıyor, uzun süredir görevde olan birkaç yönetici işçi sınıfının nasıl fazla hak sahibi ve inatçı hale geldiğini ve daha fazla kontrol uygulanması gerektiğini anlatırken bile.

Toplantı nihayet sona erdiğinde neredeyse dört saat olmuştu. Benim aksime, Gabriel zaman geçtikçe daha da sabırsızlanıyordu. Sinirli bir şekilde kafasını ovuşturuyordu.

Kovulduğumuzda yüz ifadesi rahatlamıştı. Daha sonra sohbet etmek ya da etrafta dolaşmak için zaman kaybetmiyor ve

Ona yetişmek için birkaç adım koşmak zorunda kaldım.

Tuvalate gidiyor ve hemen masasına yerleşiyor. Toplantıdan sonra uyarılmış durumdayım ve pencere kenarındaki köşemde boş boş istemiyorum ama bu benim seçimim değil. Bu yüzden eskiz defterimi çıkarırken zihnimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Gabriel'in başka bir taslağı üzerinde çalışıyorum çünkü bana hiç dikkat etmiyor.

Birkaç saat boyunca her şey normal gidiyor, ta ki giderek daha huzursuz olana kadar. Ara sıra pencereden dışarı bakmak için başını kaldırmasıyla başlıyor. Sonra sanki rahat edemiyormuş gibi sandalyesinde kayıyor. Sonra sinirli bir şekilde başını ovuşturuyor.

Kesinlikle onu rahatsız eden bir şey var.

Masasındaki boş bir noktaya bakıyor ve parmak uçlarını kafatasının kıvrımında gezdirirken yumuşak bir inilti çıkarıyor.

İşte bu . Artık dayanamıyorum. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Bana göz kırptı. "Ne?"

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Bu öğleden sonra sizi rahatsız eden bir şey var gibi görünüyor. Elimden gelirse yardım etmek isterim."

"Oh. Evet, hayır. Önemli bir şey değil. Sadece bugün odaklanamıyorum." "Bu konuda yardımcı olabilirim."

Kara kaşları çatık bir şekilde bir araya geliyor. "Odaklanmama nasıl yardımcı olabilirsin?"

"Burada olma sebeplerimden biri de bu. Seninle ilgilenmeme izin , rahatlamak ve yeniden odaklanmak için ihtiyacın olan rahatlamayı elde edeceksin."

Yüzünde bir şeyler değişiyor ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum. "Bunun gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyorsun?" diye sorarken sesi her zamanki gibi kuru.

"Evet, istiyorum." Heyecanlanıyorum ama bunu yüzüme ya da sesime yansıtmamaya çalışıyorum. "Beş gündür çalışmaktan, uyumaktan ve yüzmekten başka bir şey yapmadın. Rahatlamaya ihtiyacın var ve bunu yapmana yardım edebilirim."

"Bütün öğleden sonrayı dinlenerek geçiremeyecek kadar çok işim var."

"Uzun sürmesine gerek yok. Çabucak halledebilirim. Hatta on dakika içinde."

Birkaç saniye bana bakıyor ve gerçekten bunu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Belki sonunda işimi yapmama izin verir. "On dakika mı?" diye sordu sonunda.

"Evet. Bu süre zarfında meseleleri halledebileceğime inanıyorum." Açıkça sekse atıfta bulunmaktan bilerek kaçınıyorum çünkü bu onu rahatsız ediyor. İşi seviyor, o yüzden bunu da iş gibi ele alabiliriz. "Açıkçası bu sizin seçiminiz. Elbette toplumsal beklentiler var ama partneriniz olarak özel hayatınızda ne yaptığım konusunda bir baskı yok. Ama üretkenliğinizi artırabileceğime inanıyorum. Rahatlamana ve odaklanmana yardımcı olabilirim. Dediğim gibi, bu size kalmış bir şey ama benim tercihlerim olsaydı, bunu yapmama izin verirdiniz."

İşte. Kulağa geliyor. Sessiz, sakın ve kibar ama yine de anlatmak istediğim şeyi aktarıyor.

Ve yüzünde yeni bir ifade belirliyor. Onu henüz emin olacak kadar iyi tanımıyorum ama bunun bir ayartma olup olmadığını merak ediyorum.

Sanki istiyor ama yapmalı mı emin değil.

"Bırak da bir düşüneyim," diyor sonunda. "Ne dediğini anlıyorum ama bırak da bir düşüneyim."

"Elbette." Ona gülümsüyorum ve eskiz defterimi tekrar kucağıma alıyorum. "Ben burada olacağım."

Gabriel sonunda ağzından kaçırarak "İstediyine emin misin?" diye sorduğunda, huzursuz, hayal kırıklığına uğramış çalışma girişimleri ve giderek sıklaşan bana bakışlarla geçen bir saatten az bir süreydi.

Şaşkınlıkla doğruluyorum, kalbim heyecanla çarparken kalemimi ve defterimi yere bırakıyorum. "Evet. İstiyorum. Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Tamam."

Göz kırpıyorum.

"Tamam mı?" "On

dakika."

Ayağa kalkıyorum, küçük bir zafer yapmamak için biraz çaba sarf etmem gerekiyor. Sonunda bu konudaki mantıksız inadından vazgeçtiğine inanmıyorum.

Aslında gergin bir işkoluğu sadece on dakika içinde tatmin edici bir fiziksel boşalmaya ulaştırmak büyük bir baskı ama bunu başarabileceğimden eminim. Onun için neler yapabileceğimi kanıtlamak için tek şansında başarısız olmayacağım.

Sandalyesini masasından dışarı itti ve ben yaklaşırken bana bakıyor. "Ben..." Yatağa doğru başını sallıyor.

Başımı salladım. "Sandalyende kalabilirsin."

Şu anda tamamen hareketsiz, gözleri yüzümden vücuduma doğru iniyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor.

Bakışta açıkça şehvet uyandıran bir şey yok ama yine de nabzımın atmasına neden oluyor.

O kadar gergin ve kaskatı ki, zamanı işaretlemek için saate bakıyorum ve önce onu gevşetmek için üç dakika ayırmaya karar veriyorum. Sirtına doğru ilerliyorum ve omuzlarına masaj yapmaya başlıyorum. Kasları gülünç derecede sıkı ve hafifçe yumuşamalarını sağlamak için bile çok fazla baskı gerekiyor.

Ben üzerinde çalışırken nefes alış veriş derinleşiyor. Ellerimi boynuna götürdüğümde gözlerini kapatıyor, saçlarını nazikçe hareket ettirerek ensesini yoğurabiliyorum.

Boynunun dibinde özellikle düğümlü bir bölge bulup sertçe bastırdığımda, neredeyse iniltiye benzeyen hırıltılı bir nefes veriyor.

Kalbim ve tüm nabız noktalarım ondan gelen bu küçük tepki işaretleriyle heyecanla çarpıyor. Üç dakika boyunca masaja devam ediyorum. Sonra daha fazla dekolte ortaya çıkarmak için korsemin üst birkaç düğmesini açıyorum ve sandalyesinin önüne geri dönüyorum.

Önünde durduğumda gözleri açıldı. Aynı niyetle bakıyor. Keşke onu daha iyi tanısaydım da bunun tam olarak ne anlama geldiğini yorumlayabilseydim. Ancak önünde yere diz çöktüğümde yanakları gözle görülür bir şekilde kızarıyor, dizlerini nazikçe açarak bacaklarının arasında bedenime yer açıyorum.

Pantolonunun en üst düğmesine uzandığımda kolçaklara tutunuyor ve hâlâ bana bakıyor. Yumuşak, kalın bir kumaştan yapılmış ve fermuar yerine dört düğmeyle tutturulan son model pahalı bir pantolon.

Diğer düğmeleri hızla açıp iç çamaşırını çekerek sikini çıkarırken nefesinin kesildiğini duyuyorum.

Şimdiden yarı tahrik olmuş durumda, bu da derin bir rahatlama. En az kırk yaşında olmalı ve onun yaşındaki bazı erkeklerin harekete geçmesi biraz zaman alıyor.

Yedi dakikadan az zamanım kaldı.

Sandalyesinde kayarak koltuğun önüne yaklaşıyor, bu da penisini uygun bir pozisyona getirmemi kolaylaştırıyor. Parmak uçlarımla onu birkaç kez okşuyorum, hafif dokunuşla sertleşmeye devam ettiğinde memnun oluyorum.

Yüzüne bakıyorum ve hâlâ bana baktığını, ağır ağır nefes aldığını ve kolçakları kavradığını görüyorum. Şimdi her zamankinden daha kızarmış ama hafifçe başını sallıyor.

Bu hareketi izin almak için yaptım. Kendimi dizlerimin üzerinde ayarlıyorum ve dudaklarımı sikinin ucunda kaydırmak için öne doğru eğiliyorum. Birkaç kez emiyorum ve yüzünü kontrol etmek için gözlerimi yukarı kaldırıyorum.

Gözlerini tekrar kapattı. Dudakları ayrılmış. Ağzımın içinde sertleşirken boğazından çok yumuşak bir ses çıkarıyor.

Umduğumdan daha hızlıydı. Dışarı kaymasına izin verdim, dişlerimi engellemek için dudaklarımı yeniden konumlandırımdım ve sonra onu tekrar aşağı çektim, bu sefer daha derine.

Tüm vücudu seğiriyor. Yüz ifadesini kontrol ettiğimde gözlerini açmıştı.

Bakışları daha önce anladığım şekilde şehvet dolu değil ama yine de bir şey var. Ben emme ve başımı sallama ritmini oluştururken o başka tarafa bakmıyor.

Aleti iyi bir boyutta ve ağzımı dolduruyor. Her gün yüzüyor ve banyo yapıyor, bu yüzden temiz, ama duş almalı saatler oldu ve doğal kokuyor. Farklı ama nahoş değil. Ağzımda gezdirirken onu içime çekiyorum.

Nefes alışları artık daha keskin ve hızlı. Nefes verişleri daha yüksek ve kalın. Kolçaklara gerçekten tutunuyor ve iki yanımdaki uyluk kasları geriliyor. Boynumu yeniden büküyorum ve onu biraz daha derine çekiyorum.

Kalçaları gözle görülür bir sarsıntı geçirirken, "Siktir," diye soluyor.

Bu ve sikiindeki hafif titreme bana işareti vermek için yeterliydi. Ağzımdan kaymasına izin verdim, elimi onun tabanına sardım ve yüzüme boşalmasına izin verirken birkaç kez sıktım.

Bazı erkekler menilerinin yutulması konusunda tuhaf davranıyor ve aslında onun neyi tercih ettiğini bilmiyorum. Tecrübelerime göre, erkekler için en güvenli seçenek bu. Genellikle partnerlerinin dağınık olmasından hoşlanırlar.

Gabriel doruğa ulaşıp sarsılırken yüzü zevk ve rahatlamayla dönüyor. Neredeyse hiç ses çıkarmıyor. O ıslak, hırıltılı nefeslerden başka bir şey yok. Beklediğimden daha fazla ejakülat fişkırtıyor. Sandalyesine yaslanıp vücudu eskisinden daha sıcak ve yumuşak bir hale geldiğinde yüzümün her tarafına yayılmıştı.

Onu dikkatlice iç çamaşırına ve pantolonuna geri sokup düğmelerini yeniden iliklerken sağ gözümü silerek temizliyorum. Bir buçuk dakikam kaldı, bu yüzden ayağa kalkıp tekrar arkasına geçiyorum, böylece kalan zamanda omuzlarına masaj yapabiliyorum.

Şimdi kesinlikle daha rahat. Nefes alış verişi .
Gözleri kapalı.

Saat on dakikayı gösterirken ellerimi bıraktığımda vücudum nabız gibi atıyor ve yanaklarım sıcacık oluyor.

"İşte," diyorum, sesimin hâlâ sakın ve çıkmasından memnun bir şekilde.
"On dakika. Nasıl hissediyorsun?"

Ben sandalyesinin etrafında dolanırken gözlerini açıyor. Birkaç nefes daha aldıktan sonra, "İyi. Daha iyi. Bunun yardımı oldu."

"Oh iyi. Buna sevindim."

"Ben de öyle... Seni şimdi yapmalı mıyım?"

Şaşkınlığımı gizleyemiyorum. "Hayır! Tabii ki ." "Neden olmasın? Karşılıklı olması gerekmez mi?"

"Bu karşılıklı bir şey. Sen benimle ilgilenirsin, ben de senin hayatını yumuşatırım. Seni iyi hissettiririm. Beni fiziksel olarak memnun etmekten asla sorumlu değilsin."

"Ama bu adil görünmüyor. Sen kendin bir şey istemiyor musun?"

Başımı sallıyorum ve doğruyu söylediğimi anlayabilmesi için gözleriyle eşit bir şekilde buluşuyorum. "Hayır, istemiyorum. Ortak olmak böyle bir şey değil."

Ağzı gevşemeden önce kısa süre kıvrılıyor. "Tamam. Eğer eminsen."

"Eminim."

"Pekâlâ. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Eğer yardımcı olduysa, tekrar yapabiliriz. Ne zaman böyle bir molaya ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Ben... Ben yapacağım. Teşekkür ederim." Sanki beynini yeniden çalıştırmaya çalışıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. Sonra yüzünü ovalıyor ve sandalyesini masasına geri götürüyor.

İşim açıkça bittiğinden, ellerimi ve yüzümü yıkamak için banyoya gidiyorum. Odaya döndüğümde oyuktaki yerime yerleşiyorum ve eskiz defterimi geri çıkarıyorum.

Gabriel işe döndü ve eskisinden çok daha odaklanmış görünüyor. O kadar huzursuz ve gergin değil.

Haklıydım. Ona yardım edebilirim. Gerçek bir şekilde.

Artık o da biliyor, belki ona tekrar yardım etmeme izin verir.

Ertesi sabah, Gabriell'in ortağı olarak altıncı günümde, heyecanla uyandım.

Bir gece önce pek iyi uyuyamamıştım. Zihnimin sakinleşmesine izin vermek yerine, Gabriel ile seansımın her anını yeniden yaşadım. Her küçük hareketini, her nefesini, yüzündeki her ifade titreşimini gözden geçirdim. Gece boyunca bunları zihinsel olarak yeniden yaşadım. Tekrar ve tekrar.

Yani kötü bir gece olmasa da, dinlendirici bir gece de değildi. Gabriel sabah yüzmesini yaparken ben yıkanıp giyinirken heyecanlı olduğum kadar halsizim de.

Baskı uygulamamak için dikkatli olmalıyım. Bir eş seçmesi istenmiş ve sosyal olarak dış saray geleneklerine uymaya zorlanmış olabilir. Ancak benden cinsel zevk alması için hiçbir şekilde zorlanamaz veya baskı yapılamaz.

Bunu istemeli.

Ama yine de... Umarım tekrar ister.

Yıllar boyunca, bir partneri memnun etmenin nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalıştım. Zor olabileceğini düşündüm. Sıkıcı olabilir. Kişiye bağlı olarak, her zaman hoş bile olmayabilir. Ancak benden istenen her ne olursa olsun, tüm ailem için başka türlü asla kazanamayacağım bir yaşam tarzı ve avantajlar elde etmek ve bana açık olan tek yolla Central Cities'in daha büyük amacına katkıda bulunmak için küçük bir fedakarlık olacaktı.

Bunca zamandır kendimi işimin bu yönüne sadece iş olarak yaklaşmaya hazırlıyordum. Yeteneklerimin en iyisini sergilemeye ve yöneticimi olabildiğince mutlu etmeye odaklandım. Ancak tamamladığım başka hiçbir görevden bu düzeyde tatmin hissetmemiştim.

Gerçekten tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum. Umarım bana izin verir.

Bu sabah bir toplantısı daha var ama bu toplantı gizli olduğu için benim katılmama izin verilmiyor. Yürüyüşe çıkıyorum, sonra odayı topluyorum ve etrafı kurcalıyorum, kendime sabır ve rasyonellik üzerine defalarca ders veriyorum.

Toplantısından döndükten sonra hemen benden tekrar onunla ilgilenmemi istemeyecek. Gabrieli bir haftadan daha az süredir tanıyor olabilirim ama onun hakkında bu kadarını biliyorum. Döndüğünde tekrar çalışmaya başlayacaktır. Ve birkaç saat sonra, dün yaptığım gibi rahatlamasına ve yeniden odaklanmasına yardımcı olmamı isterse şanslı sayılırım.

Gerçekçi tahminlerim doğru çıktı. Odaya döndüğünde kitap okuyormuş gibi yapıyorum, canlı, kararlı ve biraz da sinirli görünüyor. Bana yaklaşık altmış saniye kadar ilgi gösteriyor, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyor ve günün geri kalanında masasında çalışacağını bildiriyor.

Ve yaptığı şey de tam olarak bu.

Çalış.

Saatlerce.

Öğleden sonra geç saatlerde, bugün odaklanma sorunu yaşamadığı gerçeğini kabullenmek zorunda kalıyorum.

Belki de onu memnun etme şeklimden umduğum kadar hoşlanmıyordu.

Önemli bir şey değil. Amacımı hiçbir zaman tam olarak anlamadı, bu yüzden muhtemelen beni ara sıra şımartmaktan başka bir şey için kullanmayacak.

Yine de sorun değil. Bana iyi davranıyor ve çoğu insan neredeyse hiç iş yapmadan çalışacağı bir pozisyona sahip olmak ister.

İhtiyaç duyulmayı ve takdir edilmeyi tercih ederim ama buna alışabilirim. Rahat bir rutine girebiliriz.

Hayatım umduğum kadar tatmin edici ve amaçlı olmayabilir ama yine de iyi olacak.

Gabriel'in kredileriyle aldığım güzel pembe iplikle annem için bir şal örüyorum. Zihnim umutlarım ve hayal kırıklıklarım üzerinde dönüp durduğundan, bu öğleden sonra okumak ve resim yapmak söz konusu değil. Gözlerimi sürekli Gabriel'e dikmek yerine pencerenin dışındaki bahçeye odaklamaya çalışıyorum ama bu çabamda pek başarılı olduğum söylenemez.

Bakışlarım ona doğru kaymaya devam ediyor.

Belki de onu izlediğimi hissediyordur. Ya da belki örgü şişlerimden çıkan yumuşak bir ses dikkatini dağıtıyordur. Tam o sırada gözlerini defterinden kaldırıyor ve masa ile koltuğum arasındaki kısa mesafede benimkilerle buluşuyor.

Artık anlayabildiğim şekilde sinirli ya da sabırsız görünmüyor. bir şeye benzemiyor. Bir dakika bana baktı.

Dikkatli ve ihtiyatlı olmam gerektiğini biliyorum ama kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Bugün biraz ara vermek ister misin?"

Hareketsizleşiyor. Hemen cevap vermiyor. Sonra, "Evet. Sanırım yapabilirim."

Acı verici bir şekilde geliştirdiğim tüm gerçekçiliğim ve boyun eğmişliğim, onun sıradan sözleri karşısında heyecanlı çırpınışlara dönüştü.

Örgümü bırakıp ayağa kalkıyorum, boğucu ve zarif bir şekilde hareket etmeye çalışıyorum ama heyecandan neredeyse tökezliyorum. "Bugün yine on dakika mı?"

Burnundan uzun bir nefes çekiyor. "Evet, on ya da on beş iyi olur."

On beş dakika dediğine göre, ben de öyle yapacağım. Ekstra zaman gerçekten yardımcı olacak. Sandalyesini masasından ittikten sonra arkaya doğru yürüyorum ve dün yaptığım gibi omuzlarını ovmaya başlıyorum. Bugün hemen gözlerini kapatıyor ve sanki rahatlamaya çalışıyormuş gibi nefesini bırakıyor.

Heyecanla ona yapabileceğim en iyi omuz ve boyun masajını yapıyorum ve fazladan zamanım olduğu için masajı beş dakika kadar uzatıyorum. Kasları hâlâ çok gergin. Düğümlerle dolu. Boynunun arkasındaki özellikle ağrıyan noktayı bulduğumda, beni heyecanla sıkan çok yumuşak bir inilti çıkarıyor.

Sandalyesinin önüne geri dönmeden önce dün yaptığım gibi korsajımın üst düğmelerini açıyorum. Önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde gözlerini açıyor.

Cilalı fayans dizlerime ve inciklerime sertçe vuruyor ama bu, dikkatimi yaptığım işten uzaklaştıracak kadar rahatsızlık vermiyor. Gabriel bana yer açmak için bacaklarını ayırıyor. Sonra, o izlerken, kendimi daha yukarı kaldırıyorum ve pantolonunu çözmek için uzanıyorum ve aletini kıyafetlerinden nazikçe kurtarıyorum.

Bugün yarıdan fazla dikleşti. Tamamen değil ama dün bu noktada olduğundan daha sert. Parmaklarımla onu okşarken bunun çok iyi bir işaret olduğuna karar veriyorum. Onu ağzıma almak için eğilmeden önce gözlerim sikinden yüzüne doğru hareket ediyor.

Dudaklarım onu sararken yumuşak bir homurtu çıkarıyor. Ellerinden biri huzursuzca kolçaktan başıma doğru hareket ediyor ve sonra geri dönüyor.

İlk birkaç emişimde hızla tamamen dikleşiyor. Sonra düzenli bir emme ve kafa sallama ritmi tutturuyorum. Belli ki Gabriel üzerinde işe yarıyor. Vücudu gittikçe daha da gerginleşiyor ve nefes alıp vermesi hızlanıyor.

Eli yine o garip hareketi yapıyor, kolçaktan başıma doğru geliyor ve sonra geri dönüyor ve birden nedenini anlıyorum. Başımı tutmak istiyor ama tutması gerektiğinden emin değil.

Bunu istediğini bilmek ve haddini aşma konusundaki endişesi duygularımı gerçekten etkiliyor. Duygu dalgasını işlemeye çalışırken kalın sikinin etrafında uğultulu bir ses çıkarıyorum.

Vücudu hafifçe sarsılıyor. Gözleri kapanmak üzereydi ama çıkardığım sesle aniden açıldı. Sabit bir şekilde bana bakıyor.

Çalışırken destek almak için kalçalarına tutunuyordum ama şimdi bırakıyorum ve elini tutup başımın arkasına götürmek için uzanıyorum.

Parmaklarını kafatasımın kıvrımına, saçlarımın sıkı topuzunun hemen üstüne yerleştiriyor ve kurduğum ritme uygun olarak hafif bir baskı uyguluyor.

Şimdi tüm vücudum zonkluyor. Tenim sıcak ve nefesim burnuma girip çıkıyor. Tekrar mırıldanıyorum çünkü gerçekten elimde değil ve boğuk bir ses çıkarıp başıma biraz daha sert bastırıyor.

Bu en ufak talebe karşılık veriyorum ve onu daha derine götürüyorum, öğürme refleksimin tetiklenmemesi için boğaz kaslarımı yumuşatmaya .

"Siktir," diye mırıldanıyor aldığı nefesle. "Siktir!"

Boşalmak üzere. Bunu vücudundaki gerginlikten, sikinin titremesinden ve haykırışındaki çaresizlikten hissedebiliyorum. Uzun, yumuşak bir inilti çıkarıp yüzüme birkaç fısıltıyla boşalırken dudaklarımı onun uzunluğuna doğru kaydırıyorum ve elimi sıkmak için pozisyona getiriyorum.

Meniyi sıçradığı yerde bırakıyorum ki gözlerini açtığında görebilsin. Yüz ifadesi beni heyecanlandıran bir şekilde tatmin olmuş görünüyor. Onu tekrar kıyafetlerinin içine soktuğumda hala nefesini tutmaya çalışıyor ve sonra kalkıp son üç dakika boyunca boynunu, omuzlarını ve başını ovuyorum.

Tam on beş dakika geçtikten sonra isteksizce ellerimi bırakıyorum. Ona bakabilmek için geri dönüyorum.

Kızardı. Gözle görülür şekilde rahatlamış. Kalın bir sesle mırıldandı, "Teşekkür , Jess." "Bir şey değil. Hoşuma gitti."

"Yaptın mı?" Orgazmın tadını çıkarıyor olabilir ama zihni her zaman keskin olacak. Gözleri derin zekâsının parıltısıyla yüzümü tarıyor, sadece kısmen fiziksel boşalmasıyla yumuşamış.

"Evet," diyorum ona dürüstçe.

"Gerçekten yaptım." "Karşılığında senin için bir şey yapabilir miyim?"

Ne sorduğunu anlamam bir anımı alıyor. Sonra nefesim kesiliyor ve kaskatı kesiliyorum. "Hayır! Sana dün söyledim. Bunu istemiyorum."

Konuşmadan beni izliyor.

"Sivri konuştuğum için özür dilerim," diye ekliyorum çabucak. "Burada işlerin nasıl yürüdüğüne alışık olmadığınızı biliyorum. Ama bana bunu sormanız aslında bir hakaret. Kendim için bir şey elde etme beklentisiyle sizi memnun etmiyorum."

Bana inanmış gibi görünüyor. "Tamam. Sanırım anladım ve sana bir daha sormayacağım. Bunu benim için yaptığın için teşekkür ederim. Şimdi işe dönmem gerekiyor."

Başımı sallıyorum, temizlenmek, işlemek ve sakinleşmeye çalışmak için banyoya giderken ona tekrar gülümsüyorum. Çok heyecanlıyım ve bu çok saçma.

Ben işimi yapıyorum. Sonunda bana izin verdiği için mutluyum, ama hepsi bu. Öyle.

Umarım bu, bunu yapmama izin vermeye devam edeceği anlamına gelir.

Sonraki ay boyunca, Gabriel her öğleden sonra ona on beş dakikalık bir mola vermeme izin verdi. Kısa bir masaj ve oral seks. Çok fazla bir şey değil ama saat gibi tutarlı. Her zaman aynı saatte olmasa da, aylık boş günüm dışında hiçbir öğleden sonrayı bunu istemeden geçirmiyor.

onun için daha fazlasını yapabileceğimi düşünüyorum ama en azından bunu yapmama izin veriyor. Ve gerçekten ona yardım ettiğime inanıyorum. Ben onunla ilgilendikten sonra her zaman çok daha rahat ve odaklanmış oluyor.

Bu benim için iyi bir hayat. Güvenliğim, rahat bir çevrem, güzel kıyafetlerim, her türlü modern kolaylığım ve rahat bir programım var. Ama Gabriell'in günlük molası hâlâ günlerimin en güzel kısmı. Her öğleden sonra nefesimi tutarak onu bekliyorum.

Onunla birlikte halk toplantılarına katılmaktan da keyif alıyorum. Merkezi Şehirleri yönetmenin incelikleri hakkında çok şey duyuyorum ve başkan ve saraydaki diğer yöneticilerin çoğu hakkında oldukça net bir fikir edindim. Çok fazla siyaset dönüyor ama Gabriel kasıtlı olarak bunların çoğundan uzak duruyor. Sadece mecbur kaldığında sosyalleşiyor ve birçok kez entrikaların ve gündemlerin içine çekilmekten kaçındığını duydum.

Güç kazanmak ya da siyasi basamakları tırmanmak için burada değil. Bir iş yapmak için burada.

Bu yönünü seviyorum ve umarım saray siyasetinin kaynayan kazanında geri tepmez.

Geleceğim artık ayrılmaz bir şekilde Gabriel'in geleceğine bağlı, bu yüzden doğal olarak onun başarılı olmasını istiyorum.

Gabriel'in ortağı olarak otuz sekizinci günüm olan Cumartesi günü, Gabriell'in bana verdiği kredilerle bu akşam ailem için birkaç şey almak üzere saray kompleksinin hemen dışındaki dükkânlara doğru yürüyorum. Bir sepeti meyve ve tatlılarla, ayrıca birkaç şişe meyve şarabıyla doldurdum. Geçtiğimiz birkaç haftadan fazladan Cumartesi kredisi biriktirdiğim için babam için bir kitap, annem için fantezi iplik, büyükbabam için pipo tütünü ve küçük kız kardeşim Carrie için bir saç tokası da alabiliyorum.

Ödemeyi beklerken hem Gabriel'den hem de kendimden memnun ve mutluyum. Önümde annesiyle birlikte duran küçük bir kız gözlerini kocaman açmış bana bakıyor

-Saçımdan ve kıyafetimden sarayın ortağı olduğum anlaşıyor.

-Ben de ona gülümseyerek kıkırdamasına ve yüzünü gizlemesine neden oldum.

Kızın annesi beni gördüğünde, sırada onun önüne geçmem için ısrar ediyor. Bu tür bir saygı ve hayranlığa alışmak zor, ama reddedersem . Ona teşekkür ediyorum ve satın aldıklarım toplandıktan sonra kalan kısmi krediyi küçük kıza tüm gününü güzelleştiren bir parça jöleli şeker almak için kullanıyorum.

Yolda Kyra ve başka bir ortağıyla karşılaştığımda ayrılıyorum. Onlar da alışveriş yapmışlar ve saraya dönüyorlar, ben de onlarla birlikte yürüyorum.

Her ikisini de seviyorum ve dostça partnerlerinin hizmetleri konusunda Gabriel'den çok daha hevesli oldukları anlaşıyor. Kyra gülerek, gecenin büyük bir bölümünde kadını tatmin etmekle uğraştığından ve kendinden geçerken kadar yüksek sesle konuştuğundan, muhafızların onları kontrol etmeye geldiğinden şikayet ediyor ve Verity, yöneticisi Yolların Efendisi'nin günde en az üç kez hizmet almazsa huysuzlaştığını söylüyor.

Dostça ve gülerek cevap veriyorum ama Gabriel'in alışkanlıkları hakkında gönüllü olarak bilgi vermiyorum.

Ondan utandığımdan değil. *Kendimden* biraz utanıyorum. Gabriel'i günde on beş dakikadan fazla mola vermeye ikna edecek kadar çekici olmadığım açık.

Bunu kişisel algılamamam gerektiğini biliyorum. Gabriel bana kişisel olmadığını söyledi. Saray kültürünün bu kısmıyla uyuşmuyor. Ama yine de...

Benden en azından birazcık isteyecek kadar hoşlansaydı güzel olurdu. Daha fazla.

Odamıza döndüğümde içimdeki güvensizliği ^{silkeleyip}. Gabriel sabah yüzmesinden beri çalışıyor ve bu sabah herhangi bir toplantısı olmadığı için muhtemelen yatana kadar çalışacak.

Durumumdan hoşnut olmamam için hiçbir neden yok. Bu dünyada çoğu kadının hayal ettiğinden daha iyi. Cömert biri ve onun için yapabileceklerime değer vermese bile bana iyi davranıyor. Her şey çok daha kötü olabilirdi ve zihinsel olarak onun olduğundan daha farklı olmasını dilemem doğru değil.

Ben onun ortağımı ve ona güvenmem gerekiyor. Bana sadece işine odaklandığını ve benimle ya da işimi yapma şeklimle ilgili hiçbir sorun olmadığını söyledi. Onda beğenilecek çok şey var, bu yüzden aklımı eksik olabilecek şeylere değil buna vereceğim.

İçeri girdiğimde başını kaldırıp ailem için iyi bir şey alıp almadığımı soruyor, ben de ona aldıklarımı gösteriyorum ve o da onaylıyor. Babama aldığım kitaba göz gezdiriyor ve bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyor. "Ailenin işçi sınıfından olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyleler."

"Baban bu kitap için yeterince iyi okuyabiliyor mu?"

"Evet. Okuma ve yazmada gerçekten çok iyi. Ona annesi öğretti. Bir işte ihtiyaç duyup duymayacağının önemli olmadığını söyledi. Yine de nasıl yapılacağını bilmeli. Carrie'ye ve bana öğreten oydu. Kız kardeşime."

Gabriel ilgileniyormuş gibi başını sallıyor ama başka bir şey söylemiyor. Hediyelerimi kaldırıp pencere kenarındaki koltuğuma döndüğümde, o yine kâğıtlarına gömülmüştü.

Gabriell'in doğrulup bana baktığını fark edene kadar birkaç saat boyunca saray kütüphanesinden aldığım yeni bir kitabı okudum.

Kitabımı bırakıyorum ve eliyle bir çağırma hareketi yaptığında kalbim aptalca bir sıçrama yapıyor.

Ayağa kalkıp ona doğru gelirken korsemın düğmelerini açıyorum. Sandalyeyi uzaklaştırdı ve dizlerimi yastıklamak için masanın yanına eklediğimiz küçük halıyla aynı hizaya getirecek şekilde çevirdi.

Öne doğru eğiliyor, böylece omuzlarının yanı sıra sırtının üst kısmına da masaj yapabiliyorum, ellerimi başındaki gergin noktalara bastırana kadar yavaş yavaş yukarı doğru hareket ettiriyorum. Ben üzerinde çalışırken hâlâ inanılmaz derecede sessiz; aldığı uzun, hırıltılı nefesler ve kaslarının yavaşça yumuşaması zevk ve rahatlamanın tek işaretleri. Kafatasının dibindeki o hassas yerde neredeyse bir dakika geçiriyorum, sonunda gevşeyip inleyene kadar eklemlerimi oraya gömüyorum.

inlemesine bayılıyorum. Kalın, uzun ve cinsel. Yumuşak olabilir, ama aynı zamanda çaresiz. Sanki tutmasının bir yolu yokmuş gibi.

Ancak o zaman sandalyesinin önüne doğru ilerliyorum. Kalın halının üzerine diz çöktüğümde bacaklarını ayırıyor, ellerimi pantolonunun düğmelerine doğru kaydırmadan önce bir dakikalığına göğsünü okşuyor.

Aletini çıkardığımda neredeyse tamamen ereksiyon halindeydi.

Her zaman değil. Bazen o kadar stresli ve dikkati dağınık oluyor ki onu tamamen sertleştirmek daha uzun sürüyor. Ama her zaman yapabildim.

Bugün belli ki bu bir sorun değil. Oradaki nem damlasını silmek için bir parmağımı şaftının ucunda gezdiriyorum. Sonra başımı eğip onu ağzıma alıyorum.

Başımı iki eliyle tutuyor, ben yanaklarımı çukurlaştırıp emmeye başladığımda dokulu iç çekişler çıkarıyor. Ağzımı dolduruyor. Sıcak, doğal ve tanıdık kokuyor. Ben biraz daha sert emerken sırtı hafifçe kavisleniyor. Elleri daha yetkili hale geliyor, istediği ritimle başımı yönlendiriyor.

Bayıldım. Artık bunu sorgulamamasını seviyorum. Ne zaman isterse onun olduğunu biliyor.

Ellerinden biri aşağı kayarak boynumun arkasına dolanıyor. Sonra tekrar inliyor ve sandalyesinde geriye yaslanıyor.

Onu bu şekilde memnun ettiğimde her zaman yaptığım gibi her yerim zonklıyor. Vücudunun her ayrıntısına ve nüansına son derece uyumluyum, bu yüzden bir şey değiştiğinde hemen fark ediyorum.

Gözlerimi yüzüne doğru çevirdiğimde, gözlerini kapattığını ve yüzünü bana çevirdiğini görüyorum. Başımı hâlâ kasıklarında tutuyor, hızını ve hareketini yönlendiriyor ama sanki sürükleniyormuş gibi hissediyorum.

Bazen işiyle ilgili o kadar stresli oluyor ki doruğa ulaşmaya odaklanmakta zorlanıyor, ama bu öyle . Sanki daha çok

belirsiz hisler içinde kayboldu.

Belki de fark etmemeli ama *bana* odaklanmasını istiyorum. Bu yüzden sikinin etrafında inliyorum. Bu her zaman dikkatini çeker.

Gözleri açık, bana bakıyor. Onu yakından emmemi izliyor. "Oh lanet olsun," diye nefes alıyor. "Daha hızlı. Daha hızlı yap."

Elleri başımın üzerinde sıkılaştıkça ritmimi hızlandırıyorum. Bana talimatlar vermesine bayılıyorum -buna izin verdiğini biliyor- böylece derin bir zevk dalgası üzerime çöküyor.

"Bu doğru." Kalçalarını sabit tutamıyormuş gibi sandalyesinde hafifçe kayıyor. "Şimdi iyi anladın."

Çene kaslarım ağrımaya başladı ama küçük iltifattan duyduğum bir başka zevk dalgası içinde rahatsızlığın farkına bile varamıyorum.

Başımı daha acil bir şekilde yönlendiriyor. Onu daha derine götürüyorum çünkü ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu biliyorum. Vücudu titremeye başladığında "Siktir!" kelimesinde boğuluyor.

Bir dizi gırtlak sesi ve kalçalarının sarsıntısıyla boşalmadan önce ağzımı ondan zar zor çekiyorum. Elimi sikinin tabanının etrafına dolamayı başarıyorum, böylece salıverilmesinin fişkırımları boyunca onu sıkabiliyorum.

Menisi çenemde, yanağımda, göğsümde bitiyor. Sonunda bittiğinde hala hafifçe sıkıyorum çünkü onu bırakmaya tam olarak hazır değilim.

Masasındaki sandalyeye çökmüş, yüzü kızarmış ve gözle görülür bir şekilde doymuş. Hâlâ başımı tutuyor.

Gözleriyle karşılaştığımda ona gülümsüyorum. Her yerim sıcak ve bacaklarımın arası biraz ağrıyor.

"Teşekkür ederim Jess," diye mırıldanıyor kısık sesle, bir eliyle saçlarımı kısa bir süre okşuyor. "Bugün gerçekten çok iyiydi."

"Rica ederim," diyorum ona, ne kadar memnun ve mutlu olduğumu saklamaya çalışarak çünkü tepkimi aptalca bulabilir. "İyi olduğuna sevindim."

Kalkmadan önce onu tekrar iç çamaşırına sokuyorum ve pantolonunun düğmelerini ilikliyorum. On beş dakikanın tamamını kullandık - aslında on altı dakika oldu - bu yüzden bazen yaptığım gibi omuzlarını tekrar ovmuyorum. O sandalyesini masasına geri koyarken ben de banyoya doğru ilerliyorum.

Temizlenip tuvaleti kullandıktan sonra hâlâ sıcak ve gerginim ama Gabriell'in molası bitti ve dikkatle çalışmaya geri döndü. Ben de pencere kenarındaki köşeme yerleştim ve ailemi ziyaret etme vakti gelene kadar kitabıma odaklanmaya çalıştım.

BİRKAÇ HAFTA ÖNCE arkadaşım Poppy, Cliff adında yeni bir yöneticinin ortağı olarak seçildi. Kendisi yasal yöneticilerden biri -birkaç tane var- ve başlangıçta onu sadece Poppy'yi seçme sağduyusuna sahip olduğu için sevdim.

Ancak günler geçtikçe onun doğasından ve davranışlarından daha az etkilenmeye başladım. Onu halka açık toplantılarda konuşurken ve etkileşimde bulunurken gördüm ve Poppy'nin bana onun hakkında anlattıklarını duydum. Ondaki iyiliği görmek için elinden geleni yapıyor, ancak bencil, düşüncesiz ve kaba biri olduğu benim için oldukça açık.

Poppy her gün yürüyüşümde bana katılmaya başladı, bu yüzden arayı kapatmak için çok zamanımız oluyor. Ertesi sabah yürürken duygusallaşılıyor ama bunu saklamaya çalışarak Cliff'in ihtiyaçlarını daha iyi tahmin etmeye çalışması gerektiğinden bahsediyor.

"Gabriel her zaman çok sakin ve mutlu görünüyor," diyor Poppy, gözyaşlarını tutarken biraz burnunu çekerek. "Asla senden memnun değilmiş gibi davranmıyor. Bana verebileceğin başka bir tavsiye olmadığına emin misin?"

Şimdi ben de üzgünüm. Poppy işini iyi yapmak için çok çabalıyor ve başarısızlığı için kendini suçluyor. "Keşke yapabilseydim. Ama sen benim Gabriel'le yaptığım her şeyi yapıyorsun. Aslında, çok daha fazlasını yapıyorsun. Sanmıyorum..."

"Neyi düşünmüyorsun?"

Bunu söylemekte bile tereddüt ediyorum ama Poppy acı çekiyor ve ona yardım etmenin tek bir yolu var. Sarayın etrafındaki ikinci ve etrafta başka kimse yok. Ama yine de sesimi alçaltıyorum. "Ne yaparsan yap bazı insanlar asla mutlu olmayacak."

Poppy aniden yürümeyi bıraktı. Bana bakıyor.

"Ciddiyim. Her şeyi mükemmel yapıyorsun. Sorun sen değilsin. O öyle."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Sesi hala üzgün ama aynı zamanda garip bir şekilde Umutluyum.

Başımı salladım. "Sana doğru davranmıyor. Sana yaltaklanmasına, hediyeler vermesine ve özel biriymişsin gibi davranmasına gerek yok. Bunları beklemek için bir neden yok. Ama size bir insan gibi davranmalı ve elinizden gelenin en iyisini yaptığınız için sizi takdir etmelidir. Bu temel şeyleri bile yapmıyor. İşleri berbat eden o. Sen değilsin."

Poppy biraz ürperiyor ve sonra tekrar yürümeye başlarken koluma giriyor. "Garip ama bu beni daha iyi hissettirdi. Ben de gizliden gizliye benzer şeyler düşünüyordum ama yöneticilerimize karşı böyle davranmamamız gerektiği için itiraf etmekten korkuyordum."

"Biliyorum. Ama bunun için kendini suçlamamalısın. Sorun o. Sana vurmuyor ya da başka bir şey yapmıyor, değil mi?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Pek sayılmaz. Beni birkaç kez sarstı. Ve beni itti. Ve bazen beni becerdiğinde canımı yakıyor, ama bunun kaçınılmaz olduğunu düşünüyorum. Çoğunlukla kaba biri ve yaptığım her şey yeterince iyi değilmiş gibi davranıyor." Uzun bir iç geçiriyor. "Seni çok kıskanıyorum. Keşke benim de Gabriel gibi bir sevgilim olsaydı. Senden neredeyse hiçbir şey istemezken sana istediğin her şeyi veriyor."

"Gabriel norm değil ama Cliff de değil. Çoğu yönetici ikisinin arasında bir yerdedir. Keşke ona takılıp kalmasaydın. Ama biraz beyin fırtınası yapalım. Belki onunla başa çıkmak için bazı stratejiler düşünebiliriz."

Yürüyüşümüzün geri kalanında parlak bir ana plan yapmıyoruz, ancak yardımcı olabilecek birkaç fikir üzerinde anlaşıyoruz - görünüşte zevkini arttırmak için ona özel bir yağ sunması da dahil, ancak gerçek amaç, sikişmenin Poppy'yi çok fazla incitmesini önlemek için kayganlaştırıcı görevi görmektir.

Biraz daha iyi hissederek, işimiz bittikten sonra onunla birlikte yukarı çıkıyorum. Yollarımızı ayırmak üzereyken koridorda bir adam beliriyor. Orta boylu, siyah, yağlı saçlı ve artık hiç hoşlanmadığım yağcı bir ifadesi var.

Cliff.

"İşte buradasın," diyor, sesi sinirli geliyor. "Nerelerdeydin?" "O benimle yürüyüşe çıkıyordu tıpkı o her zaman yaptığı gibi içinde Sabahları," diyorum Poppy cevap vermeden önce. "Her gün bir saat egzersiz yapma iznimiz var."

Bilinçli olarak sesimi çekici ve sakın tutuyorum ama içimden bu adamın yüzünü tırmalamak . Tatlı küçük Poppy'nin tüm hayatı

onu mutlu etmek.

Bu yanlış geliyor.

Sadece yanlış geliyor.

"Sen kimsin?" diye soruyor, çenemi tutmak için uzanıyor ve satın alınacak sığırları inceler gibi bana bakıyor.

Kendimi yavaşça onun elinden çekiyorum ve iğrenme isteğime direniyorum. Bana bu şekilde dokunmasına izin verilen tek kişi Gabriel. "Benim adım Jess. Gabriel'in ortağıyım."

Cliff yüzünü buruşturur. "Evet. Onu tanıyorum. Sen ateşli bir küçük numarasın. Bir gece bize katılmalısın. Poppy'nin benim için işleri renklendirmesine yardım edebilirsin."

Ne dediğini anlamam birkaç saniye sürüyor. Tanıdıktan sonra gelen tiksinti dalgası beni neredeyse hasta ediyor. "Gabriel'den izin istemem gerekecek. Genelde beni meşgul eder."

Son cümle hiç de doğru değil ama şu anda aklıma gelen tek mazeret bu.

Bu iğrenç adamın da dahil olduğu bir üçlü fikri midemi bulandırmaya yetiyor.

Poppy'ye bakıyorum. O da en az benim kadar dehşete düşmüş ama bunu saklamıyor. "Tamam," diyor Cliff şehvet dolu bir ifadeyle. "Ona sor. Belki biz

bu gece için bir şeyler ayarlayabiliriz."

Gabriel'in bu anlaşmayı kabul edeceğinden hiç kuşkusu yokmuş gibi konuşuyor ama Gabriel'in nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrim yok.

Çoğu yönetici diplomatik davranmak ve ortalığı karıştırmamak ister, bu yüzden de kabul ederdi. Ama Gabriel diğerleri gibi değil.

Cliff, Poppy'nin saçlarından bir avuç tutuyor ve onu koridorun sonundaki odalarına doğru itmek için kullanıyor. Onu itip kakmasından hoşlanmadım.

Bundan hiç hoşlanmadım.

Sırtı bana dönükken ona hırlıyorum. Sonra aceleyle Gabriel'in yanına, odamıza dönüyorum.

Masasında çalışıyor -bu bir sürpriz değil- ama ben içeri girince başını kaldırıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor, az önce olanları hafifletecek bir yol bulamadan.

"Önemli bir şey değil. Sadece..." Karnıma sarılıyorum ve Cliff'in elini yüzümde yeniden hissederken tekrar .

"Bu da bir şeydir." Gabriel'in ses tonu kesik ve soğuk, ama gözleri bir nesneden ziyade gerçek bir insanmışım gibi yüzümde duruyor. Onun ve Cliff'in ifadeleri arasındaki fark hissediliyor. "Bana neler olduğunu anlat."

"Poppy ile yürüyordum. O Cliff'in-"

"Poppy'nin kim olduğunu biliyorum. Birlikte yürüdüğün arkadaşın. İkiniz de iyi misiniz?"

"Evet, biz iyiyiz. Yani..." Derin bir nefes alıyorum ve zihnimi daha net konuşabilecek kadar sakinleştiriyorum. "Geri dönerken Cliff'le karşılaştık. Benim de onlara katılmamı istiyor."

Gabriel kaşlarını çatır. "Ne için onlara katılayım?"

"Onlara *katıl*." Bunu kelimelere dökmekte neden bu kadar tereddüt ettiğimi bilmiyorum ama öyleyim. "Bu akşam."

"Bir çeşit seks olayı için mi?"

Hem şaşırmış hem de kırılmış görüldüğü için o kadar rahatladım ki neredeyse kıkırdamaya benzeyen aptalca bir ses çıkardım. "Evet. Onun istediği de bu."

"Ama sen *benim* ortağımısın. Seni isteyemez, değil mi?"

"İsteyebilir. Bu bazen yapılır. Ama izin vermesi gereken kişi sizsiniz."

Yüz hatları hâlâ içgüdüsel bir isteksizlikle çalışıyormuş gibi hafifçe bükülüyor. "Üçlü yapmak için onlara katılmak ister misin?"

"Bu benim ne istediğimle ilgili değil. Bu senin kararın."

"Hayır. Kesinlikle değil. Yapacağınız şey seks, yani bu sizin kararınız."

Sertçe yutkunuyorum ve ne düşündüğünü okumak için yüzüne bakıyorum. "Tamam. Dürüst olmak gerekirse, tercih ederim. Ama geçinilmesi zor biri olarak ün yapmanı istemiyorum. Bu yüzden belki de-"

"Tamam. Bitti. Bunu yapmayacaksın." Bu garip konuyu tartışırken bile normalde olduğu gibi kırılmış ve profesyonel.

İçimi kaplayan rahatlamayla birlikte bir nefes alıyorum. "Teşekkür . Cliff'ten gerçekten hiç hoşlanmıyorum, hoşlansam bile pek ilgilenmiyorum... Ben tek kişilik bir kıyım."

Yüzünde o kadar çabuk kaybolan bir duygu titreşimi var ki tam olarak adlandıramıyorum. Belki rahatlama? Memnuniyet? "Güzel" diye mırıldandı.

Bir dakika boyunca birbirimize baktık.

Sonra farklı bir tonda soruyor, "Cliff'le konuşup ona bu işin olmayacağını söylemem gerekiyor mu?"

"Bu konuşmayı yapmaktan rahatsız olmadığınız sürece işler daha kolay olur. Eğer ona söylemeye çalışırsam, kabul etmek istemeyebilir. O..."

Gabriel yine kaşlarını çatar. "Ne yapmıyor?"

"Ortaklara gerçek insanlar gibi davranmıyor."

Sözcükler gergin bir an boyunca havada asılı kalıyor.

Sonra sorar, "Poppy iyi mi?"

"Ben... Bilmiyorum. Elinden geleni yapıyor. İşini yapmak ve yüksek görevimize odaklanmak için gerçekten çok çalışıyor. Ama bu çok zor..." Boğazım sıkıştığında ve yanağımdan bir damla yaş süzüldüğünde konuşmayı kesiyorum.

"Tamam," diyor Gabriel, yumuşak ve hafif kalın bir sesle. "Anlıyorum. Üzerinde çalışmama izin ver."

"Ne?"

"Bırakın üzerinde çalışayım. Ben

bakarım." "Ama ne yapabilirsin-"

Kaşlarını kaldırıyor. "Üzerinde çalışacağımı söyledim."

Durumu ele alacağı açık, ancak bunu düzeltmek için yapabileceği hiçbir şey yok. Bir yönetici başka bir yöneticinin kendi ortağına nasıl davrandığına müdahale edemez.

Ama yine de yardım etmek istemesi güzel. Pencere kenarına dönüp örgümü çıkarıyorum ve kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Gabriell'in ne yaptığı hakkında KESİNLİKLE hiçbir fikrim yok ama bir şeyler yapmış olmalı. Ertesi gün, Poppy yürüyüşümüz için benimle buluştu, gülümsemelerle doluydu.

Saraydaki en eski yöneticilerden biriyle değiştirildi. Bir önceki eşi öldüğünden beri yeni bir eş seçmemiş ve artık seksle pek ilgilenmiyor. Poppy'nin geceleri uyumadan önce ona sarılmasını, onunla tatlı tatlı konuşmasını ve ihtiyacı olduğunda ona bir şeyler getirmesini istiyor. Başka bir şey istemiyor.

Değişimden o kadar mutlu ki neredeyse ağlayacak.

Cliff, Başkent'te başka bir yerde çalışmak üzere saray dışına transfer edildi, dolayısıyla artık bir ortağı yok.

Yürüyüşümüzden sonra dönüp Gabriel'e yardım ettiği için teşekkür etmeye çalıştığımda bana soğuk bir bakış attı. "Sana halledeceğimi söylemiştim."

Bu konuda söyleyeceklerinin hepsi bu kadar.

Ertesi hafta salı günü, Gabriell'in ortağı olarak kırk birinci günümde, başkanın ofisinde erken saatte özel bir toplantısı olduğu için normalden daha kısa bir süre yüzdü.

Duşunu bitirdiğinde sabah yemeği çoktan hazırды. Genelde kıyafetlerini banyoya getirir ve orada giyer, ama bugün programının dışında olmalı çünkü unutmuş.

Ana odaya girerken belinde bir havludan başka bir şey yoktu. Saçları ıslak ve her zamanki tarzıyla ensesinde toplanmış, vücuduna bakmak çok hoş.

Ona doldurduğum bir bardak elma suyunu kabul etmek için masaya doğru gelirken göz bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Teşekkürler Jess," diyor bana dikkatle bakarak. "Saçların açık."

Bir an için unuttuğum elimi saçıma götürüyorum. "Ah, özür dilerim. Genelde sen yüzerken yaparım ama sen erken döndün, sonra da kahvaltı getirdiler, o yüzden henüz yapamadım."

"Benim için fark etmez. Güzel görünüyor." İçkisini yudumlarken bana küçük bakışlar atmaya devam ediyor.

Yüzüm kızardı. Soğukkanlılığımı korumamla ilgili zihinsel öğütlerime rağmen yanaklarımdaki sıcaklığı hissedebiliyorum. "Teşekkür ederim. Barrett kesinlikle onaylamazdı."

"Onun bununla ne ilgisi var?"

"Tüm potansiyel partnerlere saraya gelir gelmez nasıl giyinmeleri, saç ve makyajlarını nasıl yapmaları gerektiği konusunda danışmanlık veriyor ki uygun görünelim. Bana her zaman saçlarımı toplamamın önemli olduğunu söyledi, böylece zarif görünecekmişim ve..." Hatırlayamadığım için değil, Barrett'in beni nasıl tarif ettiğini Gabriel'e itiraf etmek istemediğim için sözümü kesiyorum.

"Ne değil?"

Cevap vermiyorum, gözlerimi kaçırıyorum ve keşke konuşmadan önce kelimelerim hakkında daha fazla düşünseydim diyorum.

"Sana bir soru sordum Jess. Cevap ver bana."

O kötü biri değil. Asla kaba değildir. Ancak genellikle açık sözlüdür ve otoritesi kısa emirlerinde kendini belli eder.

Gabriel'in gözlerine bakmadan, "Ucuz ve abartılı görünmemi istemedi," diye itiraf ediyorum. "Vücudum ve yüzümün şekli nedeniyle, diğer kızların giydiği gibi bir saç modeliyle böyle görüneceğimi düşündü."

Gabriel bir şey söylemiyor, ben de yüzüne bakmak için riske giriyorum. Gözleri kısılmış, havadaki boş bir noktaya odaklanmış.

"Aşağılayıcı olmaya çalışmıyordu," diyorum hemen. Barrett yanlış bir şey yapmadı ve Gabriel'in bunu büyütmesini istemiyorum. Poppy ile durum farklıydı. Onunla ilgilenmek gerekiyordu. Bu değil. "Bu onun işi. Saray için en iyi şekilde görünmemize yardım etmek."

"Pekâlâ," diye mırıldanıyor Gabriel, sesi onaylamayan yüz ifadesiyle eşleşiyor. "Bu durumda, toplum içindeyken saçlarını her zamanki gibi toplayabilirsin. Ama odalarımızda açık bırakmak istersen, sorun değil. Bence bu şekilde çok hoş görünüyor."

İçimden bir zevk ürpertisi geçiyor. Ona yönelttiğim titrek gülümsemeyi tutmamın imkânı yok. "Tamam. Teşekkür ederim."

Bir an için yüzünde bir şey yumuşamış gibi görünüyor, ama ben ifadenin tam olarak ne anlama geldiğini anlayamadan kayboluyor. Gabriel saate bakıyor. ", giyinmem lazım. Muhtemelen günün çoğunu kendine ayıracaksın - sanırım bu toplantılar uzun sürecek saatlerce."

"Özür dilerim. Böyle günlerden nefret ettiğini biliyorum."

Yüzünü buruşturuyor ve içkisinin son damlasını yudumluyor. "Gerçekten istiyorum."

Gün tam olarak Gabriel'in öngördüğü gibi geçer. Bütün sabah yok, hatta daha da uzun süre. Öğleden sonra, akşam yemeğine kadar onu görmemeyi umuyordum.

Üzülmemeye çalışıyorum çünkü bu, bugün onu memnun edemeyeceğim anlamına geliyor.

Sorun değil. Olur böyle şeyler. Yaygara koparılacak bir şey değil. Ama odanın kapısı açıldığında kendimi uzun, sıkıcı bir öğleden sonraya bırakıyorum.

Gabriel içeri girdiğinde şaşkın bir sarsıntıyla doğruluyorum, sıcak, sinirli ve buruşuk görünüyor. "Toplantının bitti mi?"

"Hayır." Sesi kesinlikle kızgın geliyor. "Daha saatler var. İşkence gibi. Ama ara verdik." Masa sandalyesine çöküyor ve sonra onu geriye doğru itip küçük halıya doğru dönüyor. "Geri dönmek zorunda kalmadan önce gel de beni becer."

Şaşırdım. O kadar şaşkınım ki, zihnimin ve bedenimin onun söylediklerini anlaması birkaç saniye alıyor. Ayağa kalkacak kadar kendime geldiğimde bana doğru tanıdık bir çağırma hareketi yapıyor.

Toplantıya ne kadar ara verdiğini bilmediğim için "Sırt masajıyla başlamamı ister misin?" diye sordum.

"Bugün bunun için zaman yok." Ellerini üst kollarıma koyup beni önünde dizlerimin üzerine çöktürürken yüz ifadesi gergin ve hâlâ biraz sinirli - şüphesiz o bitmek bilmeyen buluşmanın sonucu-. Ben pantolonunu çıkarırken o sandalyedeki pozisyonunu ayarlarken sabırsız ve biraz da ısrarcı görünüyor ve ben hızla sikini serbest bıraktığımda başımı kasıklarına doğru hareket ettiriyor.

Henüz tahrik olmamış ama bir şekilde aciliyet hissediyor. Başımı pozisyonda tutarken elleri sıkı. Penisini ağzıma alıp tamamen erekte olana kadar emerken kalbim küt küt atıyor ve beni çok heyecanlandırıyor.

"Kahretsin evet," nefes alıyor, tamamen erekte olduğunda sandalyede geriye yaslanıyor tahrik oldum. "İhtiyacım olan şey bu."

Hırıltılı sözlerine heyecanla karşılık veriyor, ritmik emme uygularken başımı hevesle sallıyorum.

"Daha sert istiyorum. Gerçekten iyi em beni. İşte oldu. Şimdi sende." Vücudu gerilirken ve ısınırken başımı istediği ritimde ileri geri hareket ettiriyor. "Şimdi daha iyi yapıyorsun. Güzel. Bu gerçekten çok iyi. Aynen böyle ihtiyacım var."

Bugün çok acil görüldüğü için tüm gücümle emiyorum. Neredeyse muhtaç, eğer bu kelime Gabriel gibi tamamen kontrol altında tutulan bir adama uygulanabilirse. Hem onun ruh hali hem de sözlü talimatları ve övgüleri beni heyecanlandırıyor, bu yüzden bir ağız dolusu sikinin etrafında utanmadan inlemeye devam ediyorum.

"Siktir, şimdi iyi gidiyorsun. Beni biraz daha derine götürebilir misin? burada. İhtiyacım olan şey bu."

Bugün saçımı toplamadım, o yüzden iki elinin parmaklarını saçıma geçirmiş, başımı hareket ettirmek için kullanıyor.

"Siktir, neredeyse... Siktir, oh siktir!" Son boğuk kelimedede boşalıyor, kalçaları sarsılarak ağzıma doğru sallanırken sırtını kamburlaştırıyor.

Duygularımın içinde o kadar kaybolmuşum ki temel becerilerimi unutuyorum ve boşalmadan önce sikini ağzımdan çıkarmıyorum, böylece menisini boğazıma fişkırtıyor. Refleks olarak yutuyorum, serbest bırakma spazmları boyunca çalışırken hala şaftının etrafında sertçe emiyorum.

"Evet," diye nefes alıyor, vücudu hâlâ zevkten hafifçe sarsılırken neredeyse duyulmaz bir şekilde. "Evet, hepsini al. Durma."

Kelimeleri ne kadar sessiz söylerse söylesin, onları duydum ve talimatlarını yerine getirdim. Aleti nihayet durulup yumuşarken onu nazikçe emmeye devam ediyorum. Ve başımdaki tutuşunu gevşetene kadar durmuyorum.

Doğrulduğumda aceleyle nefes alıyordu, ama sandalyede doymuş bir şekilde yığılmıştı, gözleri kapalı ve yanakları koyu bir şekilde kızarmıştı.

Şaftını kıyafetlerinin içine geri koymadan önce onu birkaç kez okşuyorum. Sonunda gözlerini açana kadar bacaklarının arasında dizlerimin üzerinde kalıyorum.

"Teşekkür ," diyor kısık sesle.

"Bir şey değil."

"Kahretsin, şu lanet toplantıya geri dönmem gerekiyor. Bize sadece yirmi dakika verdi."

"Tamam." Kapıdan girdiğinden beri on dört dakika geçtiği için isteksizce ayağa kalkıyorum. "Geç kalma."

Kendini ayağa kaldırırken inliyor, gözleri yüzüme odaklanmış. "Siktir," dedi sonunda. "Buna gerçekten ihtiyacım vardı. Teşekkür ederim."

"Yardım edebildiğime sevindim. Şimdi git de Başkan Vincent sana kızmasın."

Tekrar inliyor ama banyoya yöneliyor. Orada işi bitince defterini alıp kapıya doğru ilerliyor. Bana bir kez daha bakıyor ama başka bir şey söylemiyor.

O gittikten sonra yüzüm kızarıyor, ağrıyor ve gergin oluyorum. Sanki derimden fırlayacakmışım gibi hissediyorum.

Yıkanmak ve serinlemek için banyoya gidiyorum ama bunun bir faydası olmuyor. Hem de hiç. Amım hala zonkluyor ve bu yanlış.

Gabrieli memnun etmek benimle ilgili değil. Bundan tahrik olmamam gerekiyor. Bu şekilde tepki verdiğim için utanıyor ve mahcup oluyorum.

Ama şu anda etrafta başka kimse yok. O toplantıya döndü ve ben yalnızım. Bu yüzden banyonun kapısına yaslanıyorum, elbisemin eteğini topluyorum ve parmaklarımı iç çamaşırlarımın içine sokuyorum. Nefes nefese kalana kadar klitorisimi ovuyorum ve sonra gerginlik hızlı zevk dalgalarıyla kırılırken küçük bir inilti .

Sonrasında daha iyi hissediyorum. En azından fiziksel olarak.

Ama dikkatli olmalıyım. Bir eşin yapabileceği en kötü şey, bunu kendi zevkiyle ilgili hale getirmeye çalışmaktır. Eğer bunu yapmaya başlarsam, Gabriel'e asla istediğim şekilde bakamam.

ÜÇ HAFTA SONRA, Gabriel'in ortağı olarak altmış üçüncü günümde, Gabriel hala sabah yüzmesini bitirirken kahvaltı normalden erken geldi. Çoktan giyinmişim, bu yüzden Nico ile kazara hamile kalan aşçılardan biri hakkında sohbet ediyorum, ta ki o yemek dağıtmaya devam etmek için ayrılana kadar.

Gabriel hala nemli ve tuzlu su gibi kokarak odaya girdiğinde büyük omlete, meyve tabağına ve waffle parçalarına bakıyorum.

Beni masanın yanında gördüğünde "Güzel, gelmiş bile" diyor. "Bugün nedense çok açım." Kahvaltımıza bakarken o da bana katılıyor.

"Dün akşam yemeğinin hepsini yememişsin." Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, dün geç saatlere kadar çalışmıştı. Her zaman yaptığım gibi tabağını masaya getirdim ama birkaç ısırdıktan sonra yemek yemeyi unuttu.

"Muhtemelen bu . Önce hızlıca bir duş alacağım." Banyoya doğru giderken bir üçgen waffle alır.

Karnı aç olduğu için duşun sesini duyar duymaz tabağını hazırlamaya başlıyorum. Üzüm ve kavun toplarının yanına birkaç çilek koyuyorum ki, üzerinde kalın beyaz bir bornozla çıkageliyor.

Önce kıyafetlerini giymek için zaman ayırmıyorsa cidden aç olmalı.

Tabağı ona uzattım ve beni şaşırtarak yemek yerken çalışmak için masasına götürmedi.

Masadaki sandalyelerden birine oturur ve omletinden bir ısırık alır. "Burada güzel yemekler var."

Cevap verirken kendi tabağımı düzeltiyorum. "Biliyorum. Şimdiye kadar tattığım her şeyden daha iyi."

Gözleri kaşlarını çatarak tabağından benimkine kayıyor. "Bana çok fazla omlet verdin."

Omleti her zaman yaptığım gibi bölüştürdüm; üçte ikisini ona, kalanını da bana verdim. Genelde fark etmeden yedi. "Sen benden daha çok yiyorsun, bu yüzden sana her zaman fazladan veriyorum. Ayrıca bu teknik olarak senin yemeğin. Benim değil. Paylaştırması gereken kişi sensin."

Kaşları daha da çatılıyor.

"Biliyorum. Biliyorum. Geleneklerimizi sevmiyorsun." Onu eleştirmediğimi anladığından emin olmak için gülümsüyorum. "Her neyse, iki saatten fazla yüzen sensin. Açlıktan ölmene şaşmamalı."

"Evet. Sanırım. Ama suiistimale açık, uydurma ve keyfî bir geleneğe uymaktansa istediğin her şeyi almanı ederim."

Ona ne diyeceğimi bilmiyorum. Haksız da değil. Bu özel sistem ortakları, Poppy'nin Cliff'e yaptığı gibi, onlardan faydalanmanın kolay olacağı bir konuma yerleştiriyor. Bu da amacın bir parçası. Aralarında mutlak bir güven oluşturmak. Potansiyel olarak tehlikeli.

Doğru yapıldığında da özel ve güzeldir. Ama o hala ilişkinin bu yönlerini kabul etmiyor.

Tüm bunları ele almanın kolay bir yolu olmadığı için konuyu değiştiriyorum. "Havuzda sürekli ileri geri mi yüzüyorsun?"

Kaşları hafifçe kalkıyor. "Evet. Tur atıyorum."

"*Turlar.*" Kelimeyi test ediyorum çünkü bu bağlamda daha önce duyduğum bir kelime değil. "Sıkıcı olmuyor mu?"

"Pek sayılmaz. Zihnim sürekli çalışıyor. Yüzerken sık sık problem çözmeye başlıyorum. Ayrıca, ısındıktan sonra her zaman farklı kulaçlar ve farklı setler yapıyorum. Hız hedeflerimi tutturmaya çalışıyorum, sanki kendimle yarışırıyormuşum gibi. İki saat çok çabuk geçiyor."

"Oh." Hayal etmeye çalışıyorum ama gerçekten yapamıyorum. Saraya gelmeden önce yüzme havuzunu duymuştum ama hiç görmemiştim. "Bütün bunları yapmayı sana kim öğretti?"

"Annem yaptı. Yüzmeyi her zaman sevmiştir ve ben çocukken bana öğretti." Yüz ifadesi yumuşadı, bu da bana onun hakkında bilmediğim bir şey söylüyor.

Annesini seviyor.

"Ve bunu hala yapacak kadar seviyor musun?"

"Evet. Sanırım buna alıştım. Sonrasında kendimi daha iyi hissediyorum. Aslında bunu alışkanlık haline getirmem gerektiğini söyleyen kişi babamdı. Fiziksel olarak aktif bir işte çalışamayacağım belli olduğunda ergenlik çağındaydım, bu yüzden düzenli olarak egzersiz yapmam gerektiğini, böylece güçlü olabileceğimi ve sağlıklı kalabileceğimi söyledi. Bir erkeğin bu dünyada güçlü olması gerekir. Bana hep bunu söylerdi."

Peki, ne biliyorsun? O da babasını seviyor.

Daha önce bana onlardan hiç bahsetmedi. Ortağı olduğum iki ay boyunca kesinlikle onları ziyarete gitmedi. Daha fazla soru sormak istiyorum ama haddimi aşmaktan korkuyorum. Genelde bu kadar konuşkan değildir ve ben onun susmasını istemiyorum.

"Bu babanın sana verdiği iyi bir tavsiyeye benziyor."

"Gerçekten öyleydi." Omletini çoktan bitirmiş ve bir ısırık waffle çiğnıyor. Gözlerini kapatıyor ve uzun bir iç çekiyor. "Kahretsin. Bütün gün toplantılarımız var."

"Evet." İşim onunla empati kurmak olduğu için toplantılarla dolu bir gün konusunda onun kadar isteksiz olmalıyım. Ama aslında bunu dört gözle bekliyordum. Bugün Gabriel'in dört toplantısı var ve hepsi de halka açık, yani ben de katılacağım. Normalde geçirdiğimden çok daha ilginç bir gün olacak. "Bundan nefret ettiğini biliyorum."

"Birçoğu israftan başka bir şey değil."

"Bugün daha küçük toplantılar var, değil mi? Her biri sadece birkaç kişi mi? Genellikle daha küçük toplantılarda daha fazla iş başarabilirsiniz."

"Bu doğru. Belki o kadar da kötü olmaz. Keşke bu şekilde arka arkaya olmasalardı." Büyük bir çileği ısırıyor ve dudağından aşağı bir damla meyve suyu akıyor. Diliyle yalayarak temizliyor.

Bugünkü isteksizliğimin ana kaynağı bu. Toplantılar arasında dinlenmeye ihtiyacım olduğundan değil, normal öğleden sonra seansımız için bile zaman olmayabileceğinden. "Evet. Mola için zamanımız olacağından bile emin değilim."

Beni garip bir şekilde izliyor, yorumlaması zor olan o odaklanmış şekilde. Artık ifadelerini daha iyi okuyabiliyorum ama şu anda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Yemeğini neredeyse bitirdi. Sürahiden kendine ikinci bir fincan elma suyu dolduruyor, hâlâ dikkatle beni izliyor.

"Ne oldu?" En sonunda sordum. Bana bir şey söylemek istemiyorsa, bunu her zaman açıkça söyler, ama soru sorduğum için bana hiç kızmadı.

"Belki kahvaltını bitirdikten sonra, öğleden sonra vaktimiz kalmazsa diye şimdi mola verebiliriz." Sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi rahatça konuşuyor ama hâlâ beni dikkatle izliyor, belki de önerisi hakkında ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyor.

Hemen canlandım. "Bu harika bir fikir."

"Öyle mi?"

"Tabii ki evet. Belki bu, tüm toplantılardan önce sizi rahatlatmaya yardımcı olur. Birincisi başlamadan önce çalışmanız gerekiyorsa hızlı olabilirim."

Neredeyse bir saatimiz var. Genelde her dakikasını çalışmak için kullanırdı.

"Hiç sanmıyorum. Bugünü zaten çalışmayacağım bir gün olarak yazdım ve bir şeylere başlayıp sonra toplantıya gitmek için aniden durmak zorunda kalmak neredeyse daha sinir bozucu."

"Bu mantıklı. Neredeyse bitirdim."

"Acele etmeyin. Daha çok vaktimiz var." Bir parça daha waffle ve kalan çilekleri almak için tabağa uzandı.

Yemeğimi birkaç dakika içinde bitiriyorum ve sonra işlemek ve dişlerimi fırçalamak için banyoya gidiyorum. Ellerimi yıkarken aynada görünüşümü kontrol ediyorum. Bütün gün insan içinde olacağımız için saçımı her zamanki gibi topuz yapmışım. Düzgün topuz yüzümün kalp şeklini ve kahverengi gözlerimin büyüklüğünü vurguluyor. Gamzelerim sadece gülümsediğimde görünüyor -biri her iki yanağımda, diğeri çenemde- ve cildim bu sabah sadece hafif pembe. Elbisem orta uzunlukta kollara ve kare, çok düşük olmayan bir yakaya sahip şık bir elbise. Bedenime oturuyor ve yumuşak drapelerle yere kadar iniyor, vücudumun hatlarını takip ediyor ama her şeyi sergilemiyor.

Zarif, neredeyse sofistike görünüyorum ve bu beni şaşırtıyor. Sanki şehir emekçilerinin mütevazı evleri yerine saraya aitmişim gibi.

Bu sabah Gabriel'le geçireceğim zamanı boşa harcamak istemediğim için, hazırlanmak için fazladan dakika harcamıyorum. Banyodan , masasındaki sandalyesine geçmişti.

Hâlâ bornoz giyiyor.

Ona yaklaşıp gülümsediğimde sabit bir şekilde beni izliyor. İlk toplantı için ayrılmamıza kırk dakikadan fazla zaman olduğu için, önce sırtını ve omuzlarını ovmak için etrafından dolaşıyorum.

Bornoz kalın ve yoluma çıkıyor. Onun yerine çıplak tenine masaj yapabilmek için kollarından aşağıya doğru itiyorum. Bir süre omuzları ve boynu üzerinde çalışıyorum, kolayca gevşediğinde, iç çekip gözlerini kapadığında memnun oluyorum. Ona normalden daha uzun süre masaj yapıyorum, ellerimi bornozunun içine kaydırıyorum, böylece sırtının ortasına kadar ulaşabiliyorum.

Onun üzerinde bu şekilde çalışmak çok garip, samimi, sahiplenici bir duygu. Sanki daha iyi hissetmesi için benimmiş gibi. Sanki vücudu sadece bana bu şekilde tepki veriyor.

Devam ederken, karnımın altında ağırlı bir sıkışma hissediyorum. Anladığım kadarıyla şehvet değil ama benzer bir şey. Derin ve haklı. Hem güçlü hem de muhtaç.

O kadar hoşuma gidiyor ki, Gabriel kalın bir sesle, "Şimdi dön Jess ve beni ağzına al," diye mırıldanmasaydı masajı daha da uzatabilirdim.

Kelimeler - ne kadar kısa olsalar da - duygularımı yoğunlaştırıyor. İçimdeki her şey açgözlülükle kenetleniyor. Hızla hareket ediyorum ve beni önünde dizlerimin üzerine çekmesine izin veriyorum.

Kasıklarını ortaya çıkarmak için cüppesinin kenarlarını ayırıyorum. Zaten büyük ölçüde ereksiyon halinde ve bu beni fazlasıyla heyecanlandırıyor. Gabriel başımı tutup sikine doğru götürürken, oradaki kasların gücüne hayran kalarak çıplak kalçalarını .

Dudaklarımı onun uzunluğuna doğru kaydırırken çok gerçek bir zevkle inliyorum. "İşte bu," diye nefes alıyor. "İhtiyacım olan şey bu."

Şimdi amım da içimdeki diğer her şey gibi yoğun bir şekilde titreşiyor. Shaftının ucunu kızdırmak için dilimi kullanıyorum ve sonra onu dışarı kaydırıyorum ve sonra ağzıma geri dönüyorum, bu sefer daha derin.

"Siketim evet." Elleri başımın üzerinde hareket ediyor, huzursuzca yer değiştiriyor. Yüzü aşağı doğru eğik olmasına rağmen sandalyesinde daha da geriye yaslanıyor, gözleri yarı kapalı kapakların arasından bana odaklanıyor. "Şimdi emmeye başla. Seni gerçekten hissetmeme izin ver. Evet. Bu çok iyi. Ben de bunu istiyorum. Aynen böyle."

Ağzımı, başımı ve boğazımı çalıştırırken onun etrafında inlemeyi durduramıyorum. Bu beni çok iyi hissettiriyor. Sanki bunu arzuluyorum. Sanki iliklerime kadar buna ihtiyacım varmış gibi. Çıkardığım boğuk sesler neredeyse açlık hissi veriyor. Çok onursuz oldukları için durmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

O kadar aceleciyim ki ritmim normalden daha hızlı. Onu daha derinde istiyorum. Tamamen içime girmesini istiyorum.

"Siktir, Jess, bugün çok heveslisin. Yavaşla biraz. O kadar hızlı değil." Başımı kavırıyor, beni yavaşlatmak için hareketimi daha sıkı yönlendiriyor. "İşte böyle. Böyle daha iyi. Şimdi iyi gidiyorsun. Acele etmene gerek yok. Bu şekilde mükemmel."

Heyecanımı dizginlemek olması gerekenden daha zor, ama dizginlemek bile iyi hissettiriyor. Gerekli. Ona tam olarak ihtiyacı olanı vermek istiyorum ve bu konuda onun talimatlarına uymanın çok özel bir yanı var.

Kalçalarını tutuyordum ama şimdi ellerimi daha geriye kaydırıyorum. Pantolon giymediği için kalçalarının sıkı derisini ve kıcının üst kısmını hissedebiliyorum. Ellerin talep ettiği tempoda sallanırken, emerken ve yutarken onu orada tutuyorum.

"Aynen öyle." Sesi her zamanki gibi yumuşak ama boğuk ve duygulu. Beni çok tahrik ediyor. "Şu anda çok iyi gidiyorsun. Bu kadar çabuk bitmesine gerek yok. Bana ihtiyacım olanı ver. Aynen böyle."

Hâlâ sikinin etrafında açgözlülükle inliyorum ve amım sıcak, ıslak ve lezzetli bir şekilde ağrıyor. Ayarladığı ritim sadece beni yavaşlatmıyor. Onu da yavaşlatıyor. Normalden çok daha uzun sürüyor ve ben bunu çenemde ve boğazımda hissediyorum.

Ama hissetmek istiyorum. Daha da fazlasını hissetmek istiyorum.

Bir elini başımın arkasında sıkı sıkı tutuyor ama diğer eli topuzumun yanından aşağı kayarak boğazımı okşuyor, boynumun kenarını sarıyor. Boğaz kaslarımın kasıldığını hissediyor olmalı ki mırıldanıyor: "Kahretsin Jess, beni çok zorluyorsun. Çok iyi yapıyorsun."

Bu onay beni yüksek sesle inletiyor.

Dikkatini çekiyor ama yanlış yorumluyor. Elleri nazik. "İyi misin? Bu senin için çok mu fazla? Çok fazlaysa bana söylemelisin."

"Uh-uh," diye homurdanıyorum, onu biraz daha derine çekerken başımı hızlıca sallıyorum.

"Doğru," diyor çoğunlukla iniltiye dönüşen bir nefes vererek. "Şimdi beni çok derine soktun. Bana her zaman ihtiyacım olanı veriyorsun."

Hayatımda hiçbir şey beni bu sessiz, nefessiz sözlerden daha fazla gururlandırmadı. Amım o kadar çılgınca çırpınıyor ki, herhangi bir fiziksel uyarı olmadan boşalmanın mümkün olup olmadığını merak ediyorum.

Birkaç dakika daha devam ediyor, ben utanmaz bir hevesle onun sikini emerken inliyor ve zorlanıyorum, o da ne kadar iyi yaptığımı, buna ne kadar ihtiyacı olduğunu, ihtiyacı olan her şeyi alana kadar nasıl dayanabileceğimi mırıldanırken başımı sahiplenici bir şekilde tutuyor.

Yapıyorum. Kasları bir yumruk gibi sıkılaştığında hala hevesle devam ediyorum. Kalçaları ağzımın içine doğru kısa hamlelerle sarsılırken başımı yerinde tutuyor. "Sikeyim evet. İndir beni. Sonuna kadar. Sonuna kadar."

Daha ilk fişkırışından önce yutmaya başlıyorum. Meni boğazıma sertçe çarpıyor ama ben buna hazırım. Yutmadan yutmayı başardım.

boğuluyor, tırnaklarımı kışının üstündeki sert ete batırıyorum. Ve sonuncusunu da bıraktıktan sonra, uzun, gergin tatmin inlemeleriyle sandalyede rahatlıyor.

Pozisyonumu korumaya devam ediyorum, hâlâ hafifçe titreyen sikini emiyorum.

"Bu çok iyi," diye mırıldanıyor, başımı hâlâ kasıklarında tutuyor. "Devam et. Buna ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var."

Sonunda yumuşamaya başlayan sikiğin etrafında aç bir ses çıkarıyorum. Başımı tuttuğu için hareket ettiremiyorum, bu yüzden artık onun üzerinde sallanmıyorum. Ama hâlâ ağzımla hafif bir emme uyguluyorum. Eskisi kadar yoğun değil ama nedense daha da samimi hissettiriyor. Ben de çok seviyorum.

Tamamen yumuşayana kadar pozisyonumuzu koruyoruz. Sonra nihayet ellerini omuzlarıma doğru kaydırıyor, böylece doğrulabiliyorum. Boynum ağrıyor. Çenem daha da ağrıyor. Dizlerim, sırtım ve boğazım ağrıyor. Yanaklarım alev alev yanıyor, gözlerim ve burnum hafifçe akıyor.

Ona gülümsüyorum, ne kadar memnun görüldüğünü görünce heyecanlanıyorum. Yarı çıplak bornozu ve duştan yeni çıkmış nemli saçlarıyla neredeyse sefahat içindeydi. Yüzü koyu bir şekilde kızarmış ve göz kapakları hiç görmediğim kadar ağır.

"Teşekkür ederim Jess," diye törpülemeyi başarıyor. "Güne başlamak için ne güzel bir yol." Kıkırdıyorum. değil. Ayağa kalkıyorum, vücudumdaki acıyı görmezden gelerek

Sandalyesinin arkasına doğru yürüyorum. Boynunu, omuzlarını ve sırtını on dakika daha ovuyorum, tüm kaslarının ne kadar gevşemiş ve rahatlamış olduğunu görmek beni mutlu ediyor. Ama sonunda zamanımız doluyor. Hemen giyinmek için kalkması gerekiyor. Benim biraz su içmem ve tuvalete gitmem gerekiyor. O kadar tahrik olmuş olmama rağmen kendimi gizlice ovalamak için bile zamanım yok, işkence gibi.

Sonra ikimiz de günün ilk toplantısı için ayrılıyoruz.

Gün uzun ama sıkıcı bulmuyorum. Küçük bir grup yöneticiyle son on yılın mali bilgileri hakkında görüşüyor, ardından birkaç yasal yöneticiyle Merkezi Şehirlerdeki bankacılık sistemini yöneten politikalar hakkında görüşüyor, ardından başka bir küçük grupla potansiyel

göçmenlik uygulamalarındaki değişiklikler. Son olarak finans grubu ile tekrar -Bu sefer başkanla.

Diğer ortakların çoğu toplantılar boyunca uyukluyor ya da hayallere dalıyor ama ben dinliyorum. Doğuştan meraklıyım ve neler olup bittiğini bilmek istiyorum. Ve özellikle Gabriel'in üzerinde çalıştığı büyük projenin arka plan bilgilerini öğrenmek istiyorum.

Açıkçası ona bu konuda yardımcı olamam ama yaptığı işi anlamaya çalışmak bir ortağın yapması gereken makul bir şey.

İlk ve son toplantıdaki yöneticilerden biri Lennox adında kendini beğenmiş, iğrenç bir yaşlı adamdır. Gabriel'den hoşlanmıyor. Bunu çok net görebiliyorum ve Gabriel'e karşı eleştirel ya da küçümseyici bir şey söylediğinde birden fazla kez kendimi savunmak zorunda kaldım.

Bu sinir bozucu adamın yüzünü tırmalamak istiyorum. Gabriel on kat daha zeki ve yetkinken nasıl böyle konuşmaya cüret eder?

Gabriel, olduğu kişi olarak, her hafiflik ya da eleştiriye karşı kayıtsız davranıyor ve konuşmayı her zaman yapılması gereken işe geri döndürüyor. Bu aslında Lennox gibi bir adamla başa çıkmak için iyi bir strateji, ama yine de ona saldırmak ve haddini bildirmek istiyorum.

Nihayet son toplantı da bittiğinde neredeyse akşam yemeği vakti gelmiş oluyor. Zeki ve düşünceli bir insan olarak değerlendirmeye devam ettiğim Stella, Gabriel'e çiftlik ürünlerine nasıl kredi verildiğine dair bir şeyler soruyor ve bu konuda kısa, dostane bir sohbet yapıyorlar.

Lennox dinlemiş olmalı, çünkü yanlarına gelip bu konuşmayı onun katkısı olmadan yapmamaları gerektiğinden yakınıyor.

Gabriel ondan birkaç santim daha uzun. Gözlerini kırpıştırır ve hafifçe sorar, "Özür dilerim. Bana kim olduğunuzu tekrar hatırlatın. Pozisyonunuz nedir?"

Lennox'un yüz ifadesi karşısında neredeyse kahkahalara boğuluyordum. Eğlencemi dizginlemek gerçekten çaba gerektiriyor. Gabriel'in hem Lennox'un kimliğinden hem de yönetimdeki rolünden haberdar olduğunu biliyorum. İlk hafta içinde tüm meslektaşlarının isimlerini, yüzlerini ve pozisyonlarını öğrendi. Belli ki bu onun adama haddini bildirme yöntemi, tam da olmasını istediğim gibi.

Lennox o kadar gücenir ki, kendini beğenmiş yabancılar hakkında mırıldanarak hışım la oradan uzaklaşır.

Gabriel eşyalarını topluyor, ben de onunla birlikte gitmeye hazır olmak için ayağa kalkıyorum. Stella da benim gibi bu karşılaşmaya sessizce gülüyor ve gözleri bana doğru kayıyor.

Belli ki ikimiz de aynı şeyi düşünüyor ve anın tadını çıkarıyoruz ve karşılıklı uyum içinde birbirimize gülümsüyoruz.

Stella'dan hoşlanıyorum ve onun da Gabriel'den hoşlandığını biliyorum. O anın tek anlamı bu.

Gabriel gitmeye hazır o zaman. Odadan çıkmadan önce ben arkasına düşene kadar bekliyor.

GABRIEL'İN BAŞI AĞRIYOR. Dinlenmesini önerdim ama toplantılar sırasında bazı fikirler edildi ve bu akşam birkaç saat çalışmak istiyor. Ben de klinikten ağrı kesici almak için aşağıya koştum.

Bunun için aşağıya telefon edebiliriz. Sarayda bir telefon sistemi var ve ev personelinin bir üyesi her zaman bir yönetici için bir şeyler teslim etmekten mutluluk duyar. Ama ben ayaklarımı uzatmayı ve sarayın başka yerlerinde neler olup bittiğini görmeyi seviyorum, bu yüzden ayak işlerini kendim yapmaya gönüllü oluyorum.

Saray kliniğinde yeni işe başlayan hemşirelerden biriyle tanışıyorum ve odamıza dönmeden önce birkaç dakika hoş bir sohbet ediyoruz. Kapıyı birkaç santim açmıştım ki aniden Gabriel'in konuştuğunu fark ediyorum.

Belki biri ziyarete gelmiştir. Bölmek istemem. Bu yüzden içeri dalmadan önce durup dinliyorum.

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyor, sesi biraz şaşkın ama kızgın değil.

Cevap gelmeyince, telefonda olması gerektiğini anladım. Çok fazla telefon almaz. Telefon sistemi sadece saray kompleksine hizmet veriyor.

"Neden değiştireyim ki?"

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Muhtemelen uygunsuz ama merak ediyorum, bu yüzden kapının sadece bir kısmı açıkken kapı aralığında durarak dinlemeye devam ediyorum.

"Anlıyorum ama ben değiş tokuş yapmak istemiyorum. Birincisi, erkek bir partner istemiyorum. Kadınları tercih ederim."

Birdenbire bu konuşmanın ne hakkında olduğunu anladığımda keskin bir nefes alıyorum.

Birisi onu aramış ve ortak değiştirmek istemiş.

Olur böyle şeyler. Altı ayda bir. Yöneticiler istedikleri gibi ortak değiştirebilirler ortak değiştirmek, bir ortağı atıp yeni bir ortak seçmekten daha kolay ve basittir.

seçim grubundan yeni bir tane.

Ama Gabriel'den koparılma fikri gerçekten üzücü.

Midem bulanıyor ve ellerim titremeye başlıyor.

"Evet, bunu anlıyorum," diyor Gabriel, sesi hâlâ rahat ve sıradan geliyor. "Ama ben de partner olarak yeni bir kadın seçmek istemiyorum. Jess'e alıştım."

Bana alışmış olması pek bir iltifat sayılmasa da, en azından benden kurtulmak istememesi güven verici.

Bu sefer daha uzun bir duraklama var. Sonra nihayet karşısındakinin sözünü kesiyormuş gibi bir ses çıkar. "Evet. Evet. Stella, ne dediğini anlıyorum. Bunun normal bir uygulama olduğunu anlıyorum, ama ben yerleştim ve değişiklikten hoşlanmıyorum. Jess bana uyuyor."

Stella. Stella eşini değiştirmek istiyor. Bazı nedenlerden dolayı Benji yerine beni istediğine karar verdi.

"Bu benim kararım, değil mi?" Kısa bir duraksamadan sonra devam ediyor, "Pekala o zaman. Bu benim son kararım. Yeni biriyle uğraşmak istemiyorum. ... Tabii ki. Hiç alınmadım. Sormaktan zarar gelmez. ... Evet, yarın görüşürüz."

Konuşmayı bitirdiğinden emin olduğumda kapıyı açıyorum ve parlak bir sesle, "İlaçları aldım. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

"Merak etmeyin." Ben yaklaşırken masasından başını kaldırıp bakıyor, sonra ona verdiğim hapları ve bir bardak suyu kabul ediyor. "Bunu benim için getirdiğin için teşekkürler." Telefon ve Stella'nın isteği hakkında bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekliyorum, ama yapmıyor. Hemen işine geri odaklanıyor.

Oh neyse. En azından beni tutmak istiyor. Sözleri tamamen gurur okşayıcı olmayabilirdi - bana alıştı, değişiklikten hoşlanmıyor, ben ona uyuyorum

-Ama bana karşı bundan daha güçlü hisler beslemesini ummak benim için aptallık olur. Cömert, düşünceli ve ilginç biri ve izin verdiği sınırlar dahilinde onun için yapabileceklerimi takdir etmeyi öğrendi. Bu iki ay için gayet kabul edilebilir. Bana karşı önemli ölçüde gevşedi ve ben de bundan mutluluk duydum. Kulak misafiri olduğum bir konuşmanın kendime ve durumuma ilişkin algılarımı değiştirmesine izin vermeyeceğim.

Ancak kime gülümsediğim konusunda daha dikkatli olmam gerekecek. Kimsenin takas yapmak istediğim fikrine kapılmasını istemiyorum.

Aynı haftanın cumartesi günü, Gabriel'in ortağı olarak altmış altıncı günüm, ikinci tam izin günümdü.

Ortaklar haftada bir kez dört saat ve ayda bir tam gün izinlidir.

Bütün günü ailemle geçireceğim için çok heyecanlıyım ve Gabriel bana eve getirmem için verdiği normal kredilerin dışında ekstra kredi bile verdi, böylece annemi ve kız kardeşimi alışverişe götürebilecek ve onlara birkaç yeni kıyafet alabileceğim.

Alışveriş yaparak ve iki güzel yemek yiyerek harika vakit geçiriyoruz ve babam tüm saray haberlerini duymak istiyor, bu yüzden bol bol konuşuyor ve gülüyoruz. Döndüğümde keyfim yerindeydi.

Geç oldu ama Gabriel hâlâ ayakta ve masasında çalışıyor. Beni selamlamak ve günümün nasıl geçtiğini sormak için duraklıyor. Ailemin ikramları beğenmesinden ve annemle Carrie'nin yeni kıyafetler seçebilmesinden memnun.

Uyanık ve gergin olduğumdan, yatmadan önce rahatlamak için banyo yapmaya karar veriyorum.

Büyük küvette uzun süre ıslanıyorum ve sonra her zaman uyumak için giydiğim ipeksi beyaz elbiselerden giyerek yatmaya hazırlanıyorum.

Dışarı çıktığımda Gabriel hâlâ masasındaki sandalyesinde oturuyor ama çalışmıyordu. Havadaki boş bir noktaya bakıyordu.

"Özür dilerim," diyorum çabucak. "İçeride çok mu kaldım? Yatmaya hazır mıydın?"

"Ne? Hayır." Kendini uyandırıyormuş gibi başını hafifçe sallıyor. "Sadece düşünüyordum." Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Önlüğüm ince olduğu için muhtemelen çok şey görebiliyor.

Yüzünde bir şeyler değişiyor.

"Bu akşam çalışmayı bırakıp biraz uyumalısın," diyorum ona. "Geç oldu."

"Biliyorum. Ama sabahtan beri burada oturmuş çalışıyorum ve bundan kurtulmak çok zor."

"Bu mantıklı. Eğer istersen, seninle çabucak ilgilenebilirim. Bu sizi rahatlatmaya yardımcı olabilir."

Yüzünde yine o ifade beliriyor. "Bugün senin izin günün. Ve yatmaya hazırsın."

"Bu benim için fark etmez. Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor. Hızlı olabilirim, böylece ikimiz de uyuyabiliriz."

"Eğer eminsen." Bu sözleri söylerken aynı zamanda eliyle o çağırma hareketini yapıyor. Her zaman kalbimin heyecanla çarpmasına neden olan hareket.

Elimi tutuyor ve beni önüne çekiyor, bu yüzden onu rahatlatmaya yardımcı olsa bile bu gece önce masaj istemediğini biliyorum. Bunun yerine bacaklarının arasına diz çöküyorum ve pantolonunu hızla çıkarıyorum. Başımı kasıklarına doğru yönlendirirken uzun bir iç geçiriyor. "Kahretsin Jess, bütün gün bunu düşündüm."

Bu sözler ve onu bu şekilde memnun etmek için yakaladığım bu beklenmedik fırsat karşısında kanım damarlarımda zonkluyor.

Çabuk olacağımı söylediğim için bu gece uzatmadım. Onu derinlere alıp sert ve hızlı bir şekilde emiyorum. Genelde yaşadığımız birikim olmadan, normalden daha çaresiz görünüyor. Başımı sikiinin üzerinde aşağı yukarı hareket ettiriyor ve sikiinin başı boğazımın arkasına çarptığında sınır tanımadan inliyor.

Ne kadar hızlı ve aceleci olduğumuzdan neredeyse kafam karışıyor, ama aynı zamanda heyecan ve uyarılma ile titreşiyorum.

Boğaz kaslarımı gevşetecek kadar odaklanmayı başarıyorum, böylece ağzımın içine iterken öğürmüyorum. Sonra ben beklemeden boşalıyor, vücudu güçlü bir salınımla sarsılırken boğuk bir ses çıkarıyor.

Onu yutuyorum ve ağzımda yumuşayıp tükenene kadar emmeye devam ediyorum. Sonra doğruluyorum, birkaç damla gözyaşını silerken ona gülümsüyorum.

Gözlerini kapatmış, vücudundaki tüm gerginlik yerini doygunluğa bırakmış. Ama çoğunlukla kapalı olan göz kapaklarının arasından beni görüyor olmalı ki kaşlarını çatıyor. "Sana çok mu sert davrandım?"

"Hayır! Tabii ki . Bayıldım."

"Sevdin mi?"

"Evet. Sana ihtiyacın olan şeyi verebildiğimde bunu sevdiğimi kaç kez söylemem gerekiyor? Hiçbir şey beni senin böyle kendini bırakabilmen kadar mutlu edemez."

"Ve gerçekten bu iyiliğe karşılık vermemi istemiyor musun?"

Vücudum kesinlikle bunu istiyor, ama bu asla şımartmamam gereken bir şey. "Hayır. Sana daha önce de söyledim-"

"Biliyorum. Sormamalıydım bile." Uzun bir nefes veriyor ve ağzı hafif bir gülümsemeyle yumuşuyor. "Teşekkür ederim."

"Bir değil. Umarım artık uyuyabilirsin."

"Kesinlikle uyuyacağım. Tabii bu sandalyeden kalkacak enerjiyi bulabilirsem."

Bu beni kıkırdattı. Temizlenmek için birkaç dakikalığına banyoya geri dönüyorum. Sonra Gabriel banyodayken ben de pencere kenarına örtülerimi serip altına yerleşiyorum.

Tekrar dışarı çıktığında ışıkları söndürüyor. Sonra yatağa tırmandığını ve uzandığını duyuyorum. Yatak birkaç kez kayıyor. Nefes alış veriş yavaşlıyor.

Bugün çabuk uyudu. Genelde çok daha uzun süre rahat etmeye çalıştığından döndüğünü ya da nefesinin kesildiğini duyuyorum.

Bunu onun için yaptım. Uyuması için gereken rahatlamayı sağladım.

Bu beni aptalca bir zevk ve tatminle dolduruyor. Vücudum hala sıcak bir şekilde zonkluyor, bu yüzden birkaç dakika uyuduktan sonra elimi külotumun içine sokuyorum ve klitorisimi hızlı, güçlü dairelerle ovuyorum.

Gelmem neredeyse hiç zaman almıyor. Kesik kesik nefes almak dışında hiç ses çıkarmıyorum. Sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum ve ben de uykuya dalabiliyorum.

SALI, Gabriel'in ortağı olarak altmış dokuzuncu günüm ve Gabriel'in ilk iş olarak Başkan'la gizli bir görüşmesi var.

Son dakika toplantısına yetişmek için yüzmeyi yarıda kesmek zorunda kalır ve bir saatten kısa bir süre sonra odasına döndüğünde farklıdır.

Bir sorun var.

Toplantının nasıl geçtiğini sorduğumda "İyi" demesine rağmen bunun yanlış olduğunu biliyorum.

O gün için planlanmış başka bir şey yok, bu yüzden çalışmak için masasına yerleşiyor ve öğleden sonra tualete gitmek için kalkana kadar durmuyor. Rutininde veya davranışlarında normalden çok farklı bir şey olmamasına rağmen, bir şeylerin yanlış gittiğini *biliyorum*.

Gergin. Stresli. Normalden bile daha fazla. Okurken, notlar alırken, çizelgeleri incelerken ve düşünürken defterine bakarken bile sessizce kara kara düşünüyor.

Ona iki kez iyi olup olmadığını ve yardım edebileceğim bir şey soruyorum, ancak belirsiz, kötü huylu cevaplar mırıldanıyor, ben de sonunda sormayı bırakıyorum.

Bu üzücü. Ve biraz da korkutucu. Neler olduğunu bilmem gerek ama bana söylemeyi reddediyor.

Tuvalette işi bitip masaya döndüğünde mola isteyeceğini ve böylece ona biraz ilgi gösterip rahatlamasına yardımcı olabileceğimi umuyorum ama öyle olmuyor. Bana göz ucuyla bile bakmadan işinin başına dönüyor ve bu da yüzüne inen bir tokat gibi geliyor.

Ne haltlar dönüyor? Ve neden bana söylemiyor?

Bir saat daha bekliyorum, okuyormuş gibi yapıyorum ama içten içe sinirlerim bozuluyor. Sonunda daha fazla dayanamıyorum. "Mola için hazır mısın?" Kâğıtlarından başını kaldırıp boş gözlerle pencereden dışarı baktığında ona soruyorum.

Ne sorduğumu tam olarak duymamış gibi bana göz kırpmıyor. "Mola mı? Zamanı geçti."

Bir an için gerçekten reddedeceğinden korkuyorum. Yüzünde isteksizlik gibi bir şey belirliyor ve göğsümü bir bıçak gibi kesiyor.

Ama sonunda iç geçiriyor ve sandalyesini masadan geriye itiyor. "Sanırım öyle. Sadece çabuk ol."

Pek gurur verici bir istek olmasa da incinmiş duygularımı ayak altında dolaşmayacakları bir yere gömüyorum ve ona kısa bir omuz masajı yapmak için yanına gidiyorum.

Son zamanlarda yaptığı gibi hemen gevşemiyor. Vücudu ellerimin altında yumuşamıyor ve gevşemiyor. Ve sonunda onu ikna ettiğim gibi gözlerini kapatıp kendini bırakmaya odaklanmıyor.

Yanına gidip önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde bana bakmıyor bile. Her zamanki gibi başımı tutuyor ama o çok nefret ettiğim stresli dikkat dağınıklığıyla pencereden dışarı bakıyor.

Onu sertleştirmek alışılmadık derecede uzun sürüyor ve sonra onu doruğa doğru inşa etmek daha da uzun sürüyor. Sonunda bana bakmasını sağlamak için horozunun etrafında inlemeye başlamam gerekiyor, sonra onu yaklaştırmak için daha derine götürüyorum.

Boşalması için dikkatini yeterince çekebiliyorum ve bu ona bir tür rahatlama sağlıyor. Ama ben onunla ilgilendikten sonra olması gerektiği kadar rahatlamış ve doygun değil. Gözleri kapalı bir şekilde sandalyesinde arkasına yaslanıyor, ağır ağır nefes alıyor ama çenesinde doğru olmayan bir gerginlik var.

Muhtemelen çalışabilmek için yerime dönmemi istiyor ama onu bu şekilde bırakmayacağım. Omuzlarını ve boynunu biraz daha ovmak için geri dönüyorum. İnleyip sırtına ulaşabileceğim kadar öne düşene kadar kafatasının dibindeki o hassas noktaya bastırıyorum.

Ellerimi aşağı kaydırıyor ve kemiklerinin etrafındaki sıkı kasları yoğuruyorum. "Lütfen bana neler olduğunu anlat," diye mırıldanıyorum usulca.

Neredeyse bir inilti gibi kalın bir nefes veriyor.

"Lütfen Gabriel," diye ekliyorum fısıltıyla.

"O... o benim zaman çizelgemi kısalttı."

"Başkan mı? Ne kadar kısalttı?"

"Bu projeyi bitirmek için bir yılın olması gerekiyordu. O, bu süreyi dört ay kısalttı."

Keskin bir nefes çekiyorum. "Ne? Sekiz ay mı? Sekiz ay mı? Tek başına çalışan bir kişinin böylesine büyük bir projeyi sadece sekiz ayda tamamlamasını mı bekliyor?"

"Evet."

Ellerimi çekmiyor, ben de masajıma devam ediyorum, sonunda benimle konuşuyor olması içimi rahatlatıyor. "Neden bu kadar acelesi var? Bir şeyler mi oluyor da daha erken istiyor?"

"Pek sayılmaz. On beşinci yaş gününde duyurabilmek için onaylatmak istiyor."

Başkan Vincent'ın on beş yıl önce başkan olduğu gün. Tüm Merkezi Şehirleri kapsayan büyük bir kutlama için planlar yapılmaya başlandı bile. Her şeyi kapsayan bir revizyonu o zaman duyurmak mantıklı ama Gabriel'e haksızlık olur.

Omuzlarındaki tüm baskı iki kat daha ağırlaştı. "Onu ikna etmeye çalıştın mı?"

"Evet."

"Ama dinlemiyor mu? Seni nasıl bir duruma soktuğunu anlamıyor mu?"

"Vincent mı? Sence umurunda olur mu?"

Ses tonundaki acı ve eğlenceli şüphecilik bana başkan hakkında daha önce bilmediğim bir şey söylüyor. Vincent'ı her zaman cana yakın ve makul biri olarak görmüştüm ama Gabriel belli ki onun hakkında böyle düşünmüyor.

Ve Gabriel'in görüşü benim güvendiğim görüş.

"Zamanında halledebileceğini düşünüyor ?" Sonunda sordum.

"Ben... Bilmiyorum."

"Şimdiye kadar ne kadar iş yaptınız?"

Gabriel doğruldu ve sandalyesini masaya yaklaştırarak üst çekmeceyi açtı. Küçük, düzgün baskısıyla bir tomar kâğıt çıkarıyor ve bana uzatıyor.

Sayfaları çeviriyorum. Başlıklar ve dikkatle çizilmiş grafiklerle tamamlanmış, düzenli bir raporun birkaç bölümü. "Çok şey var gibi görünüyor."

"Bu ilk yarı."

"Oh iyi, bu güzel. Üç aydan kısa bir sürede yarısını tamamladıysan, belki kalan beş ayda diğer yarısını da yapabilirsin."

"Olabilir. Ama ikinci yarı çok daha karmaşık olacak." Nefes veriyor ve bir anlığına gözlerini kapatıyor. Sonra doğruldu ve masanın üzerinde açık bıraktığı defterine uzandı. "İşe dönsem iyi olacak."

"Tamam." Duraksıyorum ama sonra isteğimi riske atıyorum. "Bunu okuyabilir miyim?"

Bana yorgun ve meraklı bir bakış atmak için başını eğiyor. "Senin için sıkıcı olmayacak mı?"

"Hayır! Özel değilse okumak isterim."

"Bu özel bir şey. Henüz kimse görmedi. Ama bu ilk yarısı son taslak olmalı, yani isterseniz okuyabilirsiniz."

Ona teşekkür edip kâğıtları pencere kenarındaki koltuğuma taşıırken içimi bir sevinç kaplıyor. İlk sayfadan başladım.

Kolay ya da hızlı bir okuma değil. Gabriel'in zeki olduğunu hep biliyordum ama korkarım ki zihninin derinliğini ve karmaşıklığını hafife almış olabilirim. Anladığımdan emin olana kadar her sayfayı dikkatle inceliyorum ve ancak ondan sonra bir sonrakine geçiyorum.

Kitabın yarısına geldiğimde boğazım düğümlenmeye başlıyor. Birkaç dakika sonra ellerim titremeye başlıyor ve son sayfaya geldiğimde yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı tutamıyorum.

Gabriel'e baktığımda beni izlediğini fark ediyorum.

"Özür dilerim," diyorum burnumu çekerek, gözyaşlarımı iki elimin parmaklarıyla siliyorum ki hiçbiri yanlışlıkla onun bitmiş taslağına düşmesin.

"Sıkıcı evlenme teklifim için mi ağlıyorsun?"

"Sıkıcı değil! Gabriel, bu... Bu..."

Cümlemi bitirmemi beklerken kaşları birbirine yaklaşıyor. Neye tepki verdiğimi gerçekten anlamıyor.

Ayağa kalktım ve ona doğru aceleyle birkaç adım attım. Elimdeki kâğıtları dikkatlice masanın üstüne koyduktan sonra onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum.

Yüzü bana dönük olacak şekilde koltuğunda dönüyor. Uzanıp yüzümü iki elinin arasına aldı ve başparmaklarından biriyle gözyaşlarımı sildi. "Bana neler olduğunu anlat, Jess."

Titrek bir nefes alıyorum ve düşüncelerimi toparlamak için mücadele ediyorum. "Sarayın bir ortağı olmak istedim, bunun nedeni kısmen benim ve ailemin rahatı ve güvenliği için yapabilecekleriydi. Ama bunu yapmaya çağrılmak her zaman bundan daha fazlasıydı. Bu, saraya, cumhurbaşkanına ve başkente hizmet edebilmemin birkaç yolundan biri. Merkezi şehirlere. Ve dünyaya. İşçi sınıfı olarak doğdum ve bunu yapmamın kesinlikle başka bir yolu yoktu."

Dinliyor. Alnı hâlâ düşünceli bir sorgulamayla kırıkmış durumda ama kesinlikle dinliyor.

"Ama rolümün bu kısmı her zaman biraz... biraz belirsizdi. Geçici. Daha çok sana odaklandım. Seninle ilgilenmeye. Seni mutlu etmek için elimden geleni yapıyorum. Ama bu..." Masanın üzerindeki sayfalara doğru başımı sallarken sesim kesiliyor. "Bu... Gabriel, önerdiğin şey pek çok hayatı daha iyi hale getirecek. Ailem için her şeyi değiştirecek, onlara götürmeme izin verdiğin ikramlardan çok daha fazlasını. Dünyayı değiştirecek... daha iyiye götürecek." Gözlerimden yine yaşlar akıyor. "Ve benim de bunun bir parçası olmama izin veriyor... küçük bir şekilde bile olsa."

Hâlâ bakıyor. Konuşmuyor.

"Bunun için herhangi bir övgü almak istemiyorum. Sadece sizin için yapabildiğim her şeyin daha büyük bir amacı varmış gibi hissettirdiğini söylemek istiyorum. Her zaman vardı, ama şimdi daha somut. Benim... benim sana olan bağlılığım... *daha büyük* hissettiriyor."

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor, biraz boğuk bir sesle. "Ne dediğini anlıyorum. Yaptığın şeyi yapmaktan neden bu kadar mutlu olduğunu hiç... hiç anlamamıştım. Şimdiye kadar."

Ona ıslak bir şekilde gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Sonunda bakışlarını başka yöne çevirir. "Bana henüz teşekkür etme. Bu sadece bir teklif. Kabul edip etmeyecekleri ya da üzerinde ne tür değişiklikler yapmakta ısrar edecekleri konusunda hiçbir fikrim yok."

"Bunu biliyorum. Ama yine de. Tanımlama süreçlerinizde bile insanlara birey olarak davrandınız. Saygınlık ve özerklikle. Ve kredi sistemindeki değişiklik, aydan sonra kredi biriktirmemize olanak tanıyor.

hayat değiştirecek. İnsanların şu anda neredeyse imkansız olan bir şekilde sınıflar arasında geçiş yapmasına olanak tanıyacak."

Başını salladı. "Konseyin yarısından fazlasını yanıma çekebileceğimi düşünüyorum ama Vincent'ın bunu kabul edip etmeyeceğini gerçekten bilmiyorum."

"Deniyorsun işte. Denediğin için teşekkürler."

"Bir şey değil." İki başparmağıyla yanaklarımı nazikçe okşuyor. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Evlenme teklifi konusunda ona hiçbir şekilde yardımcı olmadım, ancak ihtiyaç duyduğu rahatlama ve gevşemeyi bulmasına yardımcı olduğum yolların değerini açıkça gördü.

Minnettarlığını bu kadar açık bir şekilde ifade etmesi hayal edebileceğim her şeydi. Gerçekten yüzümün gülmesini engelleyemiyorum. "Bir şey değil."

Uzun bir süre bana bakıyor ve sonunda başını hızlıca sallayıp masasına geri dönüyor. Bunu yapar yapmaz, tüm ağır baskı bir anda üzerine çökmüş gibi görünüyor. Başarması gereken çok şey var ve şimdi bunu yapmak için çok daha az zamanı var.

Bu kısa konuşmamızın yarattığı FLUTTERY DUYGULARI önümüzdeki birkaç gün boyunca beni ayakta tuttu, bu da yardımcı oldu çünkü onlarla ilgili diğer her şey iyi değil.

Gabriel onu hiç görmediğim kadar stresli. Sık sık huysuzlanıyor. Her zaman içseldir. Ve herhangi bir mola vermek konusunda isteksizdir.

Çarşamba günü onu tatmin etmeme izin veriyor ama Perşembe ve Cuma günleri etmiyor. Sorduğumda da reddediyor, zevk alamayacak kadar dalgın olduğunu söylüyor.

Ama öyle değil. Dikkati dağınık ama bana bundan daha fazlası gibi geliyor. Sanki bırakmak istemiyor gibi.

Onu neyin harekete geçirdiğini anlıyorum ama bu çok üzücü çünkü yardım etmeme izin verse çok daha iyi hissedeceğini biliyorum.

Cumartesi de aynı şekilde şekilleniyor. Bugün toplantıları yok, bu yüzden yüzüyor ve sonra durmadan ya da benimle kısa bir süre bile sohbet etmeden çalışmaya başlıyor.

Öğleden birkaç saat sonra tuvalete gitmek için ayağa kalkıyor ve sonra dönüp kör bir şekilde masaya bakıyor. İçinde o kadar büyük bir öfkenin kaynadığını hissedebiliyorum ki sanki etrafında kalın bir sis dönüyor.

Eskiz defterimi yere bıraktım ve bacaklarımı koltuğumun kenarına doğru salladım. "Mola vaktin gelmedi mi?"

Kısa ve sinirli bir ifadeyle başını bana doğru çeviriyor.

Bunun beni caydırmasına izin vermiyorum. "Biraz ara verirsen kendini daha iyi hissedersin," diye mırıldanıyorum, içimde birbiriyle çatışan bu kadar çok duygu varken etkileyici bir soğukkanlılıkla.

Alnını parmakları ve başparmağı arasında sıkıyor. "Biliyorum. Ama zamanım olduğundan emin değilim. Bu projeyi zamanında bitirmek için kendime haftalık hedefler koydum ve bu haftanın hedefini tamamlamak için bugünün sonuna kadar yapmam gereken çok şey var."

"Mola vermek için en az on beş dakikanız var. Kendini birkaç dakika rahat bırakırsan daha iyi çalışırsın. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum." Kelimeleri uzun bir nefesle dışarı veriyor. Hâlâ bir eliyle başını ovuşturuyor.

Bekliyorum, neredeyse nefesimi tutarak onun bir tür iç mücadeleyi çözmesini izliyorum. Sonra nihayet elini, kalbimi her zaman hoplatan o çağırma hareketiyle kaldırıyor.

Dikkati dağınık. Salı ve Çarşamba günü üzerinde çalıştığımдан bile daha fazla.

Ona kısa bir sırt ve omuz masajı yaparken rahatlamaya çalıştığını söyleyebilirim ama dizlerimin üzerine çöküp onu ağzıma aldığımda yarı yarıya dikleşiyor ve o şekilde kalıyor. Başım yerine kolçağı kavıyor. Bana bakmıyor.

Ağzımdan çıkmasına izin vererek ellerimle kesesini ovuyorum. Dilimle penisinin ucunu okşuyor ve pompalama hareketiyle tabanını sıkıyorum. "Gabriel," diyorum sesim garip bir şekilde kısık çıkıyor. "Bana bak."

Kendinden geçtiğinde yaptığı gibi havadaki boş bir noktaya bakıyordu ama sözlerime karşılık verdi. Gözlerini bacaklarının arasında diz çöktüğüm yere kaydırıyor. Yavaşça onu tekrar ağzıma alıyorum ve sertçe emiyorum, bunu yaparken aç ve uzun bir ses çıkarıyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor, siki büyüyüp sertleşerek tamamen tahrik olurken bana bakıyor.

Memnun ve heyecanlı, genellikle sevdiği ritmi kurarken başka bir inleme sesi çıkarıyorum.

"Beni bu şekilde ağzına almayı seviyorsun." Elleri nihayet başıma gidiyor, sevdiğim o sahiplenici hareketle topuzumun üstünden arkaya doğru kıvrılıyor.

Sözlerinin bir soru mu yoksa bir ifade mi olduğunu anlayamıyorum ama ağzımla daha sert emme uygularken ve fazladan tükürüğü yutarken hevesli bir "mm-hmm" mırıldanıyorum.

"Kahretsin," diye tekrar nefes alıyor ve sonunda elleriyle başımın hareketini yönlendirmeye başlıyor. "Bugün çok iyi gidiyorsun."

Şimdi kesinlikle içine girdi. Aleti ağzımda sert ve büyük. Kalçaları hafifçe sallanıyor ve başımdaki elleri talepkâr.

Ama bir süre sonra bakışlarını benden kaçırıyor ve gözleri masasının üzerindeki kâğıt yığınınına odaklanıyor.

Bu onu strese sokuyor. Bunu hemen hissedebiliyorum. Vücudundaki cinsel gerilim artmayı bırakıyor. Onu doruğa ulaştırmak için şey, doruk yerine plato oluyor. Deli gibi emiyorum, o da elleriyle ritmimi yönlendiriyor ama sanki onu kaybediyormuşum gibi geliyor.

Ve ben buna katlanamam. Bunun olmasına izin ver.

Tekrar inliyorum, normalden daha yüksek sesle ve daha utanmazca. Başka bir durumda utanırdım ama şu anda utanmıyorum. Bana odaklanması gerekiyor. Bu işte benimle birlikte olması gerekiyor. Dikkati dağıldığında kolay kolay boşalamamakla kalmıyor, ikimiz de bundan o kadar zevk almıyoruz.

Benim işim ona ihtiyacı olanı vermek ve buna *ihtiyacı var*. Bunu biliyorum. Tabii.

Çıkardığım sesle gözleri hemen bana kayıyor. Onunkilerden biri ellerim aşağı kayarak beni boynumdan tuttu. "Kahretsin, bugün gerçekten işin içindesin."

Yine boğuk bir "mm-hmm" sesi çıkarıyorum, kıcını kavrayabilmek için dizlerimin üzerine çöküyorum. Emerken, yutarken ve başımı onun istediği tempoda hareket ettirirken bir sürü aptalca ses çıkarıyorum. O kadar tahrik oluyorum ki kalçalarımı sabit tutmakta zorlanıyorum ama sadece Gabriel'e odaklanabilmek için bunu görmezden .

Bunu istiyor. Buna ihtiyacı var. Bundan eminim. Bunu kesinlikle hissedebiliyorum.

Sonunda doruğa yaklaşarak hafifçe homurdanmaya başlamıştı ki masanın üzerindeki telefon gıcırtılı bir sesle çaldı.

Kalbim sıkışıyor.

Sadece ara sıra aranıyor ve sadece iki kez ben onunla ilgilenirken oldu. Her iki seferde de aramayı cevaplayabilmek için başımı arkaya yasladı ve her ikisinde de konuşmaya dalıp gitti ve aramayı tamamladıktan sonra onu tekrar çalıştırmama izin vermedi.

İkinci halkada geri çekilmeye başlıyorum, ağzımdan çıkmasına izin veriyorum ama o başımı tutup yerine çekiyor. "Hayır. Durma."

Telefonun çalmasına izin vereceğini düşünerek ritmimi yeniden başlattığımda içimde yeni bir heyecan zonkluyor. Buna o kadar çok ihtiyacı var ki, işi pahasına da olsa bunu kabul edecek.

Ama telefonun çalmasına izin vermiyor. Masaya uzanıp ahizeyi kapıyor ve ben bacaklarının arasında diz çökmüş, ağzım sikiinin etrafındayken bile kulağına götürüyor. "Evet?" diye kaba bir şekilde sordu.

Bu onun standart telefon selamlaması. Daha önce birçok kez duydum.

İçgüdüsel olarak ritmimi yavaşlattım, emişimin şaftının etrafındaki baskısını yumuşattım.

Diğer uçtaki kişiyi dinliyor ve boştaki eliyle gevşek saçlarımdan bir tutam alıyor ve ritmimi hızlandırmak için kullanıyor.

Diğer kişi konuşurken bulunduğum konumdan telefonda düşük bir mırıltıdan fazlasını duyamıyorum. Kim olduğu ya da ne söylediğı hakkında hiçbir fikrim yok.

Bir dakika sonra Gabriel, "Tamam, benden tam olarak ne istediğini söyle," diyor. Sesi her zamanki gibi sert ve profesyonel ama aynı zamanda biraz fazla nefes nefese. Telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırıyor ve diğer elini tekrar başıma götürmek için orada tutuyor.

Beni daha hızlı, daha derin bir ritme yönlendirirken derin bir zevk iniltisini yutmak zorunda kalıyorum. Başımdaki elleri güçlü hissettiriyor. Zorlayıcı.

Muhtaç.

Onu boğazımdan biraz daha aşağı indirmeyi başardığımda hırıltılı bir nefes alıyor. Uylukları ve karın kasları o kadar gergin ki hafifçe titriyorlar. "Tamam," diye birkaç kez mırıldanıyor telefonun diğer ucundaki saçmalığa karşılık olarak. "Tamam."

Kelimeyi söylediğinde, sesi daha hırıltılı ve daha acil çıkıyor.

Şimdi yaklaşıyor. Yüzünü kontrol ediyorum ve telefon konuşmasının bir benzerini sürdürürken bile bana sahiplenici bir şekilde baktığını görmekten memnun oluyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan sırtı dramatik bir şekilde yükseliyor ve ağzı sessiz bir zevk çığlığıyla açılıyor. Yüzümü kasıklarına doğru itiyor ve kalçalarını ağzımın içine doğru sallıyor.

Ses çıkarmamak için gerçekten savaşıyorum. O kadar heyecanlıyım ki çaresizce inleyip sızlanmak istiyorum.

"Tamam," diyor boğuk bir sesle. "Sizin için o numaraları bulayım ve sizi hemen arayayım."

Karşısındaki kişi kabul etmiş olmalı çünkü Gabriel telefonu beceriksizce kapatıyor ve tabana sabitlemeyi başarana kadar el yordamıyla uğraşıyor.

Şimdi ağzımın içinde coşkuyla sallanıyor, sonunda kendini bırakırken sınır tanımadan inliyor. Sonra boşalıyor, boğazıma boşalabilmek için başımı yerinde tutuyor, soluk soluğa, "Evet. Al beni. Her yerimi al. Durma."

Onu doruğa ulaştığı anlarda emiyorum ve tamamen tükendikten sonra bile emmeye devam ediyorum. Vücudu nihayet rahatladıktan sonra birkaç dakika kıpırdamıyor, başımı okşuyor ve sanki gerçekten iyi hissediyormuş gibi yumuşak, kalıcı inilti çıkararak devam ediyor.

Sonunda başımı bıraktığında doğruluyorum ve onu pantolonuna geri sokup fermuarını çekip düğmelerini iliklerken ona gülümsüyorum. "Şimdi daha iyi hissediyor olmalısın," diyorum, oldukça memnun hissederek ve ses çıkararak.

Yorgun bir kahkaha atıyor ve sandalyesine çökerken yepyeni bir adam gibi görünüyor, buruşuk, kızarmış ve neredeyse gülümsüyor.

Yatağıma doğru ayağa kalkarken popomu okşuyor. "Teşekkür , Jess."

"Bir şey değil."

Masasının yanında oyalanırken, "Haklıymışsın," diye ekliyor. "Buna ihtiyacım vardı." "İhtiyacın olduğunu biliyorum. Bunu sana vermeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

İKİ GÜN SONRA, Gabriel yüzmeye gittikten sonra

Artık kış olduğu için dışarısı tamamen karanlık. Bir an için tanıdık oda - havanın kokusu, yapay ışığın parıltısı, Gabriell'in buruşuk örtülü boş yatağının görüntüsü- tuhaf ve yabancı geliyor. Doğal olmayan.

Gerçek dışı.

Sanki bir rüyada yaşıyormuşum ve gerçek hayat zihnimin bulanık sınırlarının ötesinde bir yerlerde varmış gibi.

Gerçeküstü deneyim geçiyor, bu yüzden kendimi silkeliyorum ve banyoya gitmek için kalkıyorum. Oradayken duş alıyorum ve sonra dolabımdan elbiselerimden birini seçmek için çıplak bir şekilde ana odaya çıkıyorum.

Gabriell'in cömertliği sayesinde şu anda altı tane var. Ortakların bu kadar çok toplaması genellikle birkaç yıl sürer.

Odada yürürken gözüme bir tuhafılık çarpıyor ve bunun ne olduğunu güzel mavi elbisemi giydikten sonra anlıyorum. Yemek masasına doğru bir adım atıyorum.

Yüzeyde kırmızı kâğıda sarılmış küçük bir kutu duruyor.

Kaşlarımı çatarak elime aldım. Altın kurdelenin içine sıkıştırılmış küçük bir not kartı var ve kartın üzerinde tek bir kelime yazıyor. JESS.

Benim için olmalı.

Mükemmel katlanmış kenarlarına ve düzgünce karelenmiş köşelerine hayran kalarak uzun süre inceliyorum.

Ne yapacağımı bilemez bir halde paketi pencere kenarındaki koltuğuma götürdüm ve kucağımda tutarak oturdum.

Gabriel bu sabah masanın üzerinde bırakmış olmalı. Odamıza başka kim girmiş olabilir? Ailemin bana bir hediyesi olsaydı, bizzat kendileri verirlerdi. Ve bugün benim doğum günüm değil.

Kalbim çırpınıyor. Zihnim dönüyor. Sonunda bu belirsizliğe daha fazla dayanamıyorum ve kurdeleyi dikkatlice kağıdı çıkarıyorum, bu sırada yırtmadığımdan emin oluyorum.

Kâğıdı çıkardıktan sonra düzeltiyorum ve yanımdaki koltuğa yerleştiriyorum. Sonra küçük kutuya her açıdan bakıyorum. Sadece bir karton kutu.

Üstünü kaldırıp içine baktım.

Kaşlarımı çatarak, dikkatlice bir şey çıkardım.

Bu daha da küçük bir kutu ama bu bir çeşit sert malzemeden yapılmış. Parlak ve muhteşem bir bronz rengi var. Yüzeyi karmaşık süslemelerle oyulmuştur. Kutunun küçük, zarif kıvrımlı ayakları vardır.

Çok güzel ve antika görünüyor. Sonbahar öncesi olmalı. Artık böyle bir şey yapmıyorlar.

İki parmağımı kullanarak kutunun kapağını kaldırıyorum. Müzik çalmaya başladığında nefesim kesiliyor. İçeriden haleli ve arplı beyaz küçük bir figür yükseliyor ve etrafında dönüyor. Kapağın içi aynalı ve dönen meleği yansıtıyor.

Huşu içinde ona bakıyorum, güzel, arkaik melodiyi dinliyorum. Hareket edemiyorum ama kalbim göğsümde, boğazımda ve kulaklarımda zonkluyor.

Odanın kapısı açılıp Gabriel içeri girdiğinde henüz kıpırdamamış ya da kendimi toparlamamıştım. Nemli ve üzerinde havuz bornozu var. Her zamanki gibi banyoya doğru ilerliyor ama benim oturduğumu ve kucağımdaki güzel nesneye baktığımı görünce duraksıyor.

"Bu bir müzik kutusu," diyor ben hareket etmeyince ve konuşmayınca. "Muhtemelen en az iki yüz yıllıktır. Hoşuna gidebileceğini düşündüm."

"Beğendin mi?" Devam etmek için boğazımı temizlemem gerekiyor. "*Beğendin* mi? Hayatımda gördüğüm en güzel şey. Ama neden-"

"Oh. Bugün Noel. Bugün." Beklenmedik bir şekilde, neredeyse utangaç görünüyor. "Noel mi?" Göz kırpyorum. Doğal olarak bu tatili duymuştum ama kimse

benim hayatım boyunca kutlanmadı. En azından benim duyduğum kadarıyla. "Öyle mi?"

"Evet. Müzik eski bir Noel şarkısı."

"Bu... inanılmaz." Sonunda başımı hareket ettirmeyi başardım. Kocaman gözlerle ve kızarmış yanaklarla ona bakıyorum. "Bunu bana mı veriyorsun?"

"Evet. Tabii ki." Ayaklarını bir o yana bir bu yana kaydırıyor. "Buradaki insanların Noel'i pek kutlamadığını biliyorum ama biz hep kutlardık. Benim ailem. Ve hediye vermem gereken tek kişi sensin. Umarım sakıncası yoktur."

"Sakıncası var mı?" Gülümsüyorum, titrek ve duygusal. "Çok teşekkür ederim. Bunu her şeyden çok seviyorum. Bunu bana aldığına inanamıyorum. Nereden buldun bunu?"

"Bir antikacıyı kullandım."

Tekrar nefesim kesildi. "O zaman çok pahalı! Yapmamalıydın-"

"Evet, yapmalıydım." Şimdi bana kaşlarını çatıyor. "Telaşlanmayı bırak. Noel'deyiz. Hediye veriyorum. Büyütülecek bir şey değil."

Bana büyük bir olaymış gibi geliyor. Çok büyük bir olay. Ama Gabriel'in minnettarlığımın derinliği ve samimiyetinden rahatsız olduğunu görebiliyorum. Bu yüzden yutkunuyorum. "Teşekkür ederim. Bayıldım."

"Bir değil."

Rahatlıyor ve banyoya doğru yoluna devam ediyor. O içerideyken müzik kutusunun kapağını kaldırıyorum ve melek dönüp dururken melodiyi çalmasına izin veriyorum.

Gabriel banyodan giyinmiş olarak çıktığında hala devam ediyordu. O ne yaptığımı görmeden önce kapağı kapatmaya çalışıyorum, ama beni ona içtenlikle gülümserken yakaladığından şüpheleniyorum.

"Yani ailen Hristiyan mı?" Müzik kutusunu pencerenin altındaki küçük çıkıntıya bırakarak ona soruyorum.

Masasına otururken şaşkın görünüyor. Kahvaltımızı henüz getirmediler, o da onlar gelene kadar çalışacak. "Fark etmen için değil. Neden?"

"Noel'i kutladıklarını söylemiştin."

"Evet. Çoğunlukla kültürel. Düşüşten önce neredeyse herkes bunu yapardı. Ve benim bölgemdeki insanlar bunu daha sonra da sürdürdü. Orada herkes hala Noel'i kutluyor."

"Anlıyorum." Bunu düşündüm. "Neden burada durduğumuzu merak ediyorum."

"Burada sürdürülmemesinin tek açıklaması, kasıtlı olarak durdurulmuş olmasıdır. Noel gibi yaygın ve kültürel açıdan önemli bir gelenek, dünya çapında bir felaketten sonra bile kırk beş yıl içinde asla kendi kendine yok olmaz. Böyle bir şeyin olması mümkün değil."

Yutkunuyorum. Biraz daha düşündüm. "Yani biri bunu gerçekleştirdi mi?"

"Evet. Patterson ve onun hükümeti olmalı. Tatillerden çok daha fazlasını alıp götürdü, değil mi?"

"Evet." Bunu itiraf ettiğim için neredeyse hain gibi hissediyorum. "Onun yönetiminde hayat zordu ama o insanları hayatta tutmaya çalışıyordu. Kaynakları boşa harcamazdık."

anlamsız eğlence."

Gabriel başını sallar. "Gerçekten buna mı inanıyorsun, yoksa sana öğretilen bu mu?"

"Ama Başkan Patterson değildi-" İlk kez sorgulayarak kendi sözlerimi kestim.

Gabriel'in sorusunu tekrar duyuyorum. *İnandığım şey bu mu, yoksa sadece bana öğretilen şey mi?*

Daha önce hiç sorgulamamıştım bile.

Dudaklarımı yalayarak, dünyanın temellerini sarsmakla tehdit eden fikirleri zihnimde oturtmaya çalışıyorum. "Sanırım bunu görebiliyorum. Başkan Patterson döneminde hayat gerçekten kasvetli ve zordu. Herkes böyle söylüyor. Ve muhtemelen hiç duymadığımız pek çok kötü şey yapmıştır. Ama Başkan Vincent ile her şey düzeldi. Hayatı daha iyi hale getirmeye başladığında eski tatilleri geri getirmemesine şaşırdım."

Gabriel uzun bir süre bana bakıyor ve ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ne oldu?" Sonunda ona sordum.

"Bu konuda endişelenmeyin. Şu an için tartışılacak bir konu değil."

"Tamam." Güzel müzik kutumu parmak uçlarımla okşuyorum. "Bunun için teşekkür ederim. Bayıldım."

"Rica ederim. Sevindim. Mutlu Noeller."

Masasına geri döner ve çalışmaya başlar.

Ertesi cumartesi, Gabriell'in ortağı olarak sekseninci günümde, ağlamamaya çalışarak ailemle yaptığım haftalık ziyaretten döndüm.

Zor oluyor ama hâlâ çalışmakta olan Gabriell'i normal bir şekilde karşılamayı, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormayı ve ardından banyo yapmayı başarıyorum. Küvette uzun bir süre sessizce ağlıyorum ve umuyorum ki bu beni geceyi başka bir çöküş yaşamadan geçirmeye yetecek.

Banyo dışında hiç mahremiyetim yok. Yatakta ağlarsam Gabriel duyacak.

Geceliğimle dışarı çıktığımda hâlâ masasındaydı. Masasının ışığı ve başucu lambası dışında odadaki tüm ışıkları kapatırken yüzümü ondan başka bir yöne çeviriyorum. Gece geç saatlere kadar çalıştığında bunu yapmam gerektiğini bana daha önce söylemişti. Sadece masasında ve yatağının yanında ışığa ihtiyacı var ve tepedeki ışıklarla uykumu bölmek için bir neden yok.

Bu gece tamamen karanlık olmasını tercih ederim, daha çok yüzümü gizlemek için. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor ben pencere kenarındaki koltuğuma doğru ilerlerken.

Kağıtlarından başını kaldırıp baktı.

"Evet, tabii ki. Yatmaya hazırım."

"Tamam. Ailenle her şey yolunda mı?" Ses tonu rahat ve bu alışılmadık bir soru değil. Ailem konusunda her zaman düşünceli olmuştur ve ziyaretlerimden döndüğümde düzenli olarak onları sorar.

"Evet." Bu bir yalan, ama başka ne diyebilirim ki? Bir gün içinde ailem için her şeyin alt üst olduğunu mu?

Oyuğuma tırmanıp üzerime bir battaniye çekerken başka bir şey söylemiyor. Sırtım ona dönük olacak şekilde yan dönüyorum ve içimdeki her şey sessizce ağlarken bile bedenimi hareketsiz tutuyorum.

Güzel küçük müzik kutumu açıyorum ve beni rahatlatmak için müziğin bir kez çalmasına izin veriyorum. Artık tanıdık gelen notaların çınlayan sesi gözyaşlarımın yüzümden aşağı kaymasına neden oluyor.

Ben uyumam. Uyuyabilmemin imkanı yok. Yüksek sesle hıçkırmamak için elimden geleni yapıyorum. En az bir saat idare ediyorum ve Gabriel

başka bir şey. Kağıtların hıştısını ve kaleminin defterinin bir sayfasını hafifçe çizdiğini duyuyorum.

Belli ki işine dalmış ve benimle ilgili hiçbir şey fark etmiyor, bu iyi bir şey.

Onun dikkatimi dağıtması biraz rahatlammamı sağlıyor ama bu bir hata. Beklenmedik bir anda içimden bir hıçkırık kopuyor. Sesi bastırmayı başarıyorum ama omuzlarım birkaç kez titriyor.

"Kahretsin, Jess!"

Gabriel'in keskin sesi beni o kadar ürkütüyor ki oturur pozisyona geçip bacaklarımı kenara bırakıyorum.

Bana sertçe bakıyor. "Bana sorunun ne olduğunu söyle." Ona bakmaktan başka bir şey yapmadığımda, "Hemen şimdi" diye ekliyor.

"Bu... endişelenmenizi gerektirecek bir şey değil."

"Bu da ne demek oluyor? Bir şey seni ağlatıyor. Odaya girdiğinden beri bunu saklamaya çalışıyorsun. Ve ben de sana bunun ne olduğunu bilmem gerektiğini açıkça söylüyorum."

Nedense bu bardağı taşıran son damla oldu. Çaresiz gözyaşlarına boğuldum.

Hâlâ masasında oturuyor ve sandalyesini bana doğru çevirmiş durumda. Ben titreyip sızlanırken ve soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için çılgınca yüzümü silerken yüz ifadesi hayal kırıklığı ve endişe arasında gidip geliyor.

Hafifçe sakinleştiğimde, ılımlı bir tonda soruyor: "Biri sana kötü davrandı mı? Seninle kaba bir şekilde konuştu mu? Eğer öyleyse bana söylemelisin ki ben de bunu ele alabileyim."

"Hayır, kimse bana kötü davranmadı. Mesele o değil."

"O zaman bana ne olduğunu söyle." Sesi, karşı koymamın imkânsız olduğu o sessiz otoriteye büründü.

Ben de isteksizce "Bu... Bu... Amcam öldü." dedim.

"Oh." Belli ki şaşırmış. Sonra yüzü gözle görülür biçimde yumuşar. "Özür dilerim. Ona yakın mıydınız?"

"Evet. Bizimle yaşıyordu. İş yerinde bir kaza oldu. Dün oldu. Bir... bir kiriş düştü ve o da kirişin önünden kaçamadı."

"Bu çok kötü. Ailenle geçirmek için fazladan zamana ihtiyacın var mı?"

"Hayır, öyle değil. Cenaze törenini önümüzdeki Cumartesi günü, herkesin izinli olduğu bir zamanda yapacağız. Onu kaybetmek bizim için yeterince kötü. Ama... ama o bizimle yaşadı. Onlarla birlikte. Ailemle. Ve bu yüzden kredileri eve gitti. Onsuz, taşınmak zorunda kalacaklar."

Gerçek, derin bir keder ve korku dalgasıyla beni yeniden vuruyor. Kendimi tekrar kontrol edebilmem için bir dakika boyunca ellerimin içine hıçkırarak ağlıyorum.

Gabriel durgun ve düşünceli. Cevap vermeden önce ellerimi indirmemi bekliyor. "Anlıyorum. Yani daha küçük bir yer mi bulmaları gerekecek?"

Başımı sallıyorum. Bir dakika boyunca konuşamıyorum, bu yüzden tekrar kelimeleri oluşturma kadar sallamaya devam ediyorum. "Başkent'te artık karşılayabilecekleri hiçbir şey yok. Kiralar standartlaştırıldı ve zaten en düşük seviyedeler. Yani ya Carrie çalışmaya başlayacak ya da taşınmak zorunda kalacaklar... duvarın dışına taşınacaklar."

"Ne?" Gabriell'in gözleri büyür ve çenesi gerilir. "Hayır! çok tehlikeli. Duvarın dışına çıkmayı düşünmeleri mümkün değil."

"Biliyorum!"

"Peki kız kardeşin neden çalışmıyor? İdeal olmadığını biliyorum ama tüm ailenin taşınmasından daha iyi olduğu kesin."

"O daha on üç yaşında. O yaşta yapabileceği işler olduğunu biliyorum ama bunlar onu savunmasız bir konuma sokacak. Zaten çok güzel. Halka açık bir işte çalışırsa, insanlar ondan faydalanmaya çalışacaktır."

"Anlıyorum."

"Her zaman benim gibi saraya ortak olmak istemiştir." "Öyle mi?"

"Evet. Bunu onun için istedim. Onun da benim kadar iyi bir hayatı olsun istedim. Ama şimdi-" Daha fazla gözyaşı dökerek titriyorum.

Yüzünde tuhaf bir şey titreşiyor. Neredeyse şaşkınlık gibi. Ama zihnimi toparlayamadan kayboluyor ve zihnimi dolduran o kadar çok başka şey var ki buna zaman ayıramıyorum.

"Tamam," diyor Gabriel farklı bir tonda. Defterindeki birkaç sayfayı çeviriyor ve kalemını eline alıyor. "Sanırım sorunu anladım. İhtiyacımız olan şey, Carrie çalışmak zorunda kalmadan ailenizin daha fazla kredi kazanması. Buraya bir sandalye getirin, böylece bunu çözebiliriz. Ailenizin bütçesi hakkında bazı ayrıntılar almam gerekiyor."

Gözyaşlarımın arasından ona göz kırpıyorum. "Ne? Şu anda mı?"

"Tabii ki şu anda. Şu anda üzgünsün ve bunun düzeltilmesi gerekiyor. O yüzden buraya gel ve bana numaralar vermeye başla."

Kafam karışmış ve duygulanmış bir halde, yemek masasındaki sandalyeyi itaatkâr bir şekilde Gabriel'in boş bir sayfanın üzerinde kalemiyle beklenti içinde olduğu masanın yanına çekiyorum.

Oturduğumda hemen konuya atladı. "Peki evinizde kim çalışıyor? Sen tabii ki." Ortak olarak üstlendiğim rol için aileme gönderilen aylık kredilerin sayısını not ediyor. "Hem annen hem de baban çalışıyor mu?"

"Evet. Ve büyükbabam."

Ona her birinin ne kadar kredi kazandığını ve amcamın ne kadar kredi kullandığını veriyorum, sonra da evlerinin kirasını ve diğer standart aylık bütçe kalemlerini gözden geçiriyoruz.

"Gördünüz mü?" Her şeyi topladığımızda söyledim. "Amcamın geliri olmadan o evde asla geçinemeyecekler."

Gabriel kâğıda yazdığı rakamlara bakarak başını sallıyor. "Bu affedilemeyecek kadar yüksek bir kira."

"Başkente duvarların arkasında bir ev. Burada mümkün olan en ucuz kira."

"Evet. Sanırım." Belli belirsiz sinirlenmiş görünüyor ama onu artık iyi tanıyorum. Bu ifadenin bana yönelik olmadığını biliyorum. "En kolayı sana zam yapmam olur. Bunu yapabilir miyim?"

"Hayır. Alışverişlerimde kullanmam için bana kredi verebilirsiniz, ancak aileme standart aylık ücretten fazla bir şey gönderilemez. Bu saray politikasıdır." Bu tekliften o kadar etkilendim ki bir elimi göğsüme götürdüm. Kalbim ona doğru atıyormuş gibi hissediyorum.

"Çok saçma. O zaman başka birinin gelirinin artması gerekiyor." "Ama hiçbir yolu yok. Benim ailem işçi sınıfı ve babam zaten Sınıfının en yüksek notunu alıyor. Duvarın arkasında yaşadığımız için bile şanslıyız. Eğer amcam bizimle yaşamasaydı bunu asla başaramazdık."

"Babanız iyi okuyup yazabiliyor. Doğru mu?"

"Evet. Bana öğreten oydu." Kaşlarımı çatıyorum, bu soru kafamı karıştırıyor.

"İspanyolca konuşabiliyor mu?"

"Elbette. Her zaman başkente yaşadık. Hem İngilizce hem de İspanyolcayı akıcı bir şekilde konuşuyor ve her iki dilde de okuyup yazabiliyor."

"Peki ya matematik? Sayılarla arası iyi mi?"

"Evet. En sevdiği şey değil ama temel bilgileri, kesirleri, yüzdeleri ve uzun bölme işlemlerini yapabiliyor. Benim ve Carrie'nin de öğrenmesini sağladı."

"Tamam." Gabriel sayfayı katlıyor ve defterinin önündeki küçük cebe yerleştiriyor. "Bırak da bunun üzerinde çalışayım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bırakın bunun üzerinde çalışayım. Bir çözüm bulacağım. Ailenin taşınmasına gerek kalmayacak." Sesi kendinden emin ve gerçekçi geliyor.

"Ama..." Konuşmanın bittiği belli olduğu için cümleyi tamamlamıyorum ama tüm bunlar hakkında ne düşünmem gerektiğini gerçekten anlamıyorum.

Ancak Gabriel bu büyük sorunu çözebileceğine inanıyor ve artık bu konuda endişelenmemi istemiyor.

İddiasına inanmıyorum. Ne yapabileceğinden emin değilim. Ama denemek istemesi beni daha iyi hissettiriyor.

Bunu yapması için hiçbir neden yokken yardım etmek istiyor. "Tamam," diyorum sonunda, bir duygu yumağını yutkunarak. "Teşekkür ederim sen."

Bana kaşlarını çattı. "Pekâlâ. Yatağına git ve biraz uyumaya çalış. Burada yapacak daha çok işim var."

"Tamam." Sandalyeyi tekrar normal konumuna getiriyorum, banyoya gidip yüzüme su çarpıyorum ve sonra sessizce pencere köşeme geri dönüyorum.

Ben battaniyemin altına yerleştikten sonra Gabriel, "Amcan için üzgünüm," diyor.

"Teşekkür ederim."

Gözlerimi kapattığımda, yorgunluk aniden bir sel gibi üzerime çöküyor. Artık ağlamıyorum ve çok geçmeden uykuya dalıyorum.

ERTESİ GÜN, Gabriel sabah ve öğleden sonra özel toplantılar yapar, ki bu bir Pazar günü için çok sıra dışıdır.

Başkanın ofisinde gerçekleştiği için onlara katılmama izin verilmiyor, bu yüzden günüm uzun, sıkıcı ve yalnız geçiyor.

Akşam yemeği dağıtıldıktan hemen sonra geri gelir ve gözle görülür bir şekilde bitkin düşmüştür.

Hemen işinin başına dönecekmiş gibi masasına oturuyor ama aslında gergin bir şaşkınlıkla yere bakmaktan başka bir şey yapmıyor.

Ona bir bardak su doldurup önüne koyuyorum. Hareket etmediğinde elini tutup bardağın etrafına doluyorum.

Otomatik olarak kaldırıyor ve yarısını birkaç uzun yudumda içiyor.

Yanıt vermesinden memnun olarak ona et, peynir ve ekmekten oluşan bir tabak hazırladım ve yanına götürdüm.

Sanki ne olduğunu anlamamış gibi gözlerini dikmiş bakıyor.

"Ye şunu," diyorum ona nazikçe.

Gerçekten kendinden geçmiş. Tek kelime etmeden uzanıp bir parça dilimlenmiş tavuk alıyor, ağzına götürüp bir ısırık alıyor.

Yemek yerken onu izliyorum. Ne zaman o sersemliğe kapılsa, yemeye devam etmesini söylüyorum. O da öyle yapıyor.

Tabağı bittiğinde, ona içkisini bitirmesini söylüyorum. Geri kalanını ve ben de tabağı ve bardağı masaya geri götürüyorum.

Hâlâ aynı bitkin trans halinde oturuyor. Omuzlarına masaj yapabilmek için sandalyesinin arkasına geçiyorum.

Ben boynundaki ve omuzlarındaki gerginliği yoğurdukça nefes alış veriş i yavaşlıyor ve uzuyor. Normalden daha uzun süre devam ediyorum çünkü itiraz etmiyor ya da beni acele ettirmiyor.

Neredeyse on beş dakika olmuştu ki, huysuzca, "Gel ve şimdi bana sakso çek," dedi.

Nabzım atıyor. Kalbim küt küt atıyor. Yanaklarım ısınıyor ve amım heyecanlı bir şekilde sıkılıyor.

Onu tamamen serbest bırakabilmeyi umuyordum ama bu akşam bunu yapabilecek durumda olduğundan emin değildim. Hiç vakit kaybetmeden bacaklarının arasındaki pozisyonuma geçtim, pantolonunu indirdim ve onu ağzıma aldım.

Bugün konuşkan değil. Sık sık olduğu gibi stresli ve gergin değil. Tamamen bitkin. Ama ben onu ağzımla, dilimle ve gırtlığımla becerirken beni heyecanlandıran o haklı şekilde başımı tutuyor ve yaklaştıkça sınır tanımadan inliyor.

Aleti ağzımda kasılmaya başladığında boğuk bir ses çıkarıyor. Kalçaları sarsılmaya başladıkça sesi daha da yükseliyor. Şimdi her zaman yaptığım gibi onu yutuyorum ve elleri sonunda beni bırakana kadar başımı kaldırmıyorum.

"Teşekkür ," diyor kalın bir nefes vererek. "Teşekkür ."

"Bir şey değil."

Onu tekrar giydirirken gözleri kapanıyor. Neredeyse uyuyor.

Kendimi şefkatli ve korumacı hissederek sessizce uzaklaşıyordum ki, tekrar uyandı. "Bekle, Jess."

Geri dönüyorum.

Hâlâ sersemlemiş bir halde defterini karıştırıyor ve iç cebinden katlanmış bir sayfa çıkarıyor. "Baban için bir iş buldum."

"Ne?" Şok oldum. Hareket bile edemiyorum.

"Bir iş." Bana kaşlarını çattı. "Bilgiler burada. Yarın sabah başlaması gerekecek, bu yüzden eğer iyi görüldüğünü düşünüyorsanız, bu akşam ailenize haber vermek için bir haberci göndermemiz gerekecek."

Kağıdı bana doğru uzatıyor, ben de alıyorum. Pozisyonun adını görünce gözlerimi kırptırıyorum ve sonra haftalık kazanacağım kredi miktarını görünce gözlerim doluyor. "Ama... ama..."

"Onun için iyi olacağını düşündüm," diyor Gabriel, "iki dilde de okuyup yazabildiği için. Şu anda kazandığının iki katı, yani amcanın kazancını fazlasıyla telafi edecektir. Sence de kulağa hoş gelmiyor mu?"

"Tamam mı? Bu harika bir şey! Ama... ama bu masa başı bir iş!"

"Biliyorum. Etrafa sordum ama bu kirayı karşılayacak kadar para kazandıracak bir işçi işi yok. Ama senin kadar zeki ve okuryazarsa, bu işi çok fazla sorun yaşamadan yapabilir."

Kâğıt parçasına bakarken aptalca gözyaşları yüzümden aşağı akmaya başladı. "Buna inanamıyorum. Bu... bu bir mucize gibi."

"Ona iş bulabilmek için birkaç bağlantımı kullandım ama işi kendi başına yürütmek zorunda kalacak. Eğer işi yapamazsa, onu işte tutmazlar."

"İş yapabilir."

"Tamam, güzel." Gabriel yüzümü arıyor. "Neden bu kadar şaşırdın? Sana halledeceğimi söylemiştim."

"Biliyorum." Yutkundum. "Ama bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Masa başı bir işe geçmesi için."

"Belli ki çok sık yapılmıyor, ama işi yapabiliyorsa, neden işi almasın?"

Başımı salladım. Sonra gözyaşlarıma boğulmamak için kollarımı göğsümde kavuşturup kendime sarılıyorum. "Çok teşekkür ederim. Buna inanamıyorum."

Yüz ifadesi kısa bir süreliğine rahatsız. "Önemli bir değil. Sadece birkaç konuşma sürdü. Seninle ilgilenmenin benim sorumluluğum olduğunu söylemiştin, ben de öyle yapıyorum. Buna şaşırmamalısın."

"Gerçekten minnettarım. Haberciyi şimdi gönderebilir miyiz?"

BİR SAAT SONRA kurye babamdan bir yanıtla geri dönüyor, bilgiyi aldığını ve sabah ilk iş olarak işyerinde olacağını teyit ediyor. Ayrıca Gabriel'e içtenlikle teşekkür ediyor ama notu ona yüksek sesle okuduğumda Gabriel omuz silkiyor.

"Bütün bu teşekkürlere ihtiyacım yok. O ben yapmadım."

Tüm ailemin hayatının akışını değiştirdi, ama muhtemelen bunu zaten biliyordur. O yüzden tartışmıyorum.

Gabriel sadece bir saat daha çalıştıktan sonra tekrar o yorgun sersemliğe dalıyor. Duş almasını ve erkenden yatmasını önerdiğimde, gerçekten kabul etmesini beklemiyorum.

Ama öyle.

Garip bir şekilde heyecan verici. Beni dinliyor olması. Onu daha iyi hissettirmeme izin veriyor.

Duşta normalden çok daha uzun süre kalıyor ama sonunda her zaman yatarken giydiği yumuşak, bol uyku şortuyla çıkıyor.

Kumaş çok ince. Hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor.

Gözlerim vücudunun çekici, erkeksi hatlarında otomatik bir gezinti yaptığında, sikişin yeniden sertleştiğini fark ettiğimde küçük bir şaşkınlık seğirmesi yaşıyorum.

"Neyim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diyor, belli ki fark ettiğimi görüyor. "O kadar yorgunum ki düşmek üzereyim, peki sikim şu anda ne olması gerektiğini düşünüyor?"

Kuru ve zeki ses tonuna kıkırdıyorum. Bu konuda hiç utanmaması hoşuma gidiyor. "Neden yatağa uzanmıyorsun, ben de seni hemen tekrar yapacağım. Tüm bunlar olurken asla uyuyamayacaksın."

Eğlenerek oflayıp pufluyor ve yatağına doğru yürüyor. "Emin misin? Bugünlük işini zaten yaptın."

"Benim işim sadece hızlı bir seans değil. İhtiyacın olduğu kadar seninle ilgilenebilirim." Yorganı çekip yumuşak çarşafın üzerine uzanmaz ben de yatağı tırmanıp onun yanında diz çöküyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, ben şortunu nazıkçe indirip sertleşmiş sikini alırken gözlerini kapatıyor.

Eğildim ve onu ağzıma aldım.

Bunu onun için yatakta yapmak çok garip. Masa sandalyesi dışında hiçbir yerde yapmamıştık. Yoğun hissettiriyor. Tuhaf bir şekilde savunmasız. Doğru pozisyonu almak için sonuna kadar eğilmem gerekiyor.

Belki de çok yorgun olduğu içindir, ama Gabriel de aynı şekilde başıboş görünüyor. Bir eliyle başımı tutuyor ama diğer kolu yatağın üzerine uzanmış, huzursuzca yatak takımını karıştırıyor. Ben sertçe emerken ve başımı sallarken daha önce yaptığı gibi sınır tanımadan inliyor. Sanki normal kontrolünü sürdüremeyecek kadar yorgun. Orgazma yaklaşırken kalçalarını ağzıma doğru itmeye başlıyor.

Sikişmek istiyor. Bu benim için çok açık. Hareketimi onunkine uydururken öğürmemek için biraz çaba sarf etmem gerekiyor, başarabildiğim kadar derine inmesine izin veriyorum.

Uzun sürmez. Ben daha ne olduğunu anlamadan boşalıyor. Neyse ki birkaç saat önce boşaldığından beri fazla boşalmamış. Ben yutabildiğim kadarını yutup şaftı ağzımda tamamen yumuşayana kadar emmeye devam ederken o hâlâ cinsel tatminle inliyor.

Diğer elini başımı tutmak için geri çekti, son artçı sarsıntılar boyunca sallanıp titrerken beni yerimde tutuyor. "Siktir, bebeğim," mırıldanıyor. "Bu çok iyiydi."

Bana daha önce hiç böyle hitap etmemişti. Artık kimse böyle bir hitap kullanmıyor. En azından ben duymadım. Gerçi kitaplarda okumuştum. Garip bir şekilde eski moda. Eski dünyadan bir kalıntı. Ama nedense bu onu özel hissettiriyor.

Yumuşak sikini birkaç kez nazikçe emerken hem fiziksel hem de duygusal olarak zevkten titriyorum.

"Beni çok iyi hissettiriyorsun. Bu kadar iyi hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim." Ağzımda etinin etrafında mırıldanıyorum.

Sonra elleri tekrar yatağa düşüyor ve sonunda başımı kaldırabiliyorum.

Gözleri kapalı ve vücudu tamamen rahatlamıştı. Şortunu dikkatlice yukarı çekiyorum. Sonra çıplak göğsünü okşuyorum ve parmak uçlarımla yüzünü okşuyorum.

Sözsüz bir şeyler mırıldanıyor. Yorganı vücudunun üzerine çekiyorum.

Şimdiden uyudu.

Ve hayatımda kendimi hiç bu kadar güvende, emniyette ve kendimle gurur duyuyor hissetmemiştim.

NEREDEYSE HER ZAMAN Gabriel uyandığında ben de uyanıyorum. Sessizce hareket etmeye çalışır ve oldukça loş başucu lambası dışında hiçbir ışığı yakmaz. Ama ben yine de uyanıyorum.

Genellikle bir dakika boyunca yatağının kenarında oturduğunu, muhtemelen hareket etmek için enerji topladığını fark ediyorum. Sonra banyoya doğru yürüdüğünü duyuyorum. Mandalın tıkırtısını. Tuvaletteki su ve sonra lavabo. Birkaç dakika sonra mayosu ve havuz bornozuyla banyodan çıkar ve yüzmek için alt kata inmek üzere odadan çıkar.

Bazen kalkmadan önce bir saat kadar yatakta uzanıp dinleniyorum. Gabriel yüzmeden döndüğünde giyinmiş ve hazır olmak isterim, ama her zaman iki saatten fazla sürer, bu yüzden bolca zaman var.

Ancak bazı günlerde zihnim hiçbir şey yapmadan yatamayacağım kadar çok düşünceyle dolup taşıyor ve hemen kalkıyorum.

Ertesi gün Gabriel'in ortağı olarak seksen ikinci günüm ve o günlerden biri.

Gabriel koridora adımını atıp odanın kapısını sessizce kapatır kapatmaz ayağa fırlıyorum ve banyoya yöneliyorum.

İşerken ve sonra duşa girmek için önlüğümü çıkarırken hafifçe Gabriel'in diş macunu kokuyor. Saçlarım doğal olarak düz ve pürüzsüz olduğu ve sarayda nadiren kirlendiği için haftada sadece iki kez yıkıyorum, bu yüzden durularken, keselerken ve tekrar durularken spreyden uzak tutmak için bir klipsle büküyorum.

İşim bittiğinde kurulanıyorum ve küçük dolabımdan bir elbise seçmek için banyodan çıkıyorum. Her zaman çıplak çıkarım çünkü odadaki tek kişi benim.

O kadar şaşırıyorum ki Gabriel kapıyı kapatıp arkasını döndüğünde küçük bir gıcırtyla sarsılarak duruyorum.

Hâlâ bornozunun içinde. Saçları ve teni kuru. O da en az benim kadar şaşkın görünüyor ve gözleri çıplak bedenimde neredeyse açlık hissi veren bir acelecilikle aşağı yukarı geziniyor.

Beni daha önce hiç kıyafetsiz görmemişti.

Hiç hayal etmemiştim.

"Erken döndün," diyorum nihayet sesimi yeniden keşfettiğimde. Kollarımla göğüslerimi ve kasıklarımı örtmek için garip bir dürtü duyuyorum ama yapmıyorum. Bu çocukça ve uygunsuz bir tepki olurdu.

"Evet." Hâlâ açıkça bakıyor, gözleri göğsümde ve bacaklarımın arasındaki yarıktaki geziniyor. "Kusura bakmayın. Dün akşam bir tür mekanik sorun vardı, bu yüzden bugün havuzu bakım için kapattılar."

"Yüzmeni kaçıracağın için üzgünüm." Olmadığım halde rahat ve sakin davranarak iyi bir iş çıkarıyorum. Çok heyecanlıyım, kendimin farkındayım ve gerginim. Yanaklarım kızardı ama sesim neredeyse normal çıkıyor. "Sadece giyiniyordum."

"Özür dilerim." Beyni sonunda gözlerine yetişir. Başını garip bir sarsıntıyla başka yöne çevirir.

"Üzgün olmana gerek yok," diyorum ona, dolabıma doğru ilerlerken gülümseyerek. "Burası senin odan. Ne zaman istersen girebilirsin." Duraklıyorum. "Ve istediğin zaman vücuduma bakabilirsin" diye ekleyecek cesareti buluyorum.

Hâlâ kapının yanında hareketsiz duruyor. Sadece gözleri hareket ediyor, yüzümden göğüslerime doğru iniyor ve sonra daha da aşağı inip tekrar yukarı çıkıyor. "Sen... güzelsin." Sesi çok iyi tanıdığım bir şekilde kesinlikle kalın.

Mümkünse yanaklarım daha da kızarıyor. "Teşekkür ederim. Eğer istersen..." Öneriyi başlatıyorum ama sonra cesaretimi kaybediyorum.

Gabriel ve ben ikimiz için de işe yarayan bir rutin ve ilişki içine girdik. Sonunda onun için yapabileceklerim konusunda rahat ve benim yapmak üzere olduğum gibi ondan daha fazlasını istemek muhtemelen geri tepecek.

Evet, görünüşümden hoşlandığı çok açık.

Evet, şu anda oldukça açık bir şekilde tahrik olmuş durumda. Bunu sesinde duyabiliyor, kızarmış yüzünde ve vücudunu tutuşunda görebiliyorum.

Ama bu, benden son aylarda aldığından daha fazlasını kabul edeceği anlamına gelmiyor.

"Ne?" diye sorar.

O kadar telaşlıyım ki soruyu bile anlayamıyorum. "Ne, ne?"

"İsterseniz dediniz... ama cümlelerinizi hiç tamamlamadınız."

"Ah." Sahte soğukkanlılığıma neredeyse kesin bir delik açan düzensiz bir nefes alıyorum. "Sadece rastgele bir düşünceydi. Havuz kapalı olduğundan ve

yüzemezsin, yapabilirim... bir süreliğine sana bakabilirim. Ama muhtemelen haftalık konsey toplantısından önce hemen işe koyulmak istersin, sorun değil."

Cevap vermeden önce uzun bir süre öylece bakıyor. "Aklında ne var?"

Yutkunuyorum, birden umutlanıyorum ve daha da heyecanlanıyorum. "Şey, bilemiyorum. Sen nasıl istersen. Ama fazladan zamanımız olduğunu düşünüyordum, bu yüzden... daha fazla zaman geçirebilirim."

Gözlerimiz birkaç saniyeliğine buluşuyor ve bu çok yoğun. Garip bir şekilde aç. "Tamam," diyor sonunda.

"Tamam

mı?"

Başını

sallıyor.

Yatağa doğru işaret ederken elim hafifçe titriyor. "Uzanmak ister misin? Kulağa hoş geliyorsa tüm vücut masajıyla başlayabiliriz."

İçimdeki her şey çaresizce titriyor, bu yüzden bir yanım gerçekten daha fazlasını yapmak istese de normalde yaptığımızın genişletilmiş bir versiyonuna bağlı kalmak daha güvenli geliyor.

"yok mu? Giyinik bile değilsin."

Dudaklarımdan küçük bir kıkırdama kaçıyor. "Bu umurumda değil. Tabii kıyafet giymemi istemiyorsan?"

Başını sallıyor, gözleri bir kez daha çıplak bedenimde geziniyor. "Hayır. Yapma."

"Tamam. O zaman..." Tekrar yatağa doğru el sallıyorum.

Bu sefer Gabriel geliyor ve kenara oturuyor. Bana baktığında, "Belki karnından başlayabilirsin. Önce sırtına çalışacağım."

Başını sola çevirerek yatağın üzerinde yüzüstü uzanırken başka bir şey söylemiyor. Kollarını yanlarına yerleştirene kadar birkaç kez kaydınıyor. Yatağın diğer tarafına geçmek üzereyken aklıma bir şey geliyor.

"Banyodan biraz vücut yağı alacağım." Saray tarafından sağlanan diğer lüks banyo malzemeleriyle birlikte yağı bulmak için acele ediyorum.

Döndüğümde yatağa uzanıyorum ve nasıl başlayacağıma karar verirken onun yanında diz çöküyorum.

Ellerime biraz kokulu yağ sıkıp birbirine sürdükten sonra sırtının üst kısmına masaj yapmaya başlıyorum.

Ben üzerinde çalışırken iç çekiyor ve gözlerini kapatıyor, sahip olduğu o kasıtlı şekilde rahatlıyor. Sanki vücudunu gevşetmek yapması gereken başka bir görevmiş gibi.

başarılı bir şekilde gerçekleştiren.

Nasıl bu hale geldiğini merak ediyorum. Neden her zaman başarmak için çabalıyor ve her şeyini buna adıyor.

Bu, tek bir kişinin taşıyamayacağı kadar büyük bir baskı ve sorumluluk.

Birkaç dakika boyunca tetik noktalarına bastırdıktan ve sıkı sırt kaslarını yoğurduktan sonra, "Daha önce hiç masaj yaptırdın mı?" diye sorduğumu duyuyorum.

"Sen gelene kadar olmaz." Gözleri hâlâ kapalı ve sağ kürek kemiğinin altında bir düğüm bulduğumda nefesi kesiliyor. "Neden soruyorsun? Bu işte kötü müyüm?"

"Ne? Tabii ki hayır!" Onun adına hemen savunmaya geçiyorum ve bunu sesimden anlayabiliyorum. Ses tonumu yumuşatarak ekliyorum: "Bunun herkesin iyi yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum. Rahatlamanıza ve kaslarınızın her zaman bu kadar gergin olmamasına yardımcı olması gerekiyor."

"Biliyorum. Ama bence gerilim benim doğamın önemli bir parçası. Bu benim temel kişiliğim."

Sesi kuru ve ben de kıkırdayarak karşılık veriyorum. "Hayır, değil." Sol kürek kemiğine geçmeden önce ellerime biraz daha yağ sürüyorum. "Çok fazla işin ve çok fazla baskın var. Bu rahatlamaya iznin olmadığı anlamına . Bütün gün masa başında çalışmaktan başka bir şey yapmamak sağlıklı değil."

"Biliyorum." Omzunu çekip oradaki kasları yumuşatmaya çalışırken iç geçiriyor. "Ama sanırım ben buyum."

"Hep böyle işler mi yaptın?" Ona nadiren kişisel ya da geçmişiyile ilgili bir şey soruyorum, bu yüzden bu sorunun nereden geldiğini bilmiyorum.

Cevap verip vermeyeceğini görmek için nefesimi tutuyorum.

"Uzun zamandır," diye yanıtlıyor, konudan şaşırmış ya da rahatsız olmuş gibi görünmüyor. "Sanırım sana ailemin fiziksel işlere uygun olmadığımı çok erken fark ettiğini söylemiştim. Problem çözen bir zihnim var ve bu yüzden onu kullanmanın yollarını bulmam için beni teşvik ettiler."

"Peki ne tür işler yaptınız?"

"Gençken kasabamızın belediye başkanı için katiplik yaptım. Çok şey öğrendim ve ilginç buldum. Ondan sonra birkaç iş daha denedim ama o bölgede masa başı iş için çok fazla fırsat yoktu."

Kaslarımı çatıyorum, ilgimi çekiyor ama yine de sırtından aşağı inerken masaja odaklandığımdan emin oluyorum. "Neden olmasın?"

"Çünkü orası... kırsaldı. Çok kırsal."

"Çok fazla masa başı iş olmaması nasıl bir kırsal kesim olabilir ki? Dış Şehirlerde bile bu tür işlerden bolca var, değil mi?"

Dudaklarını ıslatıp yutkunduktan sonra şöyle diyor: "Aslen Dış Şehirlerden değilim. Daha doğuluyum."

"Doğu mu? Ne kadar doğu?" "Oldukça uzak."

"Vahşi doğadan mısınız?" Sorumda duyulabilir bir soluklanma var.

Hayatım Başkent'in duvarlarıyla tanımlandığı için coğrafya bilgim biraz sınırlı. Ama yeterince biliyorum. Kıtanın tam ortasında tam gelişmiş tek bölge olan Merkezi Şehirler var. Bu birleşik bölgeyi çevreleyen, genellikle Dış Şehirler olarak adlandırılan özerk şehir devletlerinin gevşek bir var. Merkezi Şehirlerin çevresini her yöne yayarlar-Saint Louis, Chicago, Minneapolis, Denver, Dallas. Organize, müstahkem ve kalabalıktırlar, ancak Merkezi

Şehirler kadar gelişmiş değillerdir çünkü batarya teknolojisine olan bağlılığından kaynaklanıyor.

Ancak bunların dışında boş, medeniyetsiz topraklardan başka bir şey yoktur.

"Evet. Hayal ettiğiniz türden bir vahşi doğa değil. Gerçek kasabalarımız var. Çok sayıda çiftlik ve küçük topluluklar. Kesinlikle buradakinden daha kırsal bir yaşam tarzı var ama tamamen vahşi değil."

"Ama sen çok eğitilisin!" Bu yeni bilgi karşısında o kadar şaşırılmışım ki, kelimelerimi toparlayamıyorum. Sırtının alt kısmına masaj yapmaya odaklanmak için mücadele etmek zorunda kalıyorum. "Hangi okula gittin?"

"Okullarımız var."

"Öyle mi?" Gözlerini açıp bana baktığında, ona utangaç bir gülümseme veriyorum. "Özür dilerim. Aşağılayıcı ya da küçümseyici görünmek istememiştim. Sadece her zaman doğunun tamamen medeniyetsiz olduğunu anlamıştım. Barbar orduları gibi bir şey."

Gabriel kıkırdar. "Evet, öyle. Pek çok insan böyle düşünüyor. Ama öyle değil. Yaşamak için kötü bir yer değil."

"Peki neden buraya taşındınız?"

"Bu pozisyona gelene kadar Başkent'e taşınmadım. Dediğim gibi, memleketimde iyi olduğum işlerde ilerlemek için çok fazla fırsat yoktu, bu yüzden yirmi yaşındayken Saint Louis'e taşındım. Çok hızlı bir şekilde iş buldum ve yükseldim. Sonunda bazı önemli sorumlulukları olan idari bir devlet işine girdim. Vincent beni o zaman fark etti. Orada diplomatik bir ziyaretteydi ve beni... işe aldı."

"Yani sizden saraydaki bu pozisyona geçmenizi özel olarak mı istedi?"

Gabriel nefes nefese bir kahkaha daha atıyor. "Tam olarak sorduğunu söyleyemem."

Kıçına ulaştım. Hâlâ mayosunu giyiyor, ben de ince kumaşın üzerinden kaslarına çalışıyorum. "Sormadı mı?"

"Hayır. Olumsuz diplomatik sonuçlara yol açmadan sahip olduğum işi sürdüremememi sağladı, bu yüzden bu pozisyonu kabul etmekten başka seçeneğim yoktu."

"Oh." Bunu duyduğuma üzıldüm. Buraya gelmeye zorlanmış olması, böylesine zor bir işi yapmaya zorlanmış olması fikri hoşuma gitmiyor. "Başkan Vincent'ın böyle biri olduğunu bilmiyordum."

"O böyledir."

Gabriel'in Başkan'ı ne sevdiği ne de ona saygı duyduğu bu basit sözlerden açıkça anlaşılıyor.

Ve hiç şaşırmadım.

İşçilerin yapmak zorunda bırakıldıkları işlerde çok az seçeneği var, ama bu normal. Beklenen. Gabriel gibi birinin benzer bir şekilde bir işi yapmaya zorlanabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Yani buraya gelmeyi hiç istemedin mi?" Küçük bir sesle soruyorum, tam olarak anlayamadığım ama mantıksız olduğunu bildiğim bir şekilde inciniyorum.

Gabriel'in burada, sarayda olmak istemesine ihtiyacım var. Onun ortağı olmamı istemesine.

Hemen cevap vermiyor. Cevap verdiğinde ise çok yumuşak ve çakıllı bir sesle konuşuyor. "Saraya kendi isteğimle gelmedim."

Kıç kasları çok sıkı. Onları gevşetmek imkansız. Sonunda uyluklarının arkasına doğru ilerliyorum. Oradaki kaslar kalın ve yaptığı tüm yüzmelerden dolayı iyi gelişmiş. Bacakları o kadar gergin değil, bu yüzden düğümleri bulmak ve onlara odaklanmak daha kolay.

Sonunda dedim ki, "Sen çok akıllısın ve yaptığın işte çok iyisin. Bunun bir insan için sorun olabileceğini kim düşünebilirdi ki?"

Alaycı bir eğlenceyle oflayıp puflamalarından birini daha yapıyor. "Evet. Kim bilebilirdi ki?"

"Özür dilerim."

"Ne için bebeğim?" Gözlerini tekrar kapattı. Sesi artık yorgun geliyor ve yine eski moda bir sevgi sözcüğü kullandığından tamamen habersiz.

"Burada olmayı benim seçtiğim gibi seçemediğin için üzgünüm. Ben... Ben senin için bundan daha fazlasını istedim."

Ona dürüstçe cevap verdim ve cevabımın kulağa bu kadar çıplak ve savunmasız gelmesini hiç istemedim.

Gabriel hemen cevap vermiyor ve gözlerini açmıyor. Sonunda "Teşekkür ederim" demeden önce biraz titrek birkaç nefes alıyor.

Uzun bacaklarına doğru ilerlemeye devam ediyorum ve birkaç dakika sonra tekrar rahatlamaya başlıyor. Nefes alıp vermesi yavaşlayıp yoğunlaştığında kendimi daha iyi hissediyorum ve ayaklarını ovarken alçak sesle ve şehvetli bir şekilde inlediğinde kalbim heyecanla yerinden fırlıyor.

Sonunda "İstersen şimdi dönebilirsin" dediğimde biraz nefes nefese kaldım.

Gabriel kollarını yukarı itiyor ve sırt üstü dönüyor, rahatça uzanırken iç çekiyor ve gözlerini tekrar kapatıyor.

Bacaklarından aşağı inerken de aynı hızda yukarı çıkıyorum. Kalçalarına ulaştığımda tahrik olmuştu. Mayosunun altından ereksiyonunun dış hatlarını çok net görebiliyorum.

İki elimle bacakları ve kalçaları arasındaki çizgiye baskı uygulayarak yüz ifadesini kontrol ediyorum. Dokunduğumda inliyor. Kıcını yataktan hafifçe kaldırıyor. "Jess, lütfen," diye nefes alıyor. "Buna ihtiyacım var."

Kabulünden ve bariz aciliyetinden heyecanlanarak, takım elbisesini yavaşça aşağı çekiyorum ve normal iç çamaşırdan daha dar olduğu için bacaklarının ve ayaklarının üzerinden tamamen çıkarıyorum.

Sonra pozisyonumu ayarlıyorum, böylece ağızla ona ulaşmak için rahatça eğilebiliyorum.

Başımı indirir indirmez ellerini kaldırıyor ve parmaklarını saçlarımda gezdirerek sikini ağızıma kadar almam için beni yönlendiriyor.

Zaten tamamen uyarılmış olduğundan, orgazma doğru tırmanmaya başlaması için fazla emmesi gerekmiyor. Yumuşakça inlemeye ve kalçalarını ağızıma doğru kaldırmaya devam ediyor.

Onun duyarlılığı karşısında kendi bedenim uyarılmışlıkla zonklarken aptalca, çaresiz bir mırıldanma sesi çıkarıyorum.

"Siktir, Jess." Kalçaları birkaç beceriksiz hamle yaparken saçlarımı çekiştiriyor. "Yavaşla. O kadar hızlı değil."

Hevesli bir ritimle emiyordum, ama onun talimatlarıyla muhtaç dürtülerime karşı koyuyor ve emme hızımı azaltıyorum. Başımı yönlendirirken belirlediği hıza uyuyorum ve bu yavaşlık lezzetli bir işkenceye dönüşüyor.

"Bu doğru. Şimdi anladın. Aferin... kızım." Sırtını dikleştirirken son kelimedede neredeyse boğuluyordu. Gözlerimi yukarı kaldırıyorum ve yüz hatlarının kıvrıldığını görüyorum. Belli ki o da kendini tutmak için benim kadar zorlanıyor. "Bunun sürmesini istiyorum."

Boğuk bir onay mırıldanıyorum, başımı hareket ettirmeye devam ederken ve yanaklarımı ağzımdaki kalın uzunluğun etrafında sert emişlerle oyarken coşkumu kasıtlı olarak dizginliyorum.

Bu şekilde normalden daha uzun süre devam ediyoruz. Onun üzerinde çalışıyorum, sikiinin etrafında ıslak, utanmaz zevk ve heyecan sesleri çıkarıyorum ve başımı yerinde tutarken ve sırtı emmemle aynı anda eğilirken normalde olduğundan çok daha yüksek sesle sınırsızca inliyor.

Sonunda sabrımı kaybedip boğazıma daha fazla batmasına izin verdiğimde hem çenem hem de sırtım ağrımaya başlıyor. Beklendiği gibi, yeni derinlik son kontrolünü de parçalıyor. Kalçaları hızlı ve sert bir şekilde yukarı doğru itmeye başladığında yüksek, ilkel bir ses çıkarıyor.

O kadar kontrolsüz ki -ve bu onun için o kadar alışılmadık bir durum ki- ona ayak uydurmaya çalışarak çılgınca emip yutkunurken içimde küçük bir endişe titreşimi dalgalanıyor. Yüksek sesle bir zevk çığlığı daha attığında ve aleti boşalmadan hemen önce yaptığı gibi titremeye başladığında ancak yetiştirdim.

Boğazıma sertçe fışkırırken biraz öksürüyorum ama hepsini yutmayı başarıyorum. Gözlerim sulanıyor ve ağzımdan salya akıyor, ama onu son salıverme spazmlarını atlattığında sevdiği şekilde emmeye devam ediyorum.

Hâlâ o soluksuz iniltileri çıkarıyor ama artık daha yumuşak. Parmakları hâlâ gevşek saçlarıma dolanmış, yüzüme düşmesini engelliyor. İkimiz de umutsuzca nefes alıp veriyoruz ve zihnim yoğun duygularla bulanık bir girdap halinde. Amım durmaksızın zonkluyor ve o kadar ıslak ki sıvının iç uyluklarımdan aşağı sızmasından korkuyorum.

"Bu çok iyiydi." Son orgazmını da atlatmış olmasına rağmen elleri hâlâ başımı kaldırmamı engelliyor. "Kendimi çok iyi hissediyorum."

Yavaşça yumuşayan sikini nazikçe emerek zevkle mırıldanıyorum.

"Lanet olsun, bana neler oluyor?" Gözleri artık kapalı, vücudu memnuniyetten gevşek.

Penisinin etrafında sorgulayıcı bir ses çıkarıyorum.

"Başkent'e bana verilen işi yapmaya kararlı bir şekilde geldim ama saray yaşam tarzına kapılmadım. Ailem... benden utanırdı. Sadece üç ay oldu ve şu halime bir bakın." Kalçaları hala ağzımın ritmine göre hafifçe sallanırken bile kuru bir eğlenceyle ofluyor.

Ses tonundaki ve kahkahasındaki hafif acılıktan hoşlanmıyorum. Ellerin devam eden baskısına rağmen doğruluyorum ve o da bana izin veriyor.

"İyi hissetmenin yanlış bir tarafı yok," diyorum ona ciddiyetle.

"Bunu teoride biliyorum," diye mırıldanıyor, gözlerini açıp bakışlarını tutarak. "Ama *bu kadar* iyi hissettirdiğinde ve bu başkasının zararına olduğunda buna inanmak zor."

"İyi hissetmek yanlış değil. Ve bu benim zararına değil. Bunu senin için yapmayı sevdiğimi biliyorsun. Bu konuda sana hiç yalan söylemedim. Bunu *seviyorum*."

Hâlâ ağır ağır nefes alıyor ve gözleri bitkin görünüyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bana iyilikten başka bir şey yapmadın ve bunu senin için yapmak günlerimin en güzel kısmı. İzin verseydin daha da fazlasını yapardım."

Sonunda başını hafifçe eğip selam vermeden önce bir an için aramızdaki havada bir şey titriyor. "Tamam. Teşekkür ederim."

Yüzündeki yumuşayan ifadeden rahatlayarak tekrar gülümsüyorum. "Bir şey değil. Masajınızı şimdi bitirebilir miyim? Hâlâ vücudunun üst kısmının üzerinden geçmem gerekiyor."

Tekrar başını sallıyor, gözlerini kapatırken hafifçe gülümsüyor. "Hâlâ bu kadar iyi hissetmenin yanlış bir şey olduğunu düşünüyorum."

" "

Karnını nazikçe ovuyorum ve sonra göğsüne doğru ilerlerken daha fazla baskı uyguluyorum. Kollarına, sonra boynuna ve başına masaj yapıyorum. Bitirdiğimde Gabriel mışıl mışıl uyuyordu.

Ancak o zaman yataktan çıkıyorum, sırtımı ve kollarımı esnetiyorum ve sessizce banyoya doğru ilerliyorum. Saat hâlâ erken. Gabriel'in uyanması ve Pazartesi günkü konsey toplantısı için giyinmesi gerekmeden önce uyuması için iki saatten fazla zamanı var.

Onu gerekenden daha erken uyandırmayacağım. Dinlenmeye ihtiyacı var.

Bu işi yapmaya zorlanması ve bu kadar çalışmak zorunda olması doğru değil.

Ailesi muhtemelen onu seviyordur ama şu anda yanlarında değiller. Dünyada onu önemseyen tek kişi benim.

mevcut refah.

O yüzden izin verdiği onunla ilgileneceğim. Kendini olabildiğince iyi hissetmesini sağlayacağım.

Banyo kapısını usulca kapatıyorum ve aynada kendime bakıyorum. Kırmızı yanaklar, vahşı gözler, çırpınan nabız, dik meme uçları. Gevşek saçlar ve tamamen çıplak.

Şu anda benimle ilgili zarif bir şey yok.

Bir iniltiyi bastırarak hafifçe eğiliyorum, bir elimle lavabo tezgahına dayanıyorum ve diğer elimi bacaklarımın arasına sokuyorum. Klitorisimi ovmağ şu anda yeterli değil. İki parmağımı ıslak amıma sokup olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde pompalıyorum.

Elimle kendimi becerirken tüm vücudum titriyor. Gerçekten iyi hissettirmeye başladığında yumuşak homurtular çıkarıyorum. O kadar tahrik oluyorum ki boşalmam uzun sürmüyor. Orgazm sıcak his dalgalarıyla kırılrken bir zevk çığlığını zar zor ısırabiliyorum.

Aşağı indiğimde hala tam olarak doymuş hissetmiyorum, bu yüzden klitorisimi hızlı, beceriksiz bir hareketle ovuyorum. Tekrar boşalıırken aynada kendimi izliyorum. Ağzım sessiz bir zevk ünlemiyle açılıyor. Duracak gibi görünmüyorum, bu yüzden bir kez daha doruğa ulaşana kadar utanmadan kendimi ovmaya devam ediyorum. Zevk dalgası üzerimden akıp gidiyor. Boğazımdan uzun, çaresiz bir inilti kaçıyor.

Çok gürültülü. Gabriel'in burada ne yaptığını duymasına izin veremem. Kimse bilmemeli.

Çünkü Gabriel'in iyi hissetmesi yanlış değil ama benim bunu yapmam yanlış. Bu doğru değil. Bir saray partnerinin tüm dürtü ve beklentilerine aykırı.

Kendimi ona veriyorum. Kendim için bir şey almaya iznim yok.

Banyodan çıkarken fiziksel olarak doymuş ama aynı zamanda titrek ve suçluyum. İçim rahatladı, Gabriel hâlâ huzur içinde uyuyordu.

Kendim için zevk almaya ona ihtiyacı olanı vermenin bir yolunu bulmalıyım.

Ertesi sabah, Gabriel yataktan kalktığında uyanıyorum. Sersemlemiş bir halde, o banyodayken doğrulmaya çalışıyorum ama kendimi tutamıyorum.

Yüzmek için giyinmiş olarak dışarı çıktığında başımı kaldırmayı başarıyorum. "Havuz bugün açık mı?"

"Öyle olması gerekiyordu." Birkaç saniye boyunca pencere kenarından bana bakıyor. Oda çoğunlukla karanlık, bu yüzden ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Ben daha ne olduğunu sormadan dönüyor ve başka bir şey söylemeden odadan çıkıyor.

Hareket etmeye başlamalıyım ama acelem yok. Daha rahat oluyorum ve havuz hâlâ kapalı olduğu için Gabriel'in yakında dönüp dönmeyeceğini görmek için bekliyorum. Eğer dönerse, belki ona uzun bir sabah seansı daha vermemi isteyecektir.

Kazara tekrar uykuya dalmadan önce ne kadar beklediğimden emin değilim.

Bir sonraki fark ettiğim şey omzumda nazik bir el ve ismimi söyleyen tanıdık, yumuşak bir ses. "Jess. Jess."

Gözlerimi kırıştıtararak, gözlerimin ve beynimin kendimi yönlendirecek kadar çalışması için mücadele ediyorum.

Beni uyandıran Gabriel. O kadarını biliyorum.

"Gabriel," diye mırıldanıyorum, gözlerimi açmaya zorlayarak.

Pencere kenarındaki koltuğumun yanına diz çökmüş olmalı, çünkü yüzü ürkütücü derecede yakın. "İyi misin?"

"Evet. Sanırım öyle." Birkaç derin nefes alıyorum ve başımı kaldırıyorum. "Kalkma vakti geldi mi?"

"Normalde şimdiye kadar ayaktaydın, bu yüzden endişelendim. Hasta mısın?"

"Hayır." Zihnim nihayet bugünün hangi gün olduğunu ve neler olup bittiğini hatırlayacak kadar berraklaştı. Gabriel sabun gibi kokuyor, belli ki yüzmeden dönmüş ve çoktan duş almış. Yine de giyinik değil. Üzerinde uyku şortu var ve dışarısı normalde yüzmeden döndüğünde olduğu kadar aydınlık değil. "Özür dilerim. Neden tekrar uykuya daldım bilmiyorum. Bana ihtiyacın mı vardı?"

"Daha fazla uyumak istiyorsan hayır. Ama beni dün sabahki gibi yapmaya ne dersin?"

Ve bu beni tamamen yetti.

Heyecandan kan beynime sıçradı ve kendimi oturur pozisyona getirdim.
"Tabii ki!"

"Sanırım seni sırf bunun için uyandırmak biraz bencilce."

"Hayır, hiç de bencilce değil! Çok heyecanlıyım. Hemen tuvalete gideyim, sonra hazır olurum."

Ayağa kalkıp yatağa doğru giderken hafifçe gülümsüyor.

Banyoya giderken saate baktım ve yüzmeyi normalden daha kısa tuttuğunu fark ettim - normalde iki saat yerine bir buçuk saat. Bunun tek olası nedeni, programında onunla ilgilenebilmem için yeterli zaman bırakmak istemesiydi.

Buna gerçekten inanamıyorum. Bir rüyanın gerçekleşmesi gibi.

Banyoda ihtiyacım olanı hızlıca yapıyorum. Döndüğümde Gabrieli dünkü gibi yatakta yüzüstü yatarken bulduğumda hala geceliğimi giyiyor ve vücut yağını taşıyorum.

Yaklaşmamı izlemek için başını kaldırdı.

Durakladım. "Elbisemi çıkarmamı ister misin?"

Başını sallıyor. Geceliği başımdan çıkarıp yere bıraktığımda gözleri ateşleniyor. Altında tamamen çıplaktım.

Beni görebilsin diye bir dakikalığına yatağın yanında duruyorum. Gülünç derecede heyecan verici. Tahrik edici. Gözleri yüzümden cilalı fayans zemindeki çıplak ayaklarıma kadar inip çıkarken hareketsiz durmak.

Sonunda yatağa tırmanıyorum ve yanında dizlerimin üzerine oturuyorum. Benden dünkü gibi yapmamı istediği için ellerime yağ sıkıyorum ve omuzlarından başlayıp sırtına, oradan da bacaklarına geçiyorum. "Hayatın boyunca bekar mıydın?" diye sorduğumda kalçalarının arkasına kadar gelmişim.

Soru aniden ortaya çıktı. Konuşmuyorduk ve Gabriel rahatlamak için çok çabaladığını gösteren o maksatlı şekilde nefes veriyordu.

Gözleri açılıyor ama vücudu hiç gerilmiyor. "Çoğunlukla. Gençken bir kız arkadaşım vardı. Benim yaşında çok fazla kız yoktu, bu yüzden erkenden bir ilişkiye girdik. Beş yıl birlikte olduk."

Böyle hissetmenin yanlış olduğunu bilmeme rağmen, geçmişinden gelen bu meçhul, masum kızı hemen kıskandım. "Evden ayrıldığında yirmi yaşındaydın, değil mi? Seninle gelmek istemedi mi?"

Boğazını temizliyor. "Ben... ben onu benimle gelmesi için davet etmedim. Ondan hoşlandım ama hiç özel hissettirmedi. Sanırım ayrıldığımızı biliyordu."

Geliyorum. O noktada iki yıldır onunla evlenmem için bana baskı yapıyordu ama bu doğru gelmiyordu. *Bana* göre değildi."

"Sanırım bu mantıklı." Devam edip etmeyeceğini görmek için duraklıyorum. Devam etmeyince, "Ondan sonra başka kimse olmadı mı?" diye soruyorum.

"Seks partnerlerim oldu ama ciddi bir şey gelişmedi. Dürüst olmak gerekirse, evden ayrıldığımdan beri geçen yirmi yıl boyunca işime o kadar odaklandım ki hayatımda başka hiçbir şeye yer kalmadı."

"Çocuk istemiyor muydun?"

Omuz silkme hareketi yapıyor. "Ben... Ben bile bilmiyorum. Artık kırk yaşındayım, sanırım o zaman geçti."

"Ne demek istiyorsun? Erkekler kırk yaşından sonra da çocuk sahibi olabilir. İstersen hala bir ailen olabilir."

Aslında bunu onun için istemiyorum çünkü bu, hayatında benden daha önemli insanlar olacağı anlamına gelir. Aslında Gabriel'in o kadar eski kafalı hassasiyetleri var ki, bir eşi olsaydı muhtemelen bir partnerinin kendisi için bir şey yapmasına izin vermezdi. Hem kadın hem de erkek diğer saray yöneticileri, eşlerinin yapamayacağı ya da yapmayacağı şekilde partnerlerinin kendilerini memnun etmesine izin vermekten çekinmezler. Ama Gabriel muhtemelen bunu yapmazdı. Bana yine nazik ve cömert davranırdı ama artık bunu onun için yapmama izin vermezdi.

Bu fikirden nefret ediyorum. O kadar nefret ediyorum ki duygularımın içimi titrettiğini hissediyorum. Zihnimden atmaya zorluyorum.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor Gabriel sonunda. "Bu tür bir hayatın bana göre olduğundan emin değilim."

Kelimelerde neredeyse dokunaklı bir şey var. Onları göğsümde hissediyorum. Boğazımda. "Herkesin hayatı aynı olmak zorunda değil."

"Bu doğru. Peki ya sen?" "Peki

ya ben?"

"Hayatın boyunca bekar mıydın?"

"Hayır." Kaşlarını çatarak ona bakıyorum. "Artık bekâr değilim. Senin ortağınım."

Bu, bana dönüp bakmasına yetecek kadar dikkatini çekiyor. Dizlerinin arkasına masaj yapıyorum, bu yüzden başını kaldırıp boynunu bükmek zorunda kalıyor. "Yani şu anda sen bekâr değilsin ama ben bekârım öyle mi?"

"Evet. Elbette." Bu basit iddiam karşısında o kadar şaşırılmış ve hayrete düşmüş görünüyor ki devam ediyorum: "Hayatımı sana adadım. Kimsenin beni bekar olarak anlamasına imkan yok. Ama sen benimle aynı bağlarla bağlı değilsin."

Ben. Benim için imkansız olan bir şekilde romantik olarak istediğiniz kişinin peşinden gidebilirsiniz."

Bunu yapmasını istediğimden değil. Aslında bu beni o kadar üzer ki üzerinde düşünmeye bile değmez. Ama hoşuma gitse de gitmese de ona durumumuzla ilgili gerçeği söylemek zorundayım.

"Bu adil görünmüyor." Başını tekrar yastığa koyar, yüzü sağa dönüktür.

"Bu adil olmakla ilgili değil. Bu *vermekle* ilgili. Bu... bağlılıkla ilgili."

Şu anda bile gerçekten anlıyor mu bilmiyorum ama artık bunu sorgulamıyor. Ben baldırlarının iyice gelişmiş kaslarını esnetmeye çalışırken o sessiz.

"Ama saraya gelmeden önce hep bekar mıydınız?"

"Evet. On yıl boyunca bunu yapmak istediğimi biliyordum, bu yüzden seksi bir beklenti haline getirecek her türlü ilişkiden bilinçli olarak kaçındım. Sanırım küçük bir kızken erkeklere aşık olmuştum ama hiçbir zaman onların peşinden gitmedim. Bu her zaman istediğim şeydi."

"Ve bu seni gerçekten mutlu ediyor mu?"

Tekrar bana bakıyor. Bakışlarını sabit gözlerle karşılıyorum. "Evet. Hayatımda hiç olmadığı kadar mutluyum. Ailem daha önce hiç olmadığı kadar iyi durumda ve ben de her zaman hayalini kurduğum şeyi yapıyorum. Neden mutlu olmayayım ki?"

"Ben... bilmiyorum. Birisi için yeterince önemli olduğumdan emin değilim..."

Cümlesini bitirmiyor ama bitirmek zorunda da değil. Kolumu uzatıp çenesine hafifçe dokunuyorum. "Sen *benim* için önemlisin."

Boğazından garip bir ses çıkarıyor ve gözlerini kapatıyor.

Acaba çok mu şey söyledim? Her şeyi çok mu ciddi ve duygusal olarak savunmasız hale getirdim. Kolayca ya da sık sık açılabilen bir adam değil.

Vücudu tekrar gevşediğinde, sorun olmadığına karar veriyorum. Konunun kapanmasını istiyor ama kendini geri çekmiyor ya da beni dışlamıyor. Masajdan keyif alıyor olması gerekiyordu. Sorularım ve itiraflarım onu rahatlık alanından çıkarmıyor. Bu yüzden ayakları üzerinde çalışırken sessiz kalıyorum, kalın nefesleri yumuşak inlemelere dönüşmeye başladığında memnun oluyorum.

Birkaç dakika sonra ondan dönmesini istiyorum ve şimdiden yarıdan fazla tahrik olduğunu görmek beni mutlu ediyor. Belli ki yoğun sohbet fiziksel tepkilerinin önüne geçmemişti.

Yavaşça vücuduna doğru ilerliyorum. Gözleri açıldı ve beni izliyor, odağı yüzümle gevşek göğüslerim arasında gidip geliyor. Kasıklarına ulaştığımda tamamen uyarılmıştı, ereksiyonu uyku şortunun yumuşak kumaşına dokunuyordu.

Pozisyonumu değiştirirken gözlerim onunla buluşuyor, katlanmış bacaklarımı kaydırıyorum, böylece eğilip vücuduna dik duran sikine ulaşabiliyorum. Ellerinden birini sol göğsüme dokunmak için kaldırdığında hâlâ dik duruyorum.

Keskin bir nefes çekiyorum.

"Bu iyi mi?" diye kısık sesle soruyor, elini hareket ettirerek başparmağıyla sıkılaştıran meme ucuma nazik daireler çiziyor.

"Tabii ki. Bana istediğin zaman ."

Eli diğer göğsümü okşamak için hareket ediyor ve o kadar iyi -ve o kadar şaşırtıcı- hissettiriyor ki, bu his doğrudan göğüslerimden amıma doğru iniyor.

Bir dakika sonra büyük elini yüzümü kavrayana kadar boynumun hizasından yukarı kaydırıyor. Bir dakika boyunca bana bakıyor, sonra başımı iki eliyle tutuyor ve sert sikine doğru yönlendiriyor.

Onu ağzıma alıyorum, dün istediği aynı hız ve ritmi kullanıyorum. Gerçekten kendini kaptırıyor, yüksek sesle ve sertçe nefes alıyor. Ne kadar iyi yaptığım ve ağzımın ne kadar sıcak ve sıkı olduğu hakkında iltifatlar mırıldanıyor ve güçlü, muhtaç elleriyle başımın hareketini yönlendiriyor.

Ben de en az onun kadar istekliyim. O kadar tahrik oluyorum ki, ağzımdaki kalın maddenin etrafında ıslak bir şekilde sızlanmayı durduramıyorum. Hatta kalçalarımı hafifçe sallıyorum, o kadar eğiliyorum ki popom diğer yerlerimden biraz daha yukarıda kalıyor.

İkimizin de kendini tutması gerekmesine rağmen uzun süre dayanmayı başarıyoruz. Sonunda saçlarımı iki yumruğuyla sertçe kavırıyor ve boşalmadan hemen önce aşağıdan bir dizi hızlı, sarsıntılı itme hareketine giriyor.

Boşalmasının son kasılmalarından geçerken ejakülatını yutuyorum ve karnını okşuyorum. Karnının verdiği his hoşuma gidiyor. Orası çoğunlukla düz ama tamamen değil. Vücudunun en yumuşak kısmı ve aşağıya doğru uzanan bir kıl izi var.

her zamanki gibi yerinde tutmaya devam ediyor, ben de yumuşayana kadar onu emmeye devam ediyorum, ama sağ elini saçlarımın bir kısmını toplamak ve yüzümü görebilmek için yoldan çekmek için kaydırıyor. Sonra elini

Kıçımın kıvrımını okşayana kadar parmaklarını omurgamdan aşağı indiriyor. Ulaşmak için omzunu hafifçe kaldırması gerekiyor.

Bunu neden yaptığından emin değilim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Ama o kadar iyi hissettiriyor ki, ağızındaki sıcak etinin etrafında küçük bir inilti çıkardığımı duyuyorum.

Başımı bıraktığında doğrulmaya başlıyorum ama o buna izin vermiyor. Her iki elini de kullanarak vücudumu yeniden ayarlıyor, böylece kıçım ona doğru dönük oluyor. Üst bedenimi nazıkçe aşağı itiyor ve kıçımı tekrar ovmaya başlıyor.

Titremeye başlıyorum ve sadece uyarılmaktan değil. Parmakları daha da küstahlaşıyor. Kıçımın çatlağından aşağı doğru kayıyor.

Göt deliğimi keşfetmesine karşı ama yapmıyor. Amımın girişini ovalayana kadar ilerliyor.

kadar ıslağım ki, hiç bile kesinlikle hissedecek. Sonra birden parmağını sonuna kadar sokuyor.

Tüm vücudum seğirirken çaresiz bir ses çıkarıyorum.

Parmağını içeri ve dışarı pompalıyor, nemi döküyor ve inlemek için yüzümü yatağa saklamama neden oluyor.

Kendimi tekrar kontrol edebildiğimde "Özür dilerim," demeyi başarıyorum. "Neden üzgünsün?" Sesi farklı geliyor. Rahatlamış ve doygun değil.

normalde olduğu gibi. Hâlâ yumuşak ama aynı zamanda neredeyse heyecanlı.

"Yapmamam gerek-" Parmağını tekrar pompalayıp içimde zevk dalgaları yarattığında sözlerim kesiliyor. "Oh hayır. Benim... tahrik olmamam gerekiyor."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu... bu benimle ilgili değil." Yüzümü tekrar yorganın altına gömmek zorunda kalıyorum, böylece yüksek sesle, utanmazca bir zevk çığlığı atabiliyorum. İçimde onun parmaklarından birinden başka bir şey yoktu. "Bunun... benimle ilgili olmaması gerekiyor."

"Bu hiç mantıklı değil. Kendini tahrik olmaktan ." Bir parmağını geri çekti ve ikinci bir parmakla birleştirdi. Şimdi daha amaçlı bir şekilde itiyor.

"Yani sadece beni becerirken mi tahrik oldun?" "Evet," diye itiraf ediyorum.

"İsteyerek " İçinde çok fazla nem var Ağızımdan salya akmaması için geri emmem gerekiyor. Pompalamasının hızı ve gücü arttıkça neredeyse sürekli inliyorum. "Ama elimde değil."

"Elbette elinizde değil. Yapmak zorunda değilsin. Bu yerdeki tüm saçma kurallar içinde en saçma kural bu. Kahretsin, bu halinle çok seksisin. Şu haline bak. O kadar tahrik olmuşsun ki elimi sikkemeye çalışıyorsun."

Sallanıyorum. Popom parmaklarının pompalamasına doğru geri sallanıyor. Sonra, ben daha ne olduğunu anlamadan, amım hızlı salıverme spazmlarıyla penetrasyonun etrafında sıkıca kenetleniyor. Yatakta zevk hıçkırıklarımı bastırmaya çalışıyorum ama tam olarak başarılı olamıyorum.

Kasılmalar vücuduma yayılana kadar onları bastırmaya devam ediyor. Vücudum tamamen hareketsiz kalana kadar okşarken ıslak bir Şekilde nefes alıyorum.

Sonra elini . "İŞte," diyor ve popoma vuruyor. "Şimdi kendini daha iyi hissediyor olmalısın."

Yarı heyecanlanmış yarı utanmış bir Şekilde kıkırdıyorum. Doğruluyorum ve bacaklarımın üzerinde ona dönük oturacak Şekilde kendimi yeniden düzenliyorum. "Gerçekten kızgın ya da zgn değil misin?" Bana yalan sylemediğinden emin olmak için yüz ifadesine bakarak soruyorum.

"Tabii ki değilim," diyor bana ciddiyle.

Başımı sallıyorum, rahatlıyorum çünkü bunu kastettiği çok açık. "Tamam. Teşekkür . Masajı bitirebilir miyim?"

"Evet. Lütfen."

Rahatlamış ve fiziksel olarak hiç olmadığım kadar doymuş bir halde göğsüne, kollarına, boynuna ve başına masaj yapıyorum. Dün olduğu gibi o kadar derinlere dalıyor ki, bugün yapacak çok işi olduğu için onu bir saat içinde uyandırmam gerektiğini mırıldandıktan sonra uykuya dalıyor.

GABRIEL'in bugün herhangi bir toplantı yapmaması gerekiyordu, ancak öğleden hemen sonra başkanın ofisinde bir görüŐmeye çağrıldı. Döndüğünde elinde kahverengi kâğıda sarılı bir paket vardır.

"Sana bir hediye verdiler mi?" Daha önce hiç böyle bir paket getirdiğini görmemiştim.

"Hayır. Bu daha yeni teslim edildi. Bir süre önce sipariŐ etmiştim." Pencere kenarıma geldiğinde alışılmadık bir Şekilde sert görünüyordu. "Bu senin için."

rgm bıraktım ve bacaklarımı yere indirdim. "Benim için mi?"

"Evet." Kısa bir tereddütten sonra bana doğru itti. "Bunu bana müzik kutunu getiren antikacıdan aldım."

Ağzım bir an için açık kaldı, sonra küçük pakete uzanırken kapatma hissini kendimde buldum. "Ama neden?"

Kaşlarını çattı. "Çünkü hoşuna gideceğini düşündüm. Başka neden olsun ki?"

Sert ses tonu, hediyeği sorgulamayı bırakmam için yeterli bir ipucu oldu. Özenle sarılmış kâğıdı dikkatlice çekip çıkarıyorum ve kutunun kapağını kaldırıyorum.

İçinde zincir üzerinde antika bir kolye var. Hayatımda gördüğüm en güzel şey.

"Bu bir cameo madalyon. Müzik kutunuzla aynı dönemden kalma."

Pembe oval bir zemin üzerinde fildişinden kabarık kır çiçekleri, narin sarmallar ve bukleler halinde şekillendirilmiş gümüşle çevrelenmiştir.

"Çok güzel," diye fısıldadım.

"Bu bir madalyon, yani ."

Çok dikkatli bir şekilde küçük mandalı bulup önünü açıyorum. İçeride küçük bir boşluk var ama boş. "Buraya ne koyacağım?"

"Ne isterseniz. İnsanlar bunu ölen insanların saçlarından kesilen parçalar ya da sevdiklerinin fotoğrafları için kullanırdı."

"Ah." Sonunda gözlerimi kolyeden ayırıp Gabriel'e bakmayı başarabiliyorum. "Bayıldım buna. Bunu benim için aldığına inanamıyorum. Yani onu boynuma mı takmalıyım?"

"Eğer istersen. Yapmak zorunda değilsin." Her zamanki canlı tavrını takınmaya çalışıyor ama biraz sinirli görünüyor. Sanki benim içimi titreten duyguların aynısı onun da içini titretiyor.

"İstiyorum." Saçımı oynatmadan önce cameo'nun oyma kır çiçeklerini hızlıca okşuyorum ve sonra zinciri çözüyorum. Gabriel benim yerime yapmak için yaklaştığında zinciri tekrar boynumun arkasına geçirmeye çalışıyorum.

Parmakları sürtünüyor. Nefes alış veriş hızı. Düzensiz.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum küçük bir yalpalamayla. "Bayıldım buna. Daha önce hiç kimse bana böyle bir şey vermemişti. Bana müzik kutusunu verdiğin sen hariç."

Boğazını temizliyor ve masasına doğru dönüyor. "Bir şey değil. Bunu hak ediyorsun. Sen..."

"Ben ne?"

"Benim için her şeyi daha iyi yapıyorsun."

Çizim defterimi alıp Gabriell'in resmini çizmeye başlarken bir saat boyunca bu sözlerin tadını çıkarıyorum. Küçük bir tane. Madalyon büyüklüğünde.

Fotoğraflara erişimim yok. Kimsenin yok. Elbette teknolojimiz var. Hükümet amaçları için kullanılıyor, ancak sıradan insanlar bu kadar önemsiz ve amaçsız bir şeyin tadını çıkaramazlar.

Ben de onun yerine Gabriell'i çizdim. Ve o banyodayken, resmi hızlıca oval bir şekilde kesiyorum.

Onu madalyonun içine yerleştirip tekrar kapattım.

Öğleden sonra çalışacak.

Onun için çok tatmin edici olduğu belli olan uzun bir sabah seansı yaptık, bu yüzden dün olduğu gibi normal molasına ihtiyacı olmayacağını düşündüm. Öğleden sonra geç bir saat ve ben mutlu bir şekilde örgü örüyor ve Gabriel'le yarın sabah ne yapabileceğimizi hayal ediyorum - ve arada sırada güzel madalyonuma hızlı bakışlar atıyorum - o sırada aniden bana baktığını fark ediyorum.

Ona gülümsüyorum. "Nasıl gidiyor?"

"Bugün çok şey yaptım ama odaklanamamaya başlıyorum." Strese girdiğinde yaptığı gibi alnını ovuşturuyor.

"Biraz ara vermek ister misin? Belki faydası olur." Bu soruyu içgüdüsel olarak soruyorum, muhtemelen aşırı hevesli görünmeme neden olsa da.

Ağzı kısa süreliğine geriliyor. "Sakıncası var mı? Bu sabah üzerimde uzun süre çalıştın."

"Elbette umurumda değil!" Örgümü bırakıp ayağa kalkarken yüzüm gülüyor. "Bu sabahtan sonra zaman ayırmak istemeyeceğinden korkuyordum ama sonrasında daha iyi odaklanıyorsun."

"Evet. Kesinlikle öyle." Elleriyle sevdiğim o küçük çağırma hareketini yaparken o da gülümsüyor. "Sadece kısa tutmamız gerekecek."

"On beş dakika tamam

mı?" "Evet."

Gözlerini kapatıp nefes alışını yavaşlatana kadar birkaç dakika omuzlarını ovuyorum. Sonra sandalyesinin dolaşp önünde diz çöküyorum,

ve pantolonunu çıkar.

Dudaklarımı şaftının yarısına kadar kaydırırken başımı ellerinin arasına alıyor. "Siktir, çok iyi hissediyorsun."

Emmeye başlarken memnun, cesaret verici bir ses çıkarıyorum.

Başımı istediği ritimde hareket ettiriyor, ben de başımla, ağzımla ve boğazımla kolayca alıştırmış bir harekete dalıyorum.

Bu beni çok mutlu ediyor. Buna ihtiyacı olması. O kadar çok istiyor ki.

"Bana bu kadar iyi davrandıktan sonra hala nasıl daha fazlasına ihtiyacım olduğundan emin değilim.

sabah, ama ben istiyorum." Uzun, şehvetli bir inlemeyle başını arkaya yatırıyor. "Lanet olsun, doyamıyorum."

Fiziksel tepkisi kadar sözleri de beni tahrik ediyor.

Vücudum şimdiden tahrik olmaya başladı.

"Bazen bir toplantının ortasında oluyorum ve tek düşünebildiğim o ateşli küçük ağzını böyle üzerimde hissetmek oluyor."

Boğazımdan dökülen heyecanlı uğultu, fiziksel olduğu kadar duygusal bir uyarılma. Bunu söylediğine inanamıyorum. Bunu kastettiğine inanamıyorum.

"Hayatım boyunca hiç bu kadar azgın olmamıştım. Gençken bile." Kalçalarını sandalyenin kenarına biraz daha yaklaşıyor. "Bana neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. O ağzınla beni deli ediyorsun."

Tüm gücümle emiyorum ve o kadar heyecanlıyım ki tırnaklarımı kışının üstündeki sert ete geçiriyorum. Sessiz kalamıyorum ve yüz ifadesini görmek istediğim için gözlerimi yüzüne dikmiş durumdayım.

Beni heyecanlandıran ateşli bir sahiplenmeyle bana bakıyor.

Vücudu hazırlık için geriliyor ama hâlâ konuşuyor. "Şimdi beni biraz daha derine götür. Bence bunu kaldırabilirsin."

Ağzıma daha fazla alabilmek için boğazımı yumuşatmaya odaklanıyorum.

"Al bakalım. İhtiyacım olan şey buydu." Kalçaları, kontrolü kaybettiğinde her zaman yaptığı o ilkel hareketi yapmaya başladı. "Çok iyi gidiyorsun. Beni her zaman çok iyi indiriyorsun."

Kendimi o kadar kaptırmışım ki, vücudundaki tüm gerginlik salıverme spazmlarıyla kırılırken neredeyse onun kadar ses çıkarıyorum. Menisi sert bir şekilde fişkırıyor ve doruğa ulaşmaya çalışırken tüm vücudu sandalyesinde çırpınma hareketi yapıyor.

Onu emmeye devam ediyorum, sonunda doymun ve bitkin bir şekilde koltuğuna yığılırken hala yumuşak bir şekilde inliyor.

"Benim neyim var böyle?" diye soruyor boğuk, çok yumuşak bir şaşkınlıkla. "Neden buna doyamıyorum?"

Yanıt olarak gergin bir ses çıkarıyorum, başımı bırakmadan önce yumuşayan sikini son bir kez emiyorum. Doğrulup ona gülümsüyorum, nefes nefese ve salyalarım akmamaya çalışarak. "Senin hiçbir sorunun yok. Çok uzun zamandır kendine hiç ara vermedin ya da rahatlamadın."

"Öyle mi?" diye soruyor, ağzının kenarlarında hafif bir gülümsemeye yüzümü kavırıyor.

"Sanırım öyle. Bunu sana vermek benim işim ve sen sonunda Ben."

Başparmağını hafifçe şişmiş dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Teşekkür ederim Sen, bebeğim."

Onun bu sevimli ifadeyi kullanmaya devam etmesi karşısında sersemce kıkırdamamaya çalışıyorum. Burada başka kimseye *bebek* denmez. Sadece ben. Onun tarafından. "Bir şey değil. Bu beni mutlu ediyor."

"Kesinlikle seni mutlu ediyor gibi görünüyor." Hâlâ başparmağıyla ağzımı okşuyor. "Fırtına sonrası güneş ışığı gibi görünüyorsun. Soğuktan sonra ılık bir öğleden sonra."

Hâlâ bacaklarının arasında diz çökmüş halde ona gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Saat konusunda endişelendiğini hatırlamadan önce bir dakika daha birbirimize bakıyoruz. Ayağa kalkmadan önce onu tekrar kıyafetlerinin içine sokup pantolonunun düğmelerini ilikliyorum. "Belki şimdi işine odaklanabilirsin."

"Belki." Pencere kenarındaki koltuğa doğru yürürken beni durduruyor. "Bekle, Jess. Buraya gel."

Arkamı dönüyorum ve sandalyenin yanında duruyorum.

Bir elini bacaklarımın arasına sokana kadar elbisemin eteğini sıyrıyor, sonra da amımı hissedebilmek için iç çamaşırımı hareket ettiriyor.

Islak. Çok ıslak. Bu sabahki kadar ıslak.

Dudakları ayrılıyor. "Yine tahrik oldun. Kısa bir ilişkiden sonra bile mi?" Yutkunuyorum. "Özür dilerim."

"Üzgün kalmayı bırak. Yanlış olmayan ve senin hatan olmayan bir şey için tekrar özür dilediğini duymak istemiyorum."

"Tamam." Gözlerimi indiriyorum, onun ani sertliğinden emin olamıyorum. ton.

"Beni yaparken tahrik olduğunu bana ," diyor.

Elini iki parmağını amıma sokabilecek şekilde açıyor.

Nefesim kesildi ve başımı geriye attım. "Ben... böyle hissetmemem gerekiyordu..."

"Ne yapman gerektiği umurumda değil. Bunca zamandır hiçbir fikrim yoktu. Ve bu benim bilmem gereken bir şeydi."

Bir yudum daha alıyorum ve sandalyesinin arkasına tutunmak için uzanıyorum çünkü bu sabah yaptığı gibi parmaklarıyla beni becermeye başladığında dizlerimin titrediğini hissediyorum. "Tamam. Bilmiyordum... Bilmek isteyeceğini bilmiyordum."

"Artık biliyorsun." Elini bacaklarımın arasında gezdirirken bana bakıyor. Boşalmam bir dakikadan az sürüyor, yüksek sesli bir zevk inlemesiyle boğuluyorum ve vücudum spazmlarla sarsılırken ayaklarımın üzerinde durmak için savaşmak zorunda kalıyorum.

"İşte," diyor, ellerini geri çekiyor ve iki parmağını ağzına götürüp yalayarak temizliyor.

Ona bakıyorum, ateşli, sersemlemiş ve hâlâ garip bir şekilde muhtaç. "Teşekkür ."

Bana gülümsüyor, yüzünde tuhaf bir ifade var. Yarı eğlenmiş, yarı şefkatli. "Bir şey değil."

Nefes almak, ellerimi ve yüzümü yıkamak için banyoya gidiyorum. Sonra örmeye devam etmek için pencere kenarındaki koltuğuma dönüyorum.

Bazı nedenlerden dolayı artık örgü örmüyorum. Gabriel tamamen işe odaklandığı için bir süre madalyonuma hayranlıkla bakıyorum. Sonra kendimi o kadar iyi hissediyorum ki onun yerine biraz kestiriyorum.

Sonraki İKİ AY boyunca Gabriel neredeyse her gün eskisinden yarım saat daha erken kalktı. Sadece doksan dakika yüzüyor ve yatakta uzun bir sabah seansı yapmamız için tam zamanında geri geliyor. Sonra ilk toplantısına gidene ya da işe başlayana kadar uyukluyor. Öğleden sonra genellikle kısa bir mola veriyor, böylece onu tekrar yüzdürebiliyorum.

Çok fazla. İzin vermesini hayal etmeye bile cesaret edemediğim kadar çok.

Artık genç değil ve kırk yaşında bir adam için etkileyici bir erkeklik gücü var. Ben hala onun fiziksel olarak bu kadar muhtaç olmasının nedeninin yıllarca vücudunu çok çalıştırması ama hiçbir şekilde şımartmaması olduğuna inanıyorum.

Sebebi ne olursa olsun, hiç bu iki aydaki kadar mutlu olmamıştım. Babam yeni işinde başarılı oluyor. Gabriel sonunda ortağı olarak amacımı yerine getirmeme izin veriyor. Hatta benimle daha çok konuşuyor. Hiçbir zaman kolay ya da açık bir adam olmayacak ama ona soru sorduğumda - masaj sırasında ve hatta diğer zamanlarda - genellikle cevap veriyor. Kredileri konusunda hala başlangıçta olduğu kadar cömert ve onunla ilgilenmem için ayırdığı ekstra zamanda bile projesinde iyi bir ilerleme kaydediyor. Her seanstan sonra tahrik olup olmadığını kontrol ediyor ve tahrik olursam beni eliyle boşaltıyor.

Haftalardır baş döndürücü bir hayal dünyasında yaşıyorum, her zaman beni yeryüzüne indirecek bir şey olmasını bekliyorum. Ama henüz hiçbir şey olmadı.

Gabriell'in ortağı olarak 140. günümde, bana şehirdeki işçi mahallelerinden birinde bir teftiş yapması gerektiğini söyledi ve beni de kendisiyle gelmeye davet etti.

Tabii ki evet diyorum. Günlerimin istikrarlı aynılığına bir ara verdiğim için mutluyum.

Bir saray motoru talep edip saray arazisinden çıkıp şehrin güney tarafına doğru giderken heyecanlıyım. Ailem buradan çok uzakta yaşamıyor, bu yüzden bana tanıdık geliyor ama Gabriel belli ki buraya daha önce hiç gelmemiş.

Konut binalarının hepsi benzer sade, kare bir mimariyle inşa edilmiştir. Hepsi en az altı katlıdır, ancak hiçbir on yüksek değildir. Başkentteki hiçbir bina sarayın on iki katlı olan ana kanatlarından daha yüksek olamaz. En tepesinde Başkan'ın ofisinin bulunduğu idari kule ise yirmi katlıdır.

Gabriel bana planının konut önerilerini içeren bir bölümü üzerinde çalıştığını ve bu yüzden bu turu yapmak istediğini söyledi. Arabayı park edip yürümek için dışarı çıkıyoruz. Bana pek çok soru soruyor ve ben de hem sohbetten hem de bu beklenmedik gezintiden keyif alıyorum.

Ara sıra tanıdığım insanları görüyorum ve her seferinde içimi kaplayan gurur dalgasını kontrol edemiyorum. Saray ortağı olma yolunda bu kadar ilerlediğim için sadece kendimle gurur duymuyorum. *Onunla* da gurur duyuyorum. Gabriel'le.

Olduğu kişi olduğu için.

Motorumuza doğru geri dönmeye başlamıştık ki, bloğun ilerisinde beklenmedik bir bağrıışma koptu. Burası istihdam ve ücretlendirme bölge ofisi.

Gabriel duruyor ve kargaşaya doğru bakarken beni karşı tarafına çekiyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum. Ofisin önünde bir sürü insan var gibi görünüyor ama ne olup bittiğini anlayamıyorum. Gürültülü, dağınık bir kalabalığa benziyor.

"Bilmiyorum. Ama hemen buradan uzaklaşalım." Elimi tutuyor ve tekrar yürümeye başlıyor, adımları o kadar uzun ve hızlı ki yetişmek için koşmam gerekiyor.

İtiraz etmiyorum ya da şikayet etmiyorum. Bağırma sesleri ve hareketlilik giderek artıyor. Beni korkutuyorlar.

Başkent hakkında her zaman doğru olan bir şey varsa o da sokaklarının temiz, düzenli, sessiz ve güvenli olduğudur. Orada her ne oluyorsa normal değildir.

Hem de hiç.

Kalabalığın olduğu köşeyi geçmiştik ki birden kaos patladı. Silah sesleri duyuldu. O kadar gürültülü ve açıklanamazdı ki beni zıplattı. Sonra her yerde insanlar var, sokağa dökülüyorlar. Yürüdüğümüz kaldırıma yayıldılar. Bizi ezip geçtiler.

Kalabalık sadece gürültülü değil. Öfkeli de. İnsanlar caddeyi kaplayan elektrik direklerinin ışıklarını kırmaya, küçük bisikletleri ve motorları devirmeye başlıyor.

Gabriel beni daha iyi kavriyor ve koşmaya başlıyor.

"Neler oluyor?" Soluk soluğa soruyorum, ona ayak uydurmak için elimden geleni yapıyorum.

"Bu bir isyan. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"İsyan mı? Ama isyan falan yok ki..." Aptalca itirazımı tamamlayamadan durduruyorum. Daha önce Başkent'te bir isyan olduğunu hiç bilmiyordum ama şu anda olanları tarif edecek başka bir kelime yok.

O kadar hızlı hareket ediyoruz ki, kimse bizi fark etmeden bölgeden çıkacağımızı umuyorum ama yanılıyorum. Kaldırımın sonunda iki iri yarı, kaba görünümlü adam tarafından durdurulduk. Normalde onların yanında tedirgin olmazdım. Onlar işçi. Babam ve büyükbabam gibi. Elleriyle çalışıp ailelerine destek oluyorlar ve doğdukları sınıfta yapabileceklerinin en iyisini yapıyorlar. Ama ikisi de şu anda şiddetli ve öfkeli görünüyor ve hem Gabriel hem de ben açıkça saraya aitiz.

Gabriel beni de peşinden sürükleyerek ara sokaktan keskin bir dönüş yapıyor. Çocuklar peşimizden koşuyor ve Gabriel beni arkasından itiyor. Aniden ellerimi kullanarak burada istiflenen bir inşaat arabasına çarpmamı engelliyorum.

Gabriel'in fiziksel bir kavgada kendini koruyabileceğinden bir an bile şüphe etmedim. Düzenli yüzdüğü için formda ve babası ona kendini savunmayı öğretmiş.

Ama iki adam var ve ikisi de Gabriel'le aynı boyda. Ondan nefret ediyormuş gibi görünüyorlar. Benden de nefret ediyorlar. Hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Çılgılık atamayacak, hatta inleyemeyecek kadar korkuyorum. Donup kalıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturarak önce bir adamın sonra da diğerinin Gabriel'e doğru hamle yapmasını izliyorum. Her iki hamleyi de savuşturuyor ve sonra adamlardan birini gerçekten yere seren iyi bir darbe indiriyor.

Diğeri bana doğru bir hamle yapıyor ama Gabriel onu tutup geri çekiyor. Şiddetle itişip kakışıyorlar ama sonra ilk adam ayağa kalkmaya başlıyor. Panik içinde iş arabasından metal bir boru kapıyorum ve ayağa kalkmadan önce adama doğru sertçe savuruyorum. Başının arkasına isabet etti ve kaldırırma .

Böyle bir şeyi yapabildiğim için tamamen şok olmuş bir halde Gabriel'e baktığımda, onun da benzer bir şaşkınlıkla bana baktığını . Ve aynı zamanda huşu gibi bir şey. Diğer adamı bayıltmayı başarmıştı.

İkisi de baygın değil ama yerdeler.

Gabriel pipoyu yavaşça elimden alıyor ve bir takırtıyla yere bırakıyor. Sonra elimi tutuyor ve beni koşturamaya zorluyor.

Bu sefer bizi hiçbir şey durduramaz. Motora ulaşıyoruz ve Gabriel arabayı vitese takıp park yerinden çıkıyor.

Çok geçmeden isyan sesleri azalıyor. Kucağıma doğru eğilip nefesimi tutmaya ve dönen zihnimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"İyi misin bebeğim?" diye soruyor kısık sesle, gözlerini yoldan ayırıp yüzüme bakıyor ve sonra tekrar geri dönüyor.

"Ben iyiyim. Ne... Anlamıyorum. Neden böyle ayaklandılar?"

"Onları neyin tetiklediğini bilmiyorum. Ancak hükümetin halkını bu kadar sıkı bir tasma altında tutması şaşırtıcı değil."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, kısa bir süreliğine şaşkınlık ve panikten uzaklaşıyorum. "Ama burası... burası o kadar da kötü değil. Güvenli. Ve... ve..." Birkaç ay önce devam etmek için kullanabileceğim sözcüklere sahip değilim. Çünkü eskiden aklıma gelen kolay cevapların doğru olduğuna bir anda ikna olmadım.

Belki burası güvenli ama gerçekten iyi mi?

Artık bilmiyorum.

"Daha önce hiç ayaklanma olmamıştı," diye fısıldıyorum.

"Evet, . Buraya geldiğimden beri en az iki tane oldu." "Ne oldu?"

"Bunları mümkün olduğunca gizliyorlar. Bu şimdiye kadarkilerin en büyüğüydü, bu yüzden sessiz kalabileceklerinden emin değilim."

"Ben... Ben bilmiyordum."

Pek çok şeyi bilmiyordum.

Artık onları tanıdığımın bile emin değilim.

ISYAN, en az iki yüz kişinin çalıştığı büyük bir işyerinin kapatılmasıyla tetiklendi.

Gabriel ertesi gün başkanla yaptığı görüşmeden sonra bana anlattı. Hasarı çoktan temizlemişler ve elebaşlarını hapse atmışlar. Şehir eski haline döndü.

Eskiden inandığım şey bu değildi.

Benim hayatım da normale dönüyor, sarayın duvarları ve Gabriel ile olan ilişkim tarafından tanımlanıyor. Ben artık dışarı çıkamıyorum ama Gabriel de çıkamıyor. Masasında çalışıyor ve toplantılara gidiyor. Ben okuyorum, örgü örüyorum ve resim yapıyorum. Gabriel'in rahatlamasına yardımcı oluyorum ve ona zevk veriyorum.

Bu bizim hayatımız. Asla farklı bir şey olmayacak.

Gabriel'in partneri olarak 145. günümde, o sabah yüzmek için odadan çıkarken uyanıyorum. Hala kışın son günlerinde olduğumuz için dışarısı zifiri karanlık ama dün gece erken yattığım için bu sabah pek yorgun değilim.

Yorganın altında kalıyorum, yakında Gabriel'le ilgileneceğim için içten içe titriyorum. Hâlâ bu kadar heyecan verici olmamalı. Aynı tekrarlanan rutin. Aynı masaj tekniklerini kullanıyorum. Onu emmek için aynı becerileri. Günlerimin geri kalanında olduğu gibi bu aynılığın da bir sıkıcılığı olmalı ama yok.

Nedense onunla bu kadar samimi bir şekilde birlikte olmak her seferinde yeni ve heyecan verici geliyor.

Onu anlamaya çalışmaktan vazgeçtim. Bunun yerine, yaklaşık bir saat boyunca pencere kenarındaki köşemde uzanıp bugün ona nasıl dokunacağımı ve onun nasıl karşılık vereceğini hayal ediyorum.

Saçma bir şekilde, zihinsel imgelerim beni ediyor.

Sonunda saate baktığımda, o dönmeden önce duş alabilmek için kalkmam gerektiğini fark ediyorum. Saçımı yıkamak zorunda değilim, bu yüzden fırçalamak ve durulamak çok uzun sürmüyor. Sonra geceliğimi tekrar giydim. Gabriel geri döndüğünde her şeyi çıkarmamı isteyeceği için daha sonrasına kadar asla kıyafet giymem.

Zamanın geri kalanını dişlerimi temizleyerek ve kaşlarımın etrafındaki tüyleri yolarak geçiriyorum. Gabriel'in odaya girdiğini duyduğumda hemen banyodan çıkıyorum, tanıdık yüzünü ve ıslak saçlarını gördüğümde gülümsüyorum.

Tuz gibi kokuyor. O da bana gülümsüyor. "Duşa girmem uzun sürmez."

"Acelesi yok. Bugün toplantın yok, değil mi?" "Hayır. Tanrı'ya şükür."

Bunu ara sıra söylüyor. *Tanrı'ya şükür*. Hiçbir şekilde dindar bir insan gibi davranmasa da. Acaba gerçekten bir tanrıya inanıyor mu? Yoksa neden sürekli teşekkür etsin ki?

Büyükannem öldüğünden beri şahsen tanıdığım kimse yok ama etrafta hala bazı Hristiyanlar var. Çoğunlukla yaşlı insanlar. Küçük ceplerin yanı sıra

Müslümanların ve Hinduların. Ancak elli yaşın altındaki çoğu insanın dine ilgisi ya da sabrı yok. Tanrılara olan bu tür bir bağlılık eski dünya ile birlikte yok oldu.

Onun yerini neyin aldığından tam olarak emin değilim.

Gabriel banyoya girip kaybolurken bu düşünceleri kendime saklıyorum. Yedi dakika sonra, her zamanki gibi uyku şortunu giymiş ve yoğun bir şekilde sabun kokarak çıkıyor.

Bugün pek konuşkan değil. Bazen konuşmaz. Konuşmayı başlatmak için nazikçe bir girişimde bulunuyorum ve konuşma bittiğinde onu yalnız bırakıyorum. Konuşmak istemiyor, sorun değil. Hâlâ rahatlıyor ve masajın tadını çıkarıyor. Keyfini anlamam için her zaman konuşması gerekmiyor.

Her zamanki gibi vücudunun arkasına doğru ilerliyorum ama ters döndüğünde bacaklarının ön kısmıyla devam etmeme izin vermiyor. Beni vücudunun daha yukarısına çekiyor ve ellerimi şortunun ön kısmına yerleştiriyor.

Tamamen tahrik olmuş durumda. Çoktan.

"Bugün daha fazla bekleyemem, bebeğim." Yumuşak mırıltıda lezzetli bir doku var.

"Yapamaz mısın?" Parmaklarımı şortunun bel bandına soktum, böylece dikkatlice erekte olmuş sikinin üzerinden aşağı çekebildim.

"Şu anda ağzını üzerimde istiyorum."

Ciddi olmalı çünkü daha şortunu çıkarmadan başımı istediği yere doğru indiriyor. Artık bu konuda hiç tereddüt etmemesine bayılıyorum. Benden istediğini alabileceğini biliyor.

Dudaklarımı dişlerimin etrafına sarmadan ve onu sonuna kadar içine almadan önce ereksiyonunun ucuna birkaç alaycı emme verirken .

Omurgasını yukarı doğru kıvrıyor ve ağzıma daha da gömülürken inliyor. "Evet. İşte bu. İhtiyacım olan şey bu."

Dilimi onun sert shaftının etrafında ayarlıyorum ve aptalca bir onay sesi çıkarıyorum.

"Bana her zaman ihtiyacım olanı veriyorsun. Bugün çok hızlı değil."

Yavaş ve istikrarlı bir emme ve yutma ritmi tutturabilmek için heyecanımı yatıştırıyorum. Başımı emmemle eşleşen bir tempoda hareket ettiriyor ve çıkardığı sınır tanımayan sesler herhangi bir gösterge ise açıkça bundan zevk alıyor.

"O küçük kışını benim için bu tarafa çevir" dediğinde ben de onun kadar iyi vakit geçiriyorum.

Emme ritmimi bozmadan vücudumu yeniden sarmak biraz çaba ve koordinasyon gerektiriyor.

Ama gayet iyi idare ediyorum. Popom onun bakış açısına daha uygun hale geldiğinde, bir eliyle başımı bırakıyor ve kıcımı ovalayabilmek için hareket ettiriyor.

Guruldama sesi çıkarıyorum çünkü çok tahrik olmuş durumdayım ve dokunuşu çok iyi hissettiriyor.

"Bugün çok heveslisin," diye mırıldanıyor, parmaklarını bacaklarımın arasına kadar kaydırıyor, böylece kıvrımlarımı ayırıp klitorisimi bulabiliyor.

"Mm-hmm." Sıcak uyarımın dikkatimi ona ihtiyacı olanı vermekten alıkoymasına izin vermemek gerçek bir mücadele. Amım beklenti içinde çırpınırken bile emmeye devam ediyorum.

Sonunda iki parmağını içime sokmadan önce birkaç dakika benimle dalga geçiyor.

Yoğun zevk dilimi karşısında neredeyse boğuluyordum. Kıcım birkaç çaresiz sarsıntı geçiriyor.

"İstedğin bu, değil mi?" diye soruyor. "Amin çok sıkı ve ıslak. Bunu çok istiyorsun."

Parmaklarıyla beni aynı tempoda becermeye başladığında ritmimi kaybetmemek için savaşıyor onaylama sesleri çıkarıyorum.

"Kendine bir bak, şimdiden boşalmak üzeresin. Buna ihtiyacın var, değil mi? Amin beni çok iyi kavlıyor." Başını yastıktan kaldırdı, gözleri içime pompalayan parmakları ve sikinin üzerinde hareket eden ağzım arasında gidip geliyordu.

Ağzıma dolan ereksiyonunun etrafında dağınık bir şekilde haykırıyorum ve bunu yaptığının farkına varmadan onu daha derine çekiyorum.

Bu onun dikkatini dağıtmaya yetiyor. Başımı daha sert bir şekilde aşağı indiriyor ve kalçalarını küçük, beceriksiz hamlelerle yukarı kaldırıyor, ağzıma boşalırken yüksek, titrek bir ses çıkarıyor.

Boşalırken beni parmaklamayı bıraktı ama hala içimde. Ve onun boşalmasını izlemek ve hissetmek beni de uçurumun kenarına itmeye yetiyor.

Altımı geriye doğru pompalıyorum, amım penetrasyonun etrafında kenetlenirken parmaklarını sürüyorum. Zevk dalgaları içime çarpıyor.

Kendi orgazmımla odağımı kaybettiğim için neredeyse onun son fişkırtmasında boğuluyordum. Boğazımı temizlemek için biraz öksürdüm ama sonra onu emmeyi başardım.

artçı sarsıntılar boyunca.

Konsantre olabilecek kadar sakinleştğinde elini tekrar pompalamaya başlıyor. Şimdi daha da iyi hissediyorum. Gözlerim yanıyor. Bulanıklaşıyor. Onu emerken ve etrafında çırpınırken inlemeyi durduramıyorum.

Elini başımın arkasından çekip dağınık saçlarımı hafifçe okşuyor. Parmakları hâlâ içimde. Pozisyonumu koruyorum çünkü beni henüz bırakmadı. Zaten içimde hareket etmek isteyen hiçbir şey yok.

Kızarıyorum, nefes nefese kalıyorum ve baş döndürücü bir memnuniyet içinde boğuluyorum.

"Gerçekten iyiydin," diyor sonunda. "O kadar sert boşalmana rağmen üzerime çıkmaya devam ettin."

Yumuşayan sikiinin etrafında gülümsüyorum. "Mm-hmm."

Sonunda başımı kaldırdı. "Kendinle gurur duyuyor musun?" İfadesindeki doyunluğa rağmen, gerçekten meraklı görünüyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Bu yanlış mı?"

"Hayır, yanlış değil. Gerçekten iyiydin."

"Sen de öyle."

Masajı bitirmeye odaklanabilmek için vücudumu yeniden düzenliyorum, ellerimle göğsünde ilerliyorum.

Tekrar gevşerken birkaç uzun nefes veriyor. Bir dakika sonra gözleri kapanırken beni izlemeyi bırakıyor. Başına ulaştığımda, "Bir saatten fazla uyumama izin verme" diyor.

"Yapmayacağım."

"Bu şekilde sabah uykusu çekmemeliyim."

"Evet, çalışmalısın. Son zamanlarda bu kadar gergin ve stresli olmadığın için daha iyi çalışmıyor musun?"

Hemen cevap vermiyor. Uykuya mı daldı merak ediyorum. Sonunda mırıldanıyor: "Evet. Son zamanlarda her şey daha iyi. Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum ve zaten bir önemi de yok.

Çünkü uykuya daldı.

AYNI AKŞAM, ailemle yaptığım haftalık ziyaretten neşe içinde dönüyorum.

O kadar mutluyum ki, derimden dışarı fırlayabileceğim gerçek bir olasılık.

Beni içeri aldıklarında saray muhafızlarına sırtırken kendimi tutmak için elimden geleni yapıyorum. Artık hepsi beni tanıyor ve seviyor. İçlerinden biri iyi haberlerim olup olmadığını soruyor. Onlara gerçeği söyleyemeyeceğim için, ailemle iyi bir ziyaret yaptığımı açıklıyorum.

Ruh halimi dizginlemek için daha da çok çabalayarak üst kattaki odamıza çıkıyorum ve kendimi içeri atıyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Gabriel hâlâ ayaktaydı ve masasında oturuyordu, başı okuduğu kâğıt demetine doğru eğikti ve sağ eli defterindeki bir sayfanın üzerinde duran kalem tutuyordu.

İçeri girdiğimde bana hızlıca gülümsüyor. "Ailen nasıl?" diye sorarken kendi kendine bir şeyler not ediyordu.

"Harika. Harika gidiyorlar."

Duyabildiğim kadarıyla sesim doğal ve sakin, herhangi bir Cumartesi akşamı ziyaretimden döndüğümde çıkardığım sestten farklı değil.

Ama Gabriel kalemini indiriyor, oturup sokak ayakkabılarımı çözebilmek için pencere kenarındaki koltuğuma yöneldiğimde gözleri beni takip ediyor. "Bir şeyler mi oluyor?" diye soruyor sonunda.

Ona masumca göz kırpyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Yüzünde derin bir kaş çatma ifadesi beliriyor. "Neler oluyor Jess?"

Kahretsin. Adam çok zeki ve gözlemci. Sır saklamak için oldukça elverişsiz bir durum. "Hiçbir şey olduğu yok. Bunu bana neden soruyorsun?"

"Soruyorum çünkü bana yalan söylüyorsun." "Yalan söylemiyorum-"

"Bir şeyler olduğu apaçık ortadayken hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun." Alçak sesle konuşuyor - neredeyse hiç sesini yükseltmiyor ve bir kez bile öfkeyle bunu yapmadı - ama tonu sert. Biraz da onaylamıyor. "Seni okuyamadığımı mı sanıyorsun? Şimdiye kadar seni tanımadığımı mı sanıyorsun?"

Elbette tanıyor. O beni benim onu tanıdığım kadar iyi tanıyor ve ben de onu hayatımdaki herkesten daha yakından tanıyorum. Kendi ailem de dahil.

Hiçbir zaman çok iyi bir aktör olmadım ve ruh halimi Gabriel'den saklayamıyorum.

"Özür dilerim." Ayaklarımı odada giydiğim yumuşak terliklerin içine sokuyorum ve sonra uzun bir nefes vererek minderlerime yaslanıyorum. "Senden hiçbir şey saklamak istemedim. Ama bu konuda konuşmamam gerekiyor."

Yüz ifadesi değişiyor. "Neden bu konuyu benimle konuşmuyorsun?"

"İstiyorum," diye itiraf ediyorum. "Haberi duyar duymaz sana söylemek istedim. Ancak ailem bu konuda sessiz kalmamız gerektiğini söyledi."

Sandalyesini masasından dışarı itti ve bana doğru çevirdi. Öne doğru eğildi, kollarını dizlerine dayadı. "Senin sırlarını kendi sırlarım gibi saklayacağımı çok iyi biliyorsun. Eğer seninle ilgili iyi ya da kötü bir şey varsa bilmem gerek."

Ciddiydi. Benim sorumluluğumu tamamen üstlendiği o kadar açık ki, herhangi bir şeyi saklamam onu rahatsız ediyor. Üzerime bir sevgi dalgası çöküyor, kalbimden başlayıp vücudumun geri kalanına yayılan bir sıcaklık ve güvenle doluyorum.

Cevap vermeden önce boğazımdaki küçük bir yumruyu temizlemem gerekiyor. "Babam yeni bir işe girdi."

Küçük bir seğirmeyle dik oturuyor. "Öyle mi yaptı?"

"Evet. Onun için aldığınız işten bile daha iyi bir iş. Harika bir iş. Dış Şehirlerde. Saint Louis'de."

"Taşınıyorlar mı?" Sesi şaşırılmış gibi ama onaylamıyor gibi değil.

"Evet. Başta mutlu degıldim ama... Her şey harika. Gerçekten iyi bir iş. Şu anda yaptığı türden bir büro işi ama daha yüksek bir seviyede. Ama orada tamamen farklı bir para sistemi var. Orada yaşadığın için biliyorsun tabii ama ben bilmiyordum. Maaşı çok daha iyi olacak ve konut da işin bir parçası. Yani gelirlerinin çoğu kiraya gitmek zorunda kalmayacak. Büyükbabamın çalışmasına bile gerek kalmayacak! İsteddiği gibi bahçe işleriyle uğraşabilecek ve evin etrafında çalışabilecek. Orasının onlar için ne kadar iyi olacağına gerçekten inanamıyorum. Eskiden Başkent'in en iyi yer olduğunu düşünürdüm ama şimdi bunu gerçekten sorguluyorum. Hepsi çok heyecanlı. Patronu olacak adam onunla bir iş ziyaretinde tanışmış ve o kadar etkilenmiş ki işi teklif etmiş. Ama merkezi şehirlerin dışına taşınmaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz. En akıllıca olanı

Yola çıkıp güvenli bir şekilde sınırı geçene kadar ortalık sessiz olsun ki kimse onları durdurmaya çalışmasın."

Gabriel karakteristik benim saçmalıklarımı dinliyordu. "Peki ya sen? Artık onları ziyaret edemeyeceksin."

"Her hafta değil. Ama iyi bir araçla sadece dört saatlik bir yolculuk. Sınırın ötesinde olacakları için onlara maaşımı gönderemeyeceğim, bu yüzden kullanabileceğim tüm kredilerim olacak. İzin günümde beni oraya götürüp getirmesi için bir araba kiralayabilirim. Pahalı olacaktır ama çoğu ay yeterli kredim olacaktır."

"Ama yine de her ay onları görmek için sadece birkaç saatiniz olacak." Çok endişeli. Alnı kırıkmış ve dudakları aşağıya doğru dönmüş. "Oraya gidip gelmek gününüzün çoğunu alacak."

"Biliyorum. Onları özleyeceğim elbette. Ama bu onlar için o kadar iyi bir durum ki yine de mutluyum. Ayda bir kez ziyaret edebilirim ve onlar çok daha rahat ve güvende olacaklar. Açıkçası hiçbir şeyin Başkent'teki hayattan daha iyi olamayacağını düşünüyordum ama bu konuda tamamen yanılmışım. Saint Louis onlar için çok daha iyi olacak. Bunu onlar için istiyorum."

Kaşları gevşer. "Pekâlâ. O zaman ben de onlar adına mutluyum. Ve tabii ki bundan kimseye bahsetmeyeceğim. Peki ya Carrie? O da senin gibi bir saray ortağı olmak istemiyor mu?"

Yüzüm hafifçe buruşuyor. "Öyle yaptı. Yani, burası onun için kesinlikle en iyi gelecekti. Ama -bunu da bilmiyordum- Saint Louis'deki okula gidebilir. Orada daha yüksek seviyeler var ve on sekiz yaşın altındaki herkese açık. Yani isterse neredeyse beş yıl boyunca okula gidebilir. Bu konuda çok heyecanlı."

Gabriel yavaşça başını sallar. "Bu onun için iyi bir şey olur. Okulda o kadar uzun süre kalırsa önünde birçok seçenek açılacak. Başkentte kalmaktansa orada çok daha güvenli bir geleceği olabilir."

"Ben de öyle düşünüyorum. Ve ailem. Bu onlar için gerçekten bir mucize gibi. Sen babama o işi bulmasaydın bu asla gerçekleşmezdi. Bunun için sana asla yeterince teşekkür edemeyeceğiz."

Ciddi minnettarlığımı omuz silkiyor. "Benim işim seninle ilgilenmek, ben de öyle yaptım. Ama bana şunu söyle. Kız kardeşin gibi okula gitmek ya da senin yaptığın gibi bir ortak olmak arasında seçim yapma şansın olsaydı hangisini isterdin?"

Soru beni o kadar ürkütüyor ki donup kalıyorum. Ama cevabı hemen biliyorum. Kalbime sert bir şekilde yerleşti. Dudaklarım hafifçe aralanıyor, ama yapamıyorum.

herhangi bir kelime çıkar.

Gabriel'in mavi gözleri araştırıyor. Biliyor. "Bana gerçeği söyle, Jess. Ne olursa olsun."

Boğazımdan garip bir ses çıkarıyorum ve gözlerimi kaçırıyorum. Her gün taktığım madalyonumla oynuyorum. "Başka birinin ortağı olsaydım, sanırım okula gitmeyi tercih ederdim - eğer bu benim için bir olasılık olsaydı. Ama... ama..." Yanaklarım yanıyor. Gözlerimi kaldıramıyorum.

"Anlat bana."

"Dünyadaki her şeyden çok senin ortağın olmayı tercih ederim."

Bu öylesine çıplak ve dürüst bir ifade ki her yerim titriyor. Hala ona bakamıyorum. Az önce söylediklerime nasıl karşılık vereceği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Jess."

"Evet."

"Bana bak."

Gözlerimi açıyorum ve onunkilerle karşılaşıyorum. Anlamadığım sessiz bir yoğunlukla bana bakıyor.

"Teşekkür ederim," diyor sonunda.

Kıvrınma dürtümle savaşıarak alt dudağımı dişlerimle sıkıyorum. "Bu doğru."

"Sana inanıyorum."

Titremem geçene ve ona tekrar gülümseyebilinceye kadar bir dakika daha birbirimize bakıyoruz.

O da gülümsüyor. "Peki ailen ne zaman taşınıyor?"

"İki gün içinde. Her şey çok hızlı geliyor ama böylesi daha iyi. Otorite sahibi birinin gerçekten önemseyeceği kadar önemli biri değil ama işlerin nasıl gideceğini asla bilemezsiniz. Eğer çok gecikirlerse, birileri bunu duyup müdahale etmeye çalışabilir. Bunun olmasını istemeyiz."

"Hayır. Hızlı hareket etmek mantıklı. Ama ailenle bu kadar az zaman geçirmen hoşuma gitmiyor. Bazı insanlarla konuşacağım. Sanırım her hafta aileni ziyaret edemeyeceğin için haftalık izinlerini biriktirmeni ve onları ziyaret ettiğinde fazladan bir gün eklemek için kullanmanı haklı çıkarabiliriz. Böylece onlarla ayda bir gün yerine iki gün geçirebilir ve gerçek bir ziyaret yapmış olursun."

O kadar şaşırdım ki ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Beni duydun. Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?"

"Ama ben... ben böyle bir... böyle bir... hediye hak etmiyorum."

"Elbette bunu hak ediyorsun. Ve bu bir hediye değil. Diğer cumartesilerdeki dört saatlik izninden vazgeçmezsen buna izin vermeyecekler ama sorun olmaz, değil mi?"

"Evet, her şey yoluna girecek." Neredeyse gözyaşlarına boğulacağım - bir anda çok fazla iyi şey oluyor. "İki gün bensiz yapabileceğinden emin misin?"

Kısa bir kahkaha atıyor. "Sevmeyeceğim ama idare edeceğim."

"Hayır. Sen daha önemlisin. Seni bırakmayacağım-"

"Dur, Jess." Yüz ifadesi ve ses tonu değişti. Yine sertleşti. "Söz veriyorum iyi olacağım. Aileni görmem gerekiyor. Bu oluyor, o yüzden tartışmayı bırak ve kabullen."

Yutkunuyorum. Kesik kesik nefes alışıma kontrol ederken gözlerimi kaçıyorum. "Teşekkür ederim," diyebildim sonunda. Gözümden akan bir damla yaşı hızla siliyorum.

"Rica ederim. Keşke senin için bir şey yaptığımda hep böyle şaşırmış gibi davranmasan. Başından beri seninle ilgilenmenin benim işim olduğunu söylemiştin. Sen her zaman işini yaptın. Benim işimi yapmama neden sürekli şaşıırıyorsun?"

Artık daha doğal konuşabilmek için duygularımı yeterince kontrol altına aldım. "Bu senden beklenenin ötesinde bir şey."

O kuru, nefes nefese kahkahalarından birini daha atıyor. "Ben her zaman çok başarılı olmuşumdur."

Kıkırdıyorum. Ona sarılmak istiyorum ama bu uygun olmazdı ve buna asla izin vermezdi, bu yüzden onun yerine kendime sarılıyorum.

"Ailen adına mutluyum. Ben de seni mutlu ettiği için mutluyum. Yarın sana her ay fazladan bir gün izin verip veremeyeceğimi kontrol edeceğim. Haftalık çalışma saatlerinden vazgeçersen bunu kabul edeceklerini düşünüyorum."

"Nasıl olsa ziyaret edecek kimsem olmayacağı için bunlardan vazgeçebilirim." "Güzel."

Bundan sonra sandalyesini çevirip işine dönmesini bekliyorum ama bana bakmaya devam ediyor. Artık genelde yüz ifadelerini okuyabiliyorum ama bazen benim için hala bir gizem. Bana öyle bakarken ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Sonunda "Öğleden sonraki molanı kaçırdığın için şimdi ara vermek ister misin?" diye sordum. Bugün erken saatlerde çalışmak onu gerçekten tüketmişti,

ve o mola vermeyi düşünmeden önce ailemi görmek için ayrıldım. "Geç oldu. Yorgun değil misin?"

"Hayır. Hiç yorgun değilim. Çok heyecanlıyım."

Ağzı seğiriyor. "Pekâlâ o zaman." Eliyle çağırma hareketi yapıyor.

Sevinç ve heyecan hala içimde yüzeyin hemen altında fokurduyor. Sanki onlarla o kadar doluyum ki gerçekten de dışarı dökülebilirlermiş gibi geliyor. Birkaç dakika boyunca omuzlarını ovuyorum, bulduğum düğümleri ve gerginliği derinlemesine kazmaya çalışıyorum. Sonra parmak boğumlarımla ensesine bastırıyorum, ta ki inleyip başını öne eğene kadar.

Saçındaki bağı çekip çıkarıyorum, böylece parmaklarımla saçlarını tarayabiliyorum, parmak uçlarımı kafatasının çıkıntılarına bastırıyorum.

"Siktir, bu çok iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyor. "Neden bu kadar iyi hissettiriyor?" "Kafan çok fazla beyinle dolu," diyorum ona. "Tutmakta zorlanıyor

hepsi, bu yüzden stresli ve gergin oluyor ve molaya da ihtiyacı var."

Bir kahkaha atıyor, sonra ben baş masajına devam ederken hafifçe gülmeye devam ediyor.

Bu akşam bana bir zaman sınırı vermedi, bu yüzden acele etmiyorum. Sonunda "Bu kadar yeter Jess." diyene kadar boynu ve başı üzerinde çalışmaya devam ettim. Gel ve dizlerinin üzerine çök."

Kalbim yerinden fırlıyor ve amım sıkılıyor. Önünde yürüyorum ve beni küçük halının üzerinde dizlerimin üzerine çekmesine izin veriyorum. Sonra kendimi bacaklarının arasına sığdırıyorum. Pantolonunun içinde sertleşmiş, düğmelerini açmak için uzandığımda bunu görebiliyorum. Günün geç saatleri olduğu için onun doğal kokusu her zamankinden daha güçlü.

Aletini çıkarırken onu içime çekiyorum. Onun kokusunu seviyorum. Ne kadar gerçek ve şehvetli. Ne kadar tanıdık. Ne kadar güvenli olduğu tartışılmaz.

Ereksiyonunu istediğim açığa kaldırıp ağzımı onun etrafında aşağı kaydırduğımda karnımın altında bir sahiplik sıkışıklığı oluşuyor.

"Evet," diye mırıldanıyor kalın bir sesle, saçındaki tokaları çekerek sırtımdan aşağı dökülmelerini sağlıyor. "İşte benim Jess'im. İşte benim kızım. Beni sonuna kadar içine al."

Dilimi yeniden konumlandırıp yanaklarımı ilk kez uzun ve sert bir emişle oyarken memnun, sözsüz bir yanıt mırıldanıyorum.

"Evet," diye uzun bir tıslamayla nefes veriyor. "Evet. Neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Başımın üzerindeki elleri, seansın bu erken saatleri için normalden daha acil hissettiriyor. Ne de olsa daha bu sabah sert ve uzun boşalmıştı. Ama onun

Vücudu gergin ve başımı tutuş şekli açgözlü hissettiriyor. Neredeyse çaresiz.

Emmemi yoğunlaştırıyorum.

O da karşılık olarak inliyor. Burnumdan hızlı nefesler alıyorum ve başımı sallarken sikiinin etrafında aç sesler çıkarıyorum.

"Daha derine girmeme izin ver bebeğim," diye hırıldıyor. Onu daha fazla içine almak için boğaz kaslarımı yumuşattığımda homurdanıyor ve kalçalarını sarsıyor. "İşte böyle. Aynen böyle. Sana daha çok ihtiyacım var. İhtiyacım var... İhtiyacım var..."

Kalçaları sallanmaya başladı. Sırtımı eğiyorum ve ellerimi kullanarak sandalyede daha fazla öne doğru kaymasına yardımcı oluyorum, böylece daha fazla hareket alanı elde edebiliyor.

Ne istediğini biliyorum. Sikişmek istiyor. Bu ihtiyacı daha önce de hissetmişim ama hiç bugünkü kadar tam hissetmemişim. Üstte olmak istiyor. İtmek istiyor. Beni becermek istiyor. Sertçe. İlkel.

Ben de onu böyle istiyorum. Ağzımın içine yaptığı her sarsıntılı itişte amım hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor. Ağzımı daha iyi sikmesi için pozisyonlarımızı yeterince ayarlıyoruz, ama yine de tam olarak ihtiyacı olan şey gibi hissetmiyor.

Ona vermek istiyorum.

O kadar çok istiyorum ki, kalbim ve amım ağrıyor.

Beni gerçekten becermesini istiyorum ama bunu hiç istemedi. Sadece ağzımı istedi, bu yüzden fikrini değiştirmedeği sürece ona başka bir şey teklif edemem.

Vücudunun aciliyetine karşılık vererek, her zamankinden daha fazlasını almak için elimden geleni yapıyorum. Başımı ileri geri hareket ettirerek hızlı bir kızışma hareketi yapıyor, yüksek sesle homurdanıyor ama o kadar ileri gitmiş ki kelimelerle anlatılamaz.

Sonunda daha önce hiç duymadığım kadar yüksek bir rahatlama sesi çıkardığında ve uzun süren güçlü bir boşalmayla sarsıldığında gözlerim sulanıyor. Her bir fişkırmayı yutuyorum, ağzımın kenarından tükürük ve meni akıyor ve amımdan nem sızıyor.

Sonunda sandalyesinin arkasına yaslandığında hırıltılar çıkarıyor, elleri hâlâ kafatasımın etrafında kıvrılmış, ağzımı sikiinin üzerinde tutuyor. "Devam et," diye homurdanıyor, vücudu hâlâ hafif bir sallanma hareketi yapıyor. "Durma. Asla durma."

Boğazımı onun boşalmasından temizledim, bu yüzden ağzımı onun etrafında yumuşatıyorum, hala daha sonra sevdiğini bildiğim şekilde ritmik emme uyguluyorum.

"Kahretsin, bu beni mahvetti." Ellerinden biri boynumun yan tarafını tutmak için aşağı kayıyor, başparmağı hala çalışmakta olan çenemin çizgisini ovuyor. "İyi misin, bebeğim?"

"Mm-hmm." Horozu yavaşça normal boyutuna geri dönerken onu hala hevesle emiyorum.

Başımı geriye yatırıyor, böylece ağzımdan çıkmasına izin vermekten başka çarem kalmıyor. Ona bakmam için beni yukarı kaldırıyor. "Sana çok sert davranmadım, değil mi?"

"Hayır! Sen asla sert değilsin. Ve sana ihtiyacın olanı vermeyi seviyorum."

"Biliyorum. Teşekkür ederim. Seni ortak olarak alacak kadar nasıl bu kadar şanslı oldum bilmiyorum." Gözleri ağırlaştı. Vücudu doymuş bir şekilde çökmüş. Sanki benimle değil de kendisiyle konuşuyor gibi.

Ama bu sözler beni yine o gelgitli zevk ve derin güven dalgalarından biriyle dolduruyor. "Ben de şanslıydım," diye fısıldıyorum penisini iç çamaşırının içine sokup pantolonunun düğmelerini iliklerken.

Beni duydu mu duymadı mı bilmiyorum. Neredeyse uyuyor. Seansımızın onu mahvettiğini söylerken yalan söylemiyordu.

Hala sıcak bir uyarılmayla zonkluyorum ve kalbimde daha güçlü ve ihtiyaç duyduğum bir şey var, ama bu kadar iyi ve bu kadar yorgun hissederken ondan kendisini uyandırmasını istemem ya da beklemem. Sessizce kalktım ve banyoya doğru yürüdüm.

Sıcak, terli ve sabırsızım, bu yüzden sıcak bir duş alıyorum, kendimi hızlı bir orgazma getirmek için klitorisimi ovuyorum, bu da yardımcı oluyor ama beni tam olarak tatmin etmiyor.

Saçımı ve dişlerimi fırçalıyorum. Geceliğimi giyiyorum. Çenem ve boğazım normalden daha fazla ağrıyor ama beni çok fazla rahatsız etmiyorlar. Az önce Gabriel'e verebildiğim şeyle kıyaslanamaz bile.

Banyodan çıktığımda Gabriel hâlâ sandalyesinde yayılmış yatıyordu. Bir an için gerçekten orada uyuyakaldığını düşünüyorum, ama sonra ağır göz kapaklarının altından bana baktığını görüyorum.

"Yatağa gitmelisin," diyorum ona gülümseyerek.

"Henüz değil. Bir dakikalığına buraya gel."

İtaatkar bir şekilde önünde durmak için hareket ettiğimde kaşlarım birbirine Onu.

Sandalyesinde doğruldu. Elini önlüğümün altına sokup amımı hisset. Kaşlarını çattı. " olmuşsun."

"Önemli bir şey değil. Gösteride kendi başımın çaresine baktım-"
Klitorisimi biraz dürttüğünde ciyaklıyorum.

Sandalyesini masaya yaklaştırıp beni de yanına çekerken başını sallıyor ama biraz da gülümsüyor. "Arkanı dön."

kafam karışık ama artık heyecanlanıyorum, dediğini yapıyorum, yüzümü masaya dönüp ondan uzaklaşıyorum.

"yukarı kaldır ve eğil." "Wh-"

"Yapın." Her zamanki gibi kendinden emin bir şekilde konuşuyor. Kaba ya da kırıcı değil. Sadece dediğini yapacağımdan kesinlikle emin.

Tabii ki yaparım. Önlüğümün eteklerini yukarı çekiyorum ve masanın üzerine eğilirken belime doluyorum.

Sandalyesini yaklaştırıyor.

Amım o kadar yoğun zonkluyor ki ağrıyor. Hava çıplak popomun derisinde serinliyor. Hiçbir şey yapmayınca, omzumun üzerinden bakmak için dönüyorum. "Neler oluyor?"

"Seni gittin."

"Özür dilerim. Uyuyacağını düşündüm ve seni rahatsız etmek istemedim."

"Belki de rahatsız etmek istiyorum. Bunu bir daha yapma."

Sertçe yutkunuyorum. "Tamam." Tekrar bakıyorum. Yarı çıplak vücuduma ateşle bakıyor. "Bana şaplak atacak mısın?"

İzlediğim için yüzündeki şaşkınlık ifadesini görebiliyorum. "Yapmayacaktım. Seni becerecektim ve tüm süre boyunca ayakta kalamayacak kadar yorgun olacağını düşündüm. Ama başka türlü ikna olabilirim." Yumuşak bir ses tonuyla, "Sana şaplak atmamı ister misin?" diye soruyor.

"I..." Boğazım ağrırken yutkunuyorum ve başımın, kalbimin, meme uçlarımın ve amımın neden bu kadar yoğun bir şekilde zonkladığını merak ediyorum. "Bilmiyorum. Daha önce hiç... hiç şaplak yemedim."

Bazı ebeveynler bunu ceza olarak yaparlar ama benimkiler asla yapmadı. Beni neredeyse hiçbir şekilde cezalandırmak zorunda kalmadılar. Ben her zaman herkesi mutlu etmeye çalışan itaatkâr bir çocuktum.

Gabriel ayağa kalkıyor. Her bir eliyle popomun yanaklarını ovuyor. Sonra sol elinin iki parmağını amıma sokuyor.

Sızlanma sesi çıkarıyorum çünkü çok iyi hissettiriyor.

Onları pompalamıyor. Sadece içimde tutuyor. Tekrar inliyorum ve kalçalarımı hafifçe döndürüyorum.

Sonra sağ eliyle popoma hafifçe vurdu.

Bu keskin hissin uyandırdığı zevk dilimi beni o kadar şaşırtıyor ki yüksek sesle . Amım parmaklarının etrafında hevesle kenetleniyor.

Gabriel parmaklarını iç duvarlarıma sürtmek için hafifçe kıvrarak, "Şaplak yemek istiyorsun," diye mırıldanıyor.

Şimdi bir dakika öncesine göre çok daha ıslağım. Parmakları hareket ettiğinde çıkan ıslak sesi duyuyorum. Kollarımı uzatıp masanın karşı kenarına tutunuyorum, umutsuzca tutunacak bir şeye ihtiyacım var.

"Bunu istediğini bana söylemeliydin." Kıcıma bir tokat daha attı.

Zevkle karışan hafif acının yoğunluğu beni bir kez daha şaşkına çevirirken tekrar haykırıyorum. "Ben... Ben... bilmiyordum."

Beni tekrar tokatladı. Öncekinden daha sert. Ve sonra tekrar. Ve tekrar. Parmaklarını içimde tutuyor ama hareket ettirmiyor ve her şaplapta çaresiz bir çığlık atıyorum ve penetrasyonun etrafında kenetleniyorum. Sekizinci şaplapta orgazm oluyorum, vücudum zevkten titrerken parmaklarının etrafında istekli spazmlar geçiriyorum.

Beni orgazm edene kadar tokatladığına inanamıyorum. Parmaklarını bile oynatmıyordu.

Dağınık zevk hıçkırıklarım yumuşak inlemelere dönüşene ve kıvranan bedenim tekrar masanın üzerine yerleşene kadar bekliyor.

Acıyan popomu nazikçe okşuyor. "Biraz daha ister misin?"

Yalan söyleyip ona şu an iyi olduğumu söylemek isteyebilirdim ama amımın kendi aklı var. sözleriyle heyecanla kasılıyor ve parmakları hâlâ içimde olduğu için gerçeği biliyor.

Bana tekrar şaplap atmaya başladığında ellerim masanın kenarına sıkıca sarılıyor. Bu sefer parmaklarını sertçe sokup çıkarıyor, utanç verici bir ıslak emme sesiyle içime itiyor. Tekrar boşalıyorum, ilk seferki kadar sert ve yüksek sesle ve sonra nihayet bana şaplap atmayı bırakıyor.

, diğer eliyle beni sikmeye devam ederken saçlarımı bir avuç tutuyor.

Sessiz kalamıyorum. Boğazımdan çıkmaya devam eden zevk ve ihtiyacın özensiz seslerini tutamıyorum. Parmaklarını amıma sokarken tüm vücudumu iterek eliyle gerçekten devam ediyor. Beni gerçekten beceriyormuş gibi hissediyorum ve bunu çok istiyorum. Vücudum karşılık vermeye devam ediyor.

Sonunda durup elini bacaklarımın arasından çekerek nazikçe popomu ovmaya başladığında hıçkırıklara boğuluyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, saçlarımı bırakıyor ve sırtımı okşuyor. "Evet, iyiyim. Evet, iyiyim."

"Kontrolünü bu kadar kaybettiğini hiç görmemiştim." "Ben... Biliyorum. Hiç görmedim."

"Ama iyiydi, değil mi? Öyle olduğunu düşünmüştüm ama şimdi o kadar çok ağlıyorsun ki emin olmam gerekiyor."

Sesi o kadar nazik ki gözyaşlarım daha da artıyor. "Evet. Bu iyi. Dağıldığım için özür dilerim."

"Üzgün olmana gerek yok. İster inan ister inanma, ben de seni iyi hissettirmeyi seviyorum."

Koklayıp yutkunuyorum ve yüzüne bakmak için başımı kaldırıyorum. . Ayık bir şekilde beni izliyor.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim."

Yüz ifadem belli ki hissettiği endişeyi hafifletiyor. Yüzü rahatlıyor. Mırıldanıyor: "Bana böyle gülümsemenin beni nasıl etkilediğini bilemezsin."

Nefesim kesiliyor. Başka bir sızlanmaya karşı koymam gerekiyor - bu seferki duygusal zevkten. Ona tam olarak ne yaptığını sormak istiyorum ama o çoktan doğrulmuş, dikkatle ayağa kalkmama yardım ediyor.

Dizlerim hemen bükülüyor. Bu rahatsız edici. Kendi başıma dengemi yeniden sağlayabileceğimden eminim ama Gabriel beni kollarına alıyor ve pencere kenarındaki koltuğuma kadar öylece taşıyor.

Beni yatırıp üzerime bir battaniye çekerken gülümsüyor. Tek söylediği "Biraz uyu".

"Sen de. Tekrar çalışmaya başlama."

"Yapmayacağım." Başını hafifçe sallıyor. "Bundan sonra çalışmamın imkanı yok. Ben de yatmaya gidiyorum."

BİR SONRAKİ Pazar günü Gabriel'in ortağı olarak 150. günüm. Genelde Pazar günleri sakin ve olaysız geçer, ancak başkan ve diğer birkaç yöneticiyle tüm sabah sürmesi beklenen alışılmadık bir erken özel toplantısı var.

Bu sabah yüzdükten sonra seansımız için normalde olduğu kadar uzun zamanımız olmayacağı anlamına geldiği için toplantıya biraz sinirlenerek uyanıyorum.

Geçen Pazar günü yatakta birlikte rahat bir zaman geçirdik ve sonra ikimiz de birkaç saat uyuduk. Bugün bunu tekrar yapabilmek güzel olurdu. Gabriel'e her zamankinden daha yakın hissediyorum ve birlikte yaptığımız seanslar bu yakınlığın bir teyidi gibi görünmeye başladı.

Bir şeylerin farklı olmasını dilemek enerji ve duygu israfıdır. Bunu uzun zaman önce öğrendim. Duş alıp geceliğimi giyerken, saçlarımı tararken ve toplum içinde olmadığım zamanlarda bu şekilde olmasını tercih ettiği için açık bırakırken zihnimi günün gerçekliğine göre ayarlıyorum. Sonra oturup bekliyorum, bir saat sonra döndüğünde rahatlıyorum.

Tıpkı benim gibi, o da toplantısından önce bize yeterince zaman bırakmak istiyor olmalı. İki dakikalık bir duş alıyor ve sonra yatağa geçiyoruz.

Tüm zamanımızı ona harcamamak için masaj sırasında saate bakıyorum.

döndüğünde çoktan sertleşmiş oluyor ve benden Ben de onu ağzıma aldım ve emmeye başladım.

Ben hala onun sikini ağzımda tutarken kahvaltı geldi. Daha önce de olmuştu. Personel kapıyı kısa bir süre çalıp içeri girmek üzere eğitilmiş. Sakinlerin tercih ettiği zamanları bekleyemeyecek kadar çok yemek dağıtıldığı için çoğu insan personelin varlığını görmezden geliyor.

Ancak Gabriel yakın bir şekilde açıkta kalmaktan hoşlanmıyor, bu yüzden kapının çalındığını duyduğumda yorganı başımın üzerine ve vücudunun alt yarısına kadar çekiyorum. Penisini ağzımda tutuyorum ama arabanın odadan çıktığını ve kapının sessizce kapandığını duyana kadar emmeye devam etmiyorum.

Gabriel'in hızının kesilmesinden sonra tekrar harekete geçmesi biraz zaman alıyor, ama sonunda başarıyor, sert bir şekilde boşalıyor ve bastırılmış tüm gerginliğini bırakırken titriyor ve inliyor. Kendini topladığında

Beni tatmin etmek için elini kullanıyor ve ben iki kez boşalana kadar parmaklarıyla beni sikmeye devam ediyor.

Daha sonra ikimiz de yatağa yığıldık ve nefesimizi toplarken birbirimize gülümsedik.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Gabriel sonunda. "Pazar sabahı kim uzun toplantıya çağırır ki?"

"Bilmiyorum. Toplantı için çok saçma bir zaman. Ne hakkında olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Vincent'ın muhtemelen bize dayatmak istediği yeni bir fikri var ve bunu uygulamak için gerekli ayarlamaları yapmamızı bekliyor."

"Başka hiçbir şey için vaktin yok. Ana projenizi onun zaman çizelgesine göre tamamlamak için ancak zamanınız var."

"Biliyorum. Ama bu yine de bana daha fazla iş vermesini engellemeyecek." İnliyor ve sonra bariz bir isteksizlikle kendini yatağın kenarında oturur pozisyona itiyor. "Tamam. Şimdi kalkıyorum."

"Tamam." Gabriel kırıdamayınca, "Henüz ayağa kalktığına dair pek bir kanıt göremiyorum," diye ekliyorum.

Bunun üzerine kıkırdıyor. "Tekrar yatağa düşmemeye çalışıyorum. Son zamanlarda neden bu kadar tembelleştiğimi bilmiyorum."

"Tembel mi? Tembel! Sen hayatımda tanıdığım en tembel insansın. Çok fazla çalıştığın için yorgunsun, bu yüzden ne zaman rahatlasan vücudun tekrar işe dönmek için savaşıyor."

Arkasına uzanıp kalbime işleyen sevgi dolu bir ifadeyle dizlerimden birini sıkıyor. "Tam olarak böyle . Ama ben bedenimden daha güçlüyüm, o yüzden dediğimi yapmak zorunda." Ayağa kalkıyor, dengesini korumaya çalışır gibi hafifçe sallanıyor, sonra temizlenmek ve giyinmek için çıplak adımlarla banyoya giriyor.

TOPLANTISI NEREDEYSE ÖĞLENE KADAR SÜRÜYOR. Ben de tembel hissettiğim için sabahları gerektiği gibi yürüyüş yapamıyorum. Gabriel döndükten ve çalışmak için masasına yerleştikten sonra egzersiz saatim için ayrılıyorum.

Daha sonra kendimi odaya geri bırakırken sesini duyuyorum. Bir telefon almış olması gerektiğini anlamam bir dakika sürdü.

Kapı yarıya kadar açıkken duraklıyorum. Bu kasıtlı bir gizlice dinleme arzusu değil, daha ziyade önemli bir şeyi bölmediğimden emin olma içgüdüğü. Ama net bir cümle duyduğumda, déjà vu gibi hissediyorum.

"Hayır, onu başka biriyle takas etmekle ilgilenmiyorum." Sesi sıkılmıştı. Neredeyse ilgisiz.

Bu konuda bir şeyler beni rahatsız ediyor. Bir başkasının onun tekrar eş değiştirmesini istemesi de öyle.

Bir tehdit gibi hissettiriyor. Beni savunmaya geçiriyor. Yüzü olmayan biri beni ondan uzaklaştırmak istiyor. Ve Gabriel'in bu konuda nasıl bu kadar kayıtsız kalabildiğini anlamıyorum.

Kısa bir duraksamadan sonra Gabriel cevap verir. "Hayır. Fikrimi değiştirmeyeceğim. Jess'i temelde yetkin olduğu bir seviyeye kadar eğitmek aylarımı aldı ve tüm bu sinir bozucu sürece başka biriyle yeniden başlamak için ne zamanım ne de sabrım var. ... Evet. Ciddiyim. Kötü alışkanlıklar edinmemiş yeni birini seçme şansınız daha yüksek."

Odamızın dışındaki koridorda donup kaldım, elim kapı tokmağını öyle sıkı kavıyor ki bileğim titriyor. Gabriel için kalbimde tuttuğum tüm yumuşak duygular -yakınlık, samimi gurur, tatmin, sahiplenme- bir palayla kesilmiş.

Öyle bir şok ağlayamıyorum bile.

"Evet." Gabriel aynı yumuşak ve kuru ses tonuyla devam ediyor. "Onların duygularını incitmemeye dikkat etmelisin yoksa takdir edilmediklerini düşünürlər. Dürüst olmak gerekirse, bazen ödülün çok iş oluyor."

Şimdi boğulmak üzereyim. Benim hakkımda bu şekilde konuşuyor olamaz. Bu sabah bile buna asla inanmazdım. Gerçekten, aptalca bir şekilde beni sevdiğini ve takdir ettiğini düşündüm. Bana bir insan olarak değer verdiğini ve ona vermek için çok çalıştığım şeye değer verdiğini.

Aramayı sonlandırdığını duyuyorum, bu yüzden odaya girmekten başka çarem yok. Her an etrafta dolaştığımı fark edecek ve bu da kalp kırıklığı gibi hissettiren şeyin üstüne bir de aşağılanma ekleyecekti.

Zoraki bir gülümsemeyle odaya giriyorum ve Gabriel'e doğru hızlı bir el sallayarak doğrudan banyoya yöneliyorum.

Ona bakmak için başımı çevirmesem de, yüz ifadesini bir şekilde hissedebiliyorum. Yorgun. Dikkati dağılmış. Varlığıma uyum sağlarken bana göz kırıyor.

Kendimi toparlamam gerektiği için banyoda normalden daha uzun zaman geçiriyorum ve nihayet dışarı çıktığımda hala titriyorum.

"İyi misin?" Gabriel, üzerinde çalıştığı kâğıt yığınının başını kaldırarak soruyor.

Keskin gözlerinden ve kıvrak zekâsından saklanmanın bir yolu olmasını dileyerek pencere kenarındaki oyuğuma tırmanırken ona hızlıca gülümsüyorum. "Tabii ki."

"İyi hissediyor musun?"

"Tabii ki iyiyim."

"Yürüyüşte bir şey mi oldu?" Bana bakarken kaşlarını çatıyor.

"Hayır! Neden bir şey olmuş olsun ki?" Gözlerimi sabit ve ağzımı rahat tutmak için elimden geleni yapıyorum. Madalyonumla oynuyorum ama kendimi bunu yaparken yakaladığımda elimi indiriyorum.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Bir şey var gibi..." Cümlesini bitirmiyor, ki bu da iyi bir şey.

Ayağa kalktım, ona baktım ve bekledim, çünkü normalde sözünün ortasında yapacağım şey buydu.

Bir dakika yüzüme baktı ve sonunda, "Tamam. Özür dilerim. Muhtemelen hayal görüyor."

Sesi tıpkı kendisi gibi çıkıyor. Kısmen alaycı, kısmen eğlenmiş ve kısmen endişeli ve her zaman, her zaman çok zeki. Boğazımı acıtıyor, kalbimi ağrıtıyor ve dizlerimi zayıflatıyor. Okuyacakmışım gibi bir kitap kaldırıyorum ve yüz ifademi gizlemek için hafifçe ona doğru dönüyorum.

Benim bir yük olduğumu nasıl düşünebilir? Birlikte geçirdiğimiz onca zamanı nasıl onun beni eğitmesi olarak görebilir? Nasıl bu kadar yanılmış olabilirim? Onun kadar zeki olmayabilirim ama kalın kafalı ya da vurdumduymaz da değilim. Genelde insanları okuyabilir, ipuçlarını bir araya getirebilir ve belirsizlikleri yorumlayabilirim. Ama Anlaşılan bunca zamandır onun hakkında yanılmışım.

Soğukkanlılığımı korumak ve acı dolu gözyaşlarına boğulmamak için sahip olduğumu bildiğimden daha fazla güç gerekiyor. Bir saat boyunca okuyormuş gibi yapıyorum. Sonra gözlerimi kapatabilmek için uyuyormuş gibi yapıyorum.

Uyku pozumu uzun süre koruyamayacak kadar huzursuzum, bu yüzden sonunda kalkıp banyoya geri dönüyorum, böylece birkaç gözyaşının düşmesine izin veriyorum ve sonra küçük çöküşümün kanıtı olmadığından emin olmak için aynayı kontrol ediyorum.

Dışarı çıktığımda, Gabriel tekrar başını kaldırıyor ve pencere kenarındaki koltuğa döndüğümde beni izliyor. Bir şey söylemiyor ama bakmaya devam ediyor.

Sonunda "Ne oldu?" diye sordum.

"Hasta olmadığına emin misin?"

"Hayır! Tabii ki değilim."

"Ve hiçbir sorun yok mu?"

"Neden bir sorun olsun ki? Bütün gün burada takılıyordum."

"Biliyorum. Yürürken kimseyle konuştun mu?"

Bazen karşılaştığım insanlar hakkında sorular soruyor, ancak bu genellikle rahat bir meraktan kaynaklanıyor. Şu anda açıkça cevaplar arıyor ve keşfetmesine izin veremeyeceğim tek şey de bu.

"Pek sayılmaz. Muhafızlardan biriyle sohbet ettim. Hal. Gür sakallı kızıl saçlı olan."

"Ah, evet. Kendisi için ne söyleyecekti?"

"Fazla değil. Karısıyla yeni bir bebekleri oldu, o yüzden çok heyecanlı."

Gabriel bu bilgiyi zihnine kaydediyor ama Hal'in aile hayatından çok benim yüz ifademi incelemekle ilgileniyor.

Onun endişesi her şeyi daha da kötüleştiriyor. Benim hakkımda telefonda anlattığı gibi düşünüyorsa ne hissettiğimi neden umursuyor ki?

"Şu anda bir şeye ihtiyacın var mı?" İpucunu anlamasını ve okuma taklidime geri dönmeme izin vermesini umarak soruyorum.

"Hayır." Saate bir göz atar. "Mola vermek için henüz çok erken. Eğer iyi olduğuna eminsen?" Sonunda ses tonunu yükselterek kelimeleri bir soru haline getiriyor.

"Ben iyiyim. Bugün aklına neden böyle bir fikir geldi bilmiyorum."

"Ben de nedenini bilmiyorum. Ama genellikle bu tür yanılmam ve bir şeyler ters geliyor."

"Değil."

Bırakıyor, umarım endişesini gidermişimdir. Gözlerini tekrar üzerimde hissedene kadar bir saat daha sahte okumaya devam ediyorum.

Bu sefer farklı hissediyorum. Saate bakıyorum. "Ara vermeye hazır mısın?"

"Bugün canın istiyor mu?"

"Tabii ki öyle hissediyorum! Seninle ilgilenmekten her zaman mutluluk duyduğumu biliyorsun." Ona tüm gerçeği söylemiyorum. Genelde o kadar hevesliyimdir ki

ama bugün ağır bir isteksizlik beni aşağı çekiyor. Yine de bununla mücadele ediyorum.

Bu benim işim. Ve bu sabahtan beri ilişkimizle ilgili yanlış algımın düzeltilmesi dışında hiçbir şey değişmedi.

Beni önemseyip önemli değil. Hala ona sunabileceğim rahatlamaya ihtiyacı var ve bunu sağladığımdan emin olmak benim sorumluluğum.

Omuzlarını ve boynunu ovmak için hareket ettiğimde sessizleşti ve rahatladığında ve önünde diz çökmek için yürüdüğümde hala sessiz.

Çıkarmak için pantolonunu indiriyorum, ama ben öne eğilmeden önce yüzümü iki elinin arasına alıyor ve inceleyebilmek için yukarı kaldırıyor.

"Ne oldu?" Uzun bir süre sonra fısıldıyorum. Kalbimde başlayıp tüm vücuduma yayılan o endişeli ürpertiye bastırmak zorundayım.

"Sadece kontrol ediyorum. Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" "Elbette yapmak istiyorum!"

Bana inanıyor olmalı. Yutkunuyor ve beni kısmen kalkmış sikine doğru yönlendirirken parmaklarını gevşek saçlarımdan başımın arkasına doğru kaydırıyor.

Sertleşene kadar onu emerken normalden daha sessiz ve sonra devam ediyor, boğazıma boşalana kadar onu daha derine ve daha sert alıyor. Normalde benim için olduğu gibi hissettirmiyor. O kadar doğal ya da samimi hissettirmiyor. Ama iyi bir iş çıkarmayı başarıyorum ve hatta onu normal kadar hevesli olduğuma ikna etmek için o açgözlü seslerden bazılarını çıkarıyorum.

Her zaman yaptığı gibi boşalıyor ama sonrasında beni yerimde tutmak yerine başımı neredeyse hemen geriye yatırıyor. Başımı yukarı kaldırıyor ve nefesini tutarken yüz ifademi tekrar inceliyor.

Ona gülümsüyorum.

Gülümsemesi bir hataydı. Kaşlarını çatıyor.

"Jess, bana sorunun ne olduğunu söylemelisin."

"Yanlış bir şey yok. Daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Ben kadar söylemek zorundasınız ve şu anda inanmıyorum.

Az önce bunu benim için yapmak mı?" "Evet, istedim. Söz veriyorum."

". "Ne?"

"Tahrik olmuyorsun. Bunu gün gibi görebiliyorum. Genelde beni yaptıktan sonra tahrik olursun ama şu anda değilsin."

Meşru bir mazeret aniden zihnimin kucağına düşüyor. "Oh. Bu benim üzgün olmamla ilgili değil. Yakında regl dönemim başlayacak ve bu beni her zaman biraz sıkar. Ama kötü ya da önemli bir şey değil."

Gözleri yüzümü aramaya devam ediyor ama duruşu hafifçe gevşiyor. "Tamam. Neden bana daha önce söylemedin?"

"Daha önce pek farkında değildim ama belki de bu yüzden biraz keyifsiz görünüyordum. Endişelendiğiniz için üzgünüm."

Başparmağıyla yanaklarımdan birini okşuyor. "Öyleydim."

Yutkunuyorum ve yüz ifademi gizlemek için gözlerimi kaçırıyorum. Ciddi olmadığı halde nasıl bu kadar şefkatli konuşabiliyor?

"Tamam." Elini saçlarımda gezdiriyor ve sonra ayağa kalkmama yardım ediyor. "Sen git dinlen, ben de daha fazla iş yapmaya çalışayım. Bunu benim için yaptığın için teşekkür ederim."

"Bir değil."

Günün geri kalanı biraz daha kolay çünkü mazeretim ona değişen davranışlarım için bir açıklama sağladı. Hâlâ her an hıçkırıklara boğulmak istiyorum ama odanın içi kararınca ve nefes alış veriş yavaşlayıp uzayınca kadar hıçkırıklarımı tutmayı başarıyorum.

Uyuyor.

Bu da sonunda ağlamayı göze alabileceğim anlamına geliyor.

ERTESİ SABAH ağır ve boyun eğmiş bir şekilde uyanıyorum. Bugün daha iyi hissetmeliydim ama hissetmiyorum. Kulak misafiri olduğum o telefon konuşmasını her hatırladığımda hala ağlamak istiyorum ve hayatımın artık böyle görüldüğü gerçeğini aklıma getirmek çok zor.

Belki gerçeklik değişmedi ama benim onu algılayışım değişti. Ve bu benim için her şeyi değiştiriyor.

Gabriel yüzmek için aşağı iniyor. Bir buçuk saat sonra döndüğünde onu bekliyorum. Duş alıyor ve ben yağı alıp ona masaj yapmaya başlarken yatağa uzanıyor.

Kalçalarının arkasına kadar inmiştim ki aniden kendini yukarı itti ve oturur pozisyona geçerek ters döndü. "Pekâlâ Jess," diyor sadece ara sıra bana karşı kullandığı o sert, otoriter ses tonuyla. "Bu sabahki bahanelerinin hiçbirine inanmayacağım. Regl değilsin. Sende bir sorun var."

"Hayır, bu-"

"Evet, öyle." Bir kez daha tartışmaya çalıştığımda, "Bana yalan söylemeyi bırak. Hemen kes şunu."

Ses tonu beni susturuyor. O derin duygusal acı yine göğsümde ve boğazımda umutsuzca titriyor. Vücut yağından hafifçe parlayan ellerime bakıyorum. Masajımızı yarıda kesti.

"Beş aydır birlikteyiz Jess. Seni tanıyorum. Nasıl birlikte olduğumuzu biliyorum. Ve doğru olmayan bir şeyler var. Lütfen bu konuda bana bir daha yalan söyleme."

Elimden geleni yapıyorum ama içimde tutamayacağım kadar çok şey var. Ağrıyan boğazımdan garip, küçük bir inilti kaçıyor. Ellerimi birbirine doluyorum.

Uzanıp iki elimi de büyük, sıcak ellerinden biriyle kapatıyor. "Bu tartışmayı daha önce de yapmıştık. Birçok kez. Bana sorunun ne olduğunu söylemelisin ki ben de düzeltebileyim."

"Yapabileceğin hiçbir şey yok-"

"Neden böyle düşündünüz? Size daha önce yardım edemedim mi?"

Başımı sallıyorum, hâlâ gözlerimi kaldırıp ona bakamıyorum.

"Peki neden bana bu sefer sorunun ne olduğunu söylemiyorsun, böylece daha iyi hale getirmek için yapabileceğim bir şey olup olmadığına bakabiliriz?"

Gözlerimin kenarlarından birkaç damla yaş süzülürken boğuk bir ses çıkarıyorum.

Onları nazikçe siliyor. "Anlat bana Jess. Seninle ilgilenen kişi benim, o yüzden anlatman gereken kişi benim."

Ve işte bu . Çaresiz hıçkırıklara boğuldum.

Üzerinde uyku şortundan başka bir şey olmadan yatağa oturdu ve ellerimi tutarak kendimi toparlamamı bekledi.

O zaman ona gerçeği itiraf etmekten başka yapabileceğim bir şey yok. "Ben... Ben seni duydum. Telefonda."

Vücudundaki şaşkınlığı ve kafa karışıklığını hissediyorum. Bunu söylememi beklemiyordu. "Ne demek istiyorsun? Ne telefon görüşmesi?"

"Dün. Yürüyüşümden sonra. Seni telefonda duydum." Zihnimde onun kuru, mülayim sesini tekrar duyduğumda bir hıçkırık daha boğuluyorum. "Dedin ki... Dedim ki..."

"Aman Tanrım," diye çok yumuşak bir şekilde nefes alıyor. Anlıyormuş gibi ama suçlu hissediyormuş gibi değil.

"Tüm bu ayları beni eğitmek için harcamak zorunda kaldığını ve bunun gerçekten sinir bozucu olduğunu, ancak zar zor yetkin olduğumu ve duygularımın etrafında dolaşmak olduğunu söyledin." Her şeyi düzensiz bir aceleyle ağzımdan kaçırdım. "Biliyorum... Asla bir ortak istemediğini biliyorum, ama ben... Ben... Ben... Ben iyi gidiyordum ve sen... sen..."

Ne düşündüğümü itiraf etmekten çok utanıyorum.

Gabriel ellerini kaldırıp yanaklarımdan birini kavırıyor başımı kaldırarak ona bakmaya zorluyor. "Aman Tanrım, Jess."

"Özür dilerim! Gerçekten üzgünüm. Gizlice dinlememeliydim ve ilişkimiz hakkında daha gerçekçi olmalıydım. Ama bu duygularımı incitti. Hem de çok. Bu konuda üzülmemeye çalışıyordum ama üzıldüm. Gerçekten üzgünüm."

"Neden hemen sonra bana söylemedin?" Tekrar tekrar *lanet* kelimesini kullanmasına rağmen, sesi kızgın gelmiyor. Sesi yorgun geliyor. Biraz sabırsız. Ve garip bir şekilde rahatlamış.

Ruh halinde ne hissettiğimi anlamıyorum. "Seni duymamalıydım! Tam olarak ne söylemem gerekiyordu?"

"Ne duyduğunu söylemen ve neden söylediğimi sorman gerekiyordu ki sana açıklayabileyim."

Nazik sesi kafamdaki duygu kasırgasını yarıp geçiyor. Donup kaldım. Sonra göz kırpiyorum. Sonunda yüzüne bakabiliyorum. "Bir açıklaması var mı?"

"Elbette bir açıklaması var! Gerçekten düşündün mü-" Sözünü kesiyor ve sonra daha ılımlı bir ses tonuna geçiyor. "Bebeğim, benim biraz zeki bir adam olduğuma inanıyor musun?"

Bir boğulma sesi daha çıkarıyorum. "Biraz zeki mi? Sen tanıdığım en zeki insansın! Tüm Central Cities'deki en zeki insan!"

Yüz ifadesi kısa süreliğine yumuşuyor, sanki patlamam onu etkilemiş gibi. "Bunun için teşekkür ederim. Makul derecede zeki olduğumu kabul edelim. Bu durumda, son birkaç ayımı seni eğiterek geçirdiğime gerçekten inanmamın bir yolu var mı sence?"

Sorduğu şeyi anlamaya çalışarak ona birkaç kez daha göz kırpiyorum. "Ben... Ben..."

"Elbette buna inanmıyorum. Kafasında en küçük bir beyin olan hiç kimse seni herhangi bir konuda eğittiğime inanamaz. *Beni* eğitmek için beş ay harcadığını ve muazzam bir sabır ve çaba gösterdiğini kabul etmek gerçekliğin daha doğru bir temsili değil mi?"

Bu soru beni o kadar şaşırttı ki gerçekten kıkırdadım.

Gülümseyerek rahatlıyor. "Oldukça zeki bir insan olduğum için elbette bu temel gerçekliğin farkındayım. Telefonda söylediklerimi duyduğuna inanmam mümkün değil."

Sonunda bana ne söylediğini anlamaya başlıyorum. Yanaklarımdan süzülen yaşlar acıdan ziyade büyük bir rahatlama kaynağı. "O zaman neden söyledin?"

"Bebeğim, beni dinle." Gevşek saçlarımdan bir kısmını nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Her zaman seninle eşlerini takas etmemi isteyen insanlar oluyor."

"Ne?"

"Her zaman. Seni öylece vereceğimi düşünmeleri çok saçma ve açıkçası saldırgan, ama veriyorlar. Senin ne kadar güzel, zeki ve cömert olduğunu görüyorlar. Ne kadar sıcaklık yaydığını. Sarayın dört bir yanındaki insanlarla ne kadar uyumlu olduğunu. Buradaki rolünüze ne kadar güvendiğinizi ve bana ne kadar içtenlikle bağlı olduğunuzu. Diğer ortaklarla

Bazen rol yapıyormuşum gibi geliyor ama seninleyken asla. Sana geri dönmek için acele ettiğimi görüyorlar. Sana verdiğim kredileri ve sen ve ailen için işleri daha iyi hale getirmek için yaptığım iyilikleri görüyorlar. Sana ne kadar değer verdiğimi hissedebilirler. Bu yüzden haklı olarak senin özel olduğun sonucuna vardılar ve seni kendileri için istiyorlar."

Kuru dudaklarımı yalıyorum. Gözyaşlarımı siliyorum. "Ben... Ben bunu bilmiyordum."

"Söylemediğini biliyorum. Sana söylersem rahatsız olacağından korktum ve dürüst olmak gerekirse, başka birine geçme konusunda herhangi bir fikre kapılmanı istemedim. Ama insanlar her zaman seni ele geçirmeye çalışıyor, bu yüzden nasıl davrandığım konusunda son derece dikkatli olmalıyım."

"Öyle mi?"

"Ben istiyorum. Şu ana kadar yönetimde benden daha yüksek mevkide olan hiç kimse seni istemedi ama bu gerçek bir olasılık. Ya baş yöneticilerden biri ya da Vincent'ın kendisi seni ortak olarak istediğine karar verir ve hayır cevabını kabul etmezse ne olacak? O zaman tehlikeli, diplomatik bir karmaşa olur çünkü elbette bir takası asla kabul etmem. Bu yüzden benim için özel değilmişsiniz ve bu işe çok fazla yatırım yapmıyormuşum gibi görünmenizi sağlamalıyım. Bunu çok dikkatli bir şekilde yapmalıyım."

Tüm bunlar benim için tamamen yeni ve kalbimi yeniden örüyor. Onu uçuruyor. Uçuruyor.

"Son derece dikkatli olmalıyım Jess, yoksa seni benden alırlar." Mavi gözleri yumuşak ve çok ciddi. Bana doğruyu söylüyor.

İniltimi yutuyorum. "Ben... Ben bilmiyordum."

"Bunu görebiliyorum. Bilmeni istemedim. Kendini hiçbir şekilde güvensiz hissetmeni istemedim. Ama bir süredir bununla yaşıyorum. Kimsenin benim için ne kadar önemli olduğunu görmesine izin veremem, yoksa seni daha da çok avlamak isteyebilirler." Yüzümü tekrar kavırıyor ve sonra bir elini aşağı kaydırarak boynumun yan tarafını sahiplenici bir şekilde tutuyor. "Seni benden almalarına izin vermeyeceğim."

"Lütfen izin vermeyin," diye fısıldıyorum.

Öne doğru eğiliyor ve bir an için beni öpeceğine yemin ediyorum. Bunu çok istiyorum. Ama kendini durduruyor. "Şimdi iyi misin?" diye sormadan önce ne yapacağından emin değilmiş gibi kısa bir süre beceriksiz görünüyor.

"Evet. Daha önce bir şey söylemediğim için özür dilerim. Sana yalan söylememeliydim. Ama ben... ben gerçekten incinmişim. Söylediklerin yüzünden. Kastettiğini düşündüğüm şey yüzünden."

"Bir daha böyle bir şeyi kendine saklama."

"Saklamayacağım."

"Ciddiyim. Seni üzen her şeyi bana getireceksin. Ben olsam bile. Her zaman yapacağın ilk şey bu olmalı. Her zaman düzeltemeyebilirim ama bazen düzeltebilirim. Düzeltemesem bile, yine de bilmem gerekir."

Sıcak şefkat, güvenlik ve derin duygusal haz dalgalarıyla yıkanıyorum. İfademdeki çıplak kırılganlığı okumasın diye gözlerimi kaçırıyorum. "Tamam," diye mırıldanıyorum. "Yapacağım. Şu andan itibaren yapacağım."

"Güzel."

"Teşekkür ."

"Bir değil."

O zaman bana ne olduğundan emin değilim. Sanki bir yıldırım çarpmasıyla tüm enerjim uçup gidiyor. İradesiz bir şekilde yatağa geri düşüyorum ve sonra utanıyorum, bu yüzden ona kıkırdıyorum.

Yüzümde gördüğü her şeye gülümsüyor. "Şimdi daha iyi hissediyorsun." Bunun bir ifade mi yoksa bir soru mu olduğu tam olarak belli değil.

"Evet. ."

Yanımda uzanıyor, yan tarafına dönüyor ve başını katlanmış bir kolunun üzerine koyuyor. "Gerçekten regl mi oldun yoksa bu da bir yalan mıydı?"

Sertçe yutkunuyorum. "Bir ya da iki gün içinde başlayacak ama henüz başlamadı. Masajı hiç bitirmedik ve seni boşaltmadım ama istersen bunu şimdi yapabilirim."

"Belki." Beni heyecanlandıran sıcak bir yetkiyle bana bakıyor. Ellerinden biri tekrar yüzüme gidiyor, parmaklarının ucuyla elmacık kemiğimin ve çenemin çizgisini takip ediyor. "Sana dokunabilir miyim?" diye mırıldanıyor, gözleri çıplak göğüslerime iniyor.

"Evet, bana dokunabilirsin. İstedğin her şeyi yapabilirsin."

Ellerini yüzümde, boynumda, popomda ve amımda gezdirdi. Birçok kez. Neden şimdi sorduğuna tam olarak emin değilim.

Elleri meme uçlarımdan birini nazikçe hissedene kadar aşağıya kayıyor. Hafif dokunuş, doğrudan amıma giden zevk karıncalanmaları yaratıyor. Gözleri yumuşak ve sıcak. Beni yiyip bitiriyor gibiler, açlıkla göğüslerimden yüzüme ve tekrar yüzüme bakıyorlar.

Beni nazikçe okşamaya devam ederken nefes alışım hızlandı. Uzanıp ona tutunmak istiyorum. Ellerimi vücudunun her yerinde gezdirmek istiyorum.

Ben de öyle. Ama o şu anda bunu istemiyor ve ben de bunu çok istediğimden başka bir nedenle talep edemem.

Nefesim kesiliyor ve zevk bacaklarımın arasında yükselirken istemsizce doğruluyorum. "Gabriel," diye nefes alıyorum.

Pozisyonunu benim üzerime gelecek şekilde ayarlıyor. Yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim kalana kadar başını hafifçe eğiyor. "Ben..." Boğuk sorusunu bitirmiyor.

"Gabriel, sana söyledim. İstedğin her şeyi yapabilirsin."

"İstiyorum..." Neredeyse hiç bu kadar tereddüt etmezdi. Neden sadece istediğini almadığını anlamıyorum, ama yine de beni heyecanlandırıyor.

"Ne istiyorsun?" Saç bağından kurtulmuş kalın saç teline dokunmak için uzanıyorum.

"Sadece benim bir şeyler yapmama izin vermeni istemiyorum." Sesi kendini küçümsüyor gibi. Neredeyse utanmış. Bu tonu ondan daha önce hiç duymamıştım. "Senin de istemeni istiyorum."

"Oh." Kelimeyi küçük, aptalca bir şaşkınlık sesiyle söylüyorum. Sonra birden tereddütünü anlıyorum. Ruh halini. Ve farklı bir zevk ve heyecanla dolup taşıyorum. "Gabriel, her ne istiyorsan, söz veriyorum ben de istiyorum."

Başını sallayarak onaylıyor. Beni anlıyor. Bana inanıyor. Yanakları kızarmış, o da benim kadar hızlı ve sık nefes alıyor.

Başını tekrar benimkine doğru eğmek için kollarını büküyor. Ağzımdan sadece bir santim uzakta duraklıyor.

Bu konuda kendi kararını vermesine izin vermeliyim. Bırakmam gerektiğini biliyorum. Bu onun inisiyatifinde olmalı. Ama yine de fısıldadığımı duyuyorum: "Lütfen."

Yumuşak bir gırtlak sesiyle ağızlarımız arasındaki mesafeyi kapatıyor. Beni öpüyor.

Hafif. Nazik. Sadece dudaklarının tatlı bir fırçası benimkine değiyor. Ama daha önce hiç bu kadar yoğun bir zevk dalgası hissetmemiştim. Hayatımda bir kez bile.

Birkaç saniye sonra geri çekiliyor ve yüzümü onun bir parçası olan o derin, araştıran bakışıyla kontrol ediyor.

Başka biri -daha deneyimli, yetenekli, kontrollü ya da profesyonel biri- şu anda sakın davranabilirdi. Ama ben asla öyle biri olmadım. Öyle bir sevinç dalgasıyla doluyum ki içimden taşıyor. Yüzümde geniş bir gülümseme beliriyor. Utanmadan ona bakıyorum.

Cevap olarak ağız bir gülümsemeye dönüşüyor, gerçek ama karakteristik kuru zekasıyla yumuşatılmış. Ama yüzümde gördüğü şey

şey. Kısa süre sonra bir öpücük daha talep ederken gözleri yeniden ısınıyor.

Bu daha uzun. Daha derin. Daha şehvetli. Dili önce üst dudağımın, sonra da alt dudağımın çizgisi üzerinde kayarak ağızımın içine kadar giriyor.

Ağızımda başka birinin dilinin olması çok garip. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Ama son derece samimi ve bu hissi yaşar yaşamaz daha da fazlasını arzuluyorum.

Çünkü bu Gabriel. *Gabriel*. Beni böyle öpüyor.

Ağızımı daha geniş açıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum, öpücüğe karşılık verirken hiçbir şeyi geri tutmuyorum.

O da işin içine giriyor. Vücudunu benimkinin üzerinde daha fazla gezdirirken gırtlaktan sesler çıkarıyor. O her zaman benden daha çekingen olsa da -kendini açma konusunda dikkatli- şu anda kendini öpücüğe bırakıyor. Bunu hissedebiliyorum. Hissedebiliyorum. Beni gerçekten istiyor. *Beni*, sadece bedenimi değil. Bunun doğru olduğunu biliyorum.

Uzun bir süre öpüşüyoruz, o kadar tahrik oluyorum ki kıpırdamadan duramıyorum. sert, sıcak ağırlığına karşı hevesle sallanıyorum, kendimi ovmak için iki bacağımı da ona sarmak gibi aptalca bir dürtüyle savaşıyorum.

Sonunda kırık bir iniltiyle öpüşmeyi kesiyor. Uzun bir süre bana bakıyor, gergin, nefes nefese ve ter içinde. *Aç*.

"İstiyor musun..." Bu kez cümlesini tamamlamıyor çünkü daha önceki tereddütlerinden ziyade sesi kırılıyor.

"Senin istediğin her şeyi ben de istiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Sonuna kadar mı?" İçindeki gerilim o kadar güçlü ki, onu kontrol altına alma çabasından neredeyse titriyor.

"Sonuna kadar."

Tekrar inliyor. Beni bir dakika daha öpüyor. Sonra öpücüklerini boynumdan aşağıya ve omuzlarımdan göğüslerimden indirene kadar takip etmeye başlıyor. Ben kıvranana ve saçma sapan kelimeler miyavlayana kadar alay ediyor ve emiyor. Sonra diğer göğsüme de aynı muameleyi yapıyor.

Bu kadar kontrolden çıkmış gerçekten utanç verici. Amımı kalçasına sürtmeye çalışıyorum ve muhtaçlığımınla sırtında pençe çizgileri oluşturun.

Sonunda kendini tekrar kaldırdığında, bir kez daha yüzümü kontrol ediyor.

"Lütfen," diye tekrar fısıldıyorum. Onu zorlamamam ya da baskı yapmamam gerektiğini biliyorum ama elimde değil.

Hiçbir şeye şu anda ihtiyaç duyduğumdan daha fazla ihtiyaç duymamıştım. "Seni becermemi mi istiyorsun?" diye soruyor, garip bir şekilde nazikçe.

"Evet! Sen de istemiyor musun?"

"Lanet olsun, bunu istiyorum. Seni hemen şimdi sikmezsem ikiye bölünecekmişim gibi hissediyorum."

"O zaman yap. Şimdi yap!"

Doğruldu, böylece ona yer açmak için kalçalarını daha uzağa çekebildi. Beni daha da ateşleyen bir ifadeyle ıslak, zonklayan amıma bakıyor. Sonra kalın bir sesle "Nasıl yapmak istersin?" diye soruyor.

"Bilmiyorum... Bilmiyorum. Daha önce hiç yapmadım."

Yüzünde bir şey titreşiyor. Belki de gerçekten bakire olduğumu unutmuştur. "Bunu benimle yapmak istediğine emin misin?"

"Gabriel, sormayı bırak. Sorgulamayı bırak. Hayatımın çoğunu senin ortağın olmayı bekleyerek geçirdim. Bu anı bekleyerek. Her şeyimi sana vermek için bekledim."

Garip, boğuk bir ses çıkarıyor. Ne anlama geldiğinden emin değilim. Ama sanki söylediklerimden etkilenmiş gibi ifadesi değişiyor. "Hiç fark etmedim," diye mırıldanıyor, kelimeleri zar zor duyabiliyorum, "ama sanırım ben de seni bekliyor olabilirdim."

Tüm bedenim bir duygu dalgasıyla sarsılıyor. Ben sakinleşene kadar eğilip beni tekrar öpüyor. Sonra hala giydiği uyku şortunu çıkarmak için aşağı uzanıyor.

"İlk seferin olduğu için misyoner pozisyonu yapalım." Bacaklarımın arasında, üstümde duracak şekilde pozisyonunu değiştirdi.

Bu cinsel pozisyon için modası geçmiş bir terim kullandığını anlamam birkaç saniyemi alıyor. "Başka bir şey tercih edersen bu şekilde yapmak zorunda değiliz. Ben iyiyim ve gerçekten istediğin şeyi almanı istiyorum."

Kaşlarını hafifçe çatarak sıcak yüzümdeki birkaç saç telini fırçalıyor. "Benim istediğim bebeğim, ilk seferinde kendini güvende ve iyi hissetmen. İstersen daha sonra daha maceralı şeyler yapabiliriz. Ama özellikle vahşi ya da maceracı bir adam olmadığımı söylemem seni şaşırtmayacaktır."

Bu beni kıkırdatıyor ama ciddi bir şekilde cevap veriyorum. "Hayır. Senin hakkında böyle düşünmüyorum. Zekisin, hırslısın, çalışkansın, gözlemcisin ve... ve düşüncelisin. Gerçekten nazıksın. Pek vahşi değilsin. Ama bence sen... kendine çok yükleniyorsun. Ve uzun tutuyorsun. Ve artık kendini tutmanı istemiyorum."

Yüz ifadesi gerginleşir. "Bunun için teşekkür ederim. Bunu eninde sonunda keşfedebiliriz. Ama şu anda bundan kesinlikle zevk almayacağım."

senin de zevk aldığından emin olmak istiyorum. Bu yüzden başka bir şey yapmadan önce biraz ağırdan alacağız ve senin için iyi olduğundan emin olacağız."

Yutkunuyorum. Başımı sallıyorum. Gözlerimi saklamak istiyorum ama ondan başka yere bakamıyorum. "Tamam. Kulağa hoş geliyor."

İlk defa biraz gerginim. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. "Yapacak mısın-" Düşüncemi bitirmeden önce kelimeleri ısııyorum.

"Ne yapacağım?"

Başımı yana çeviriyorum.

Yavaşça geri çeviriyor, böylece tekrar ona bakıyorum. "Söyle bana, bebeğim."

"Temel bilgileri biliyorum ama... Biraz gerginim. Bana ne yapacağımı gösterir misin?"

"Evet." Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Sana göstereceğim. Birlikte çok iyi olacağız."

Sözleri sinirlerimi bozuyor ve beni yeniden heyecanlandırıyor. Öpücüğü de öyle, ben içinde boğulana kadar derinleşiyor ve uzuyor. Birkaç dakika beni öptükten sonra elini bacaklarıma arasına götürüyor, beni hissediyor, iki parmağıyla içime girene kadar ıslak, sıcak etimi okşuyor. Her zaman yaptığı gibi pompalıyor ama parmaklarını farklı şekilde kıvrıyor. İç duvarlarımı geriyor.

İyi, tanıdık ve ihtiyaç duyulan bir his. Erotik hisler tarafından tüketilen öpücüğün içinde inliyorum.

Zihnim dönüyor ve bedenim kontrolümden çıkıyor. Kalçalarımı eline doğru sallıyorum ve tırnaklarımı boynunun arkasına geçiriyorum, ta ki ben farkına varmadan boşalana kadar, vücudum zevk dalgalarıyla sarsılırken parmaklarının etrafında kenetleniyorum. En saçma inlemeleri ve solumaları onun ağzına yapıyorum çünkü Gabriel hala beni öpmeye devam ediyor.

Rahatlamaya başladığımda, parmakları hala içimde olmasına rağmen başını kaldırıyor ve hafifçe okşuyor.

"Şimdi o zaman," diye mırıldanıyor, bana bakarak. "Bu daha iyi. Amın tamamen ıslak, yumuşak, sıcak ve benim için hazır. Birlikte çok iyi olacağız."

Parmaklarını birkaç kez daha pompalarken sırtımı eğiyorum. O kadar tahrik oldum ki başka bir orgazmın başladığını hissedebiliyorum.

"Tamam," diye mırıldanıyor Gabriel, yatıştırıcı ama aynı zamanda oldukça nefessiz. "Bacaklarını benim için biraz daha ayır."

Dediğini yapıyorum, ereksiyonunu girişime hizalayıp hafifçe dürttüğünde nefesim kesiliyor.

"İlk başta çok fazla hissedeceksin," diyor bana. "Eğer gerçekten acırsa, bana mutlaka söyle. Ama öyle olacağını sanmıyorum. Bence beni çok iyi karşılayacaksın."

Sözleri beni endişeden çok zevkle doldurduğu için inliyorum. Sonra sikini amıma sokuyor ve amım daralıyor. Dolu. Hem de çok.

Çaresiz bir ses çıkarıyorum ve Gabriel penetrasyonun ortasında duraklıyor. "Acımıyor," diyorum ona. Kendini bu şekilde tuttuğuna göre benim için gerçekten endişeleniyor olmalı. O kadar tahrik olmuş ki neredeyse titriyor. "Sadece çok sıkı. Ben mi küçüğüm, yoksa sen mi çok büyüksün?"

Boğuk bir eğlenceyle birkaç kez ofluyor. "İkincisi diyelim, yine de ikimizin de oldukça standart boyutlarda olduğunu düşünüyorum. Daha fazlası için hazır mısınız?"

Dikkatimin dağılması beni rahatlattı. Başımı sallayıp omuzlarına tutunuyorum, o da yavaşça çıkıp tekrar giriyor ve içime daha da batıyor. Bu sefer içimdeki gerginlik keskinleştğinde hiç ses çıkarmıyorum. Artık gerçekten içimdeymiş gibi hissediyorum. Derine.

"Nasılsın, bebeğim?" Kollarındaki kaslar, vücudunun üst kısmını üzerimde tutarken gergin. "Hâlâ biraz kaldı. Daha fazla dayanabilir misin, yoksa burada durmamı ister misin?"

"Daha fazlasını alabilirim."

"İyi... kızım," diye geveliyor sikini içimde daha da ileriye iterken.

İçgüdüsel olarak sırtımı kaldırıyorum, hislere uyum sağlarken omuzlarına tutunuyorum. Rahatlamam gerektiğini biliyorum. Böylece daha kolay olacaktı. Ama içimdeki her şey -ve ıslak amım- onu ellerim kadar sıkı kavırıyor.

"Siktir!" Başını yana salladı ve hırıltılı bir şekilde nefes aldı. "Siktir, bebeğim, biraz yumuşamayı deneyebilir misin? Beni o kadar sıktın ki bu şekilde on saniye dayanabilirim. Birkaç derin nefes al."

Söylediklerini yapıyorum, gerçekten işe yaradığında şaşıyorum. İçimdeki kasları ve ona her zaman her şeyimle sarılmakta ısrar eden o derin muhtaçlığı gevşetebiliyorum.

"İşte böyle," diye mırıldanıyor daha az umutsuz bir tonda. "Bu gerçekten çok iyi. Siktir, çok iyi hissediyorsun."

"Gabriel." Adı gergin bir sızlanma olarak çıkıyor.

"Evet." Vücudunun üst kısmını düzleştirilmiş kollarıyla tutuyor, kadar gergin ki hâlâ hafifçe titriyor. Tanıdık, şehvet dolu kokusu burnuna geliyor.

Kısa bir süre önce duş aldığını ve gözlerinin yüzümde sabitlendiğini bilmeme rağmen.

"Gabriel." Kalçalarımı deneysel olarak döndürmeyi deniyorum, küçük sürtünme çok sayıda sinir ucunu tetiklediğinde nefes nefese kalıyorum. Aletinin doğal olarak devasa olmadığını biliyorum ama içimde öyle hissediyorum. Ağzımda hissettiğinden çok daha büyük.

Kalçaları hareketlerime bir dizi küçük, çaresiz sarsıntıyla karşılık veriyor. "Evet. Evet. Beni burada öldürüyorsun."

"Yapmamaya çalışıyorum. Sadece... çok fazla." "Çekilmemi ister misin?"

Yüz ifadesindeki değişimden, eğer istersem bunu yapacağını söyleyebilirim. "Hayır. Henüz değil. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Tamam." Gözlerini kapatıyor ve benim kadar yavaş ve derin nefes alıyor. "Ama çok fazla ya da çok erken olursa bana söylemelisin."

"Ben... Ben öyle olduğunu sanmıyorum."

Hâlâ bastırılmış titremelerle dalgalanan kolları dışında kendini hiç kıpırdatmıyor.

Yüzüne bakıyorum. Onun kokusunu içime çekiyorum. Kalbim yumuşarken içimdeki sert cismin etrafında rahatlıyorum.

O Gabriel. Her zaman olduğu kişi. Zeki ve tedbirli ve dikkatli ve çalışkan ve cömert ve düşünceli ve koruyucu. Ve *muhtaç*.

Benim kadar muhtaç.

Bu durum onun da benim kadar kontrolünde değil ve beni incitmemek için çok çabalıyor. Bu, istediği her şeyi istediği zaman alamayacağı anlamına gelse bile.

"Gabriel," diye fısıldıyorum, elimi kaldırıp yüzünün yan tarafını avuçluyorum. Dünden beri tıraş olmamıştı, bu yüzden teni avucumda kaşınıyor.

Gözlerini açıyor ve nefes , "Evet, bebeğim."

"Şimdi iyiyim."

"Emin misin?"

"Evet." Kalçalarımı tekrar döndürüyorum ve bu sefer daha kolay. O kadar bunaltıcı değil. Amım hâlâ onun sikini kavırıyor ama daha az mengene gibi hissettiriyor. "Evet. Daha iyi."

Gırtlaktan bir ses çıkarıyor. Kalçalarını birkaç kez benimkilere doğru salladı, sık ve dikkatli.

Şimdi farklı hissediyorum. Aynı yoğunlukta. Ama aynı zamanda içgüdüsel. *Gerekli*. Elimde olmadan leğen kemiğimi kaldırıp onun küçük hamlelerine karşılık veriyorum.

"Siktir." Gözleri hâlâ yüzümü yalayıp yutuyor. "Şimdi hazır mısın, Jess? Hazırmışsın gibi hissediyorum."

"Evet. Evet, lütfen." İki elimi de aşağı doğru kaydırıyorum, böylece sıkın pazılarının etrafına sarılıyorlar. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Sözcükler istemsizce boğuk boğuk söyleniyor ama tamamen doğru. Ve Gabriel üzerinde derin bir etkileri var.

Yüzü buruşuyor. Kafası darbe almış gibi yana doğru sarsılıyor. Ve hızla dizginlediği hızlı, sarsıntılı itişlere kapılıyor.

Fiziksel olduğu kadar duygusal bir zevkle inliyorum. "Sen de hazır mısın, Gabriel?"

Uzun bir nefes vererek yeniden durgunlaştığında, tekrar gözlerimle buluşuyor. "Hazır olmak yaklaşmak bile değil."

Hala o olduğu için gülümsüyorum ama aynı zamanda benimle olacağını hayal ettiğimden daha savunmasız.

"Bu gülümseme ne için?"

"Bilmiyorum. Sadece mutluyum. Bunu seninle yaptığım için mutluyum."

Üç küçük, beceriksiz hamleyle yüzünü tekrar yana doğru itiyor.

"Siktir, bebeğim. kendimi bir arada tutmakta yeterince zorlanıyorum. Böyle bir şey daha söylersen tamamen dağılırım."

Konumumuzun samimiyetine ve gergin samimiyetine rağmen ses tonundaki kuru eğlencenin karakteristik kenarı beni yarı ağlatıyor yarı kıkırdatıyor.

Bana öyle bir şefkatle bakıyor ki bunu fark etmemek imkânsız.

Kollarında hâlâ titreyen gerginliğin de etkisiyle kendimi hızla toparlıyorum. "Ben hazırım."

"Güzel." Dirseklerini bükerek yüzünü benimkine doğru indiriyor. Dudaklarımı kendi dudaklarıyla hafifçe okşuyor. "Çünkü acı gerçek şu ki, her an kendimi kaybedebilirim."

Bu beni yine kıkırdatıyor. Sonra itmeye başladığında gülmeyi bırakıyorum. Artık sık ve çaresiz değilim. Yavaşlar. Amaçlı. Tekrar içeri itmeden önce neredeyse sonuna kadar çekiyor.

Sürtünme iyi hissettiriyor. Gerçekten iyi. Ama içimdeki o titreşim ihtiyacı tatmin etmiyor. Daha da arttırıyor.

Gabriel bir süre daha devam ediyor - ta ki amım onun büyüklüğünü alacak şekilde tamamen gerilene ve derin bir sızı amımın altında sıkıca sarılana kadar.

Karnım. Yavaş yavaş daha da kıvranmaya başladım, onun sabit ritmine uymakta zorlanıyordum ve tırnaklarımı kollarının üst kısmına geçiriyordum.

"Gabriel," diyorum sonunda keskin bir nefesle. "İhtiyacım var... İhtiyacım var..."

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum." Yaptığı şeye dikkatle odaklanmış durumda ve bu garip bir şekilde heyecan verici. Derin aklı, güçlü iradesi ve keskin konsantrasyonu sadece bana odaklanmış durumda. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

"Yapabilir misin... Yapabilir misin... Daha hızlı." Duyguların yoğunluğu karşısında kıvranmamak için mücadele etmek zorundayım. Çok fazla duygu.

"Evet." Pompalamasının hızı artıyor, rahatlama ve zevk içinde inlememe neden oluyor. "İhtiyacın olan her şeyi sana vereceğim."

"Lütfen. İstiyorum..."

"Ne istiyorsun, bebeğim?" Sesi çakıllı, sanki kelimeleri çıkarmaya çalışıyormuş gibi. Saçlarının bir kısmı kravatından düşmüş ve yüzüne doğru sarkıyor. Cildi nemli. Yüzü kızarmış. Kalçalarını oynatırken ofluyor.

"Boşalmak istiyorum!" Onun itişlerini karşılamak için hevesle sallanırken şimdi en garip sesleri çıkarıyorum. Çaresiz ve mızımız ve küçük hıçkırıklardan uzak değil. "Neden yapamıyorum?"

"Yapabilirsin. Yapacaksın." Yüzü hiç görmediğim kadar gergin. Benden önce boşalmamak için çok uğraşıyor olmalı. "Zorlamana gerek yok. Bana güvenebilirsin. Jess, güven bana."

Ona güveniyorum. Her konuda. O da beni asla hayal kırıklığına uğratmadı. Vücudum çaresizce titremeye başlarken, "Güveniyorum," diye boğuluyorum. Amım onun sikinin etrafında kenetlenmişti. Acıyor. Neredeyse acıyor. Ama aynı zamanda çok iyi, çok *gerekli* hissettiriyor.

İçimdeki sarmal gerginlik sonunda kırılıyor. Orgazm içimi titretirken haykırıyorum.

Bu Gabrieli de uçurumun kenarına çekiyor. Ritmi bozulurken benimkiyle eşleşen acı dolu bir rahatlama sesi çıkarıyor, sikini içimden çekmeden hemen önce kalçalarını hızlı, sert sarsıntılarla içime itiyor.

Aleti bedenlerimizin arasında sıkışmış halde içimde sallanmaya devam ediyor. Bu şekilde boşalıyor, vücudu salıverilme spazmlarıyla sarsılırken kısık sesle inliyor.

Üstüme düşüyor ve uzun bir süre öyle kalıyoruz, küçük artçı depremlerle sarsılıyoruz ve nefesimizi tutana kadar nefes nefese kalıyoruz.

Tırnaklarımı derisine batırmayı nihayet bıraktım ve tırnak izlerini nazikçe okşuyorum. Başını kaldırıyor, yüzünün köşelerinde küçük eğikliklerle gülümsüyor.

Ağzını. Ben de gülümsüyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, gözleri yüzümü tarıyor, az önce yaptığımız şeye verdiğim tepkinin işaretlerini arıyor.

"Kendimi iyi hissediyorum. Gerçeği bilmek istiyorsan biraz ağrım var. Ama aynı zamanda gerçekten iyi. Parmaklarınla olduğundan daha farklı hissettiriyor."

"Biliyorum." Beni tekrar öpmek için eğiliyor. "Bana farklı geliyor
"

Sonraki ay boyunca, Gabriel ve ben her sabah yüzdükten sonra seks yaptık. Bazen öncesinde masaj bile istemiyor. Duşunu aceleyle alıyor, banyodan çıktığında neredeyse kuru bile değil ve beni yatağa doğru sürüklüyor.

Şaşırtıcı. Ve heyecan verici. Peşinde olduğu sadece fiziksel bir rahatlama değil. . Bunca ay boyunca günde iki kez benden bunu aldı ve hiç böyle davranmamıştı.

Beni istiyor.

İstemek

zorunda.

Onun davranışını anlamanın başka bir yolunu bilmiyorum.

Doğal olarak, ilişkimiz her zaman ortaklık anlaşmasının sınırlarıyla tanımlanacaktır. Ben onun karısı, kız arkadaşı ya da hayat arkadaşı değilim. Ama aramızda onun fiziksel olarak rahatlamasından daha fazlası var. Artık bundan daha derine gidiyor.

Bu bilgi, ailemin daha güvenli koşullara taşınmasıyla birleştiğinde, bu birkaç haftayı hayatımın en güzel haftası haline getiriyor.

Başka hiçbir şey yanına bile yaklaşamaz.

Gabriel, haftalık boş saatlerimden vazgeçersem ayda iki gün izin almam için pazarlık yapabildi, bu yüzden ilk boş hafta sonumun Cumartesi sabahı - Gabriell'in ortağı olarak 177. günüm - o yüzerken yolculuk için bir gece çantası hazırladım.

Çok heyecanlıyım. Ve sadece bugün ailemi göreceğim için değil.

Başkentten daha önce hiç ayrılmadım. Dünyada başka yer görmedim. Ve bu sabah kiralık bir motor beni Saint Louis'e götürecektir.

Bunun için ödeme yapmama bile gerek yok. Araç ücretinin aylık kazancımdan kesilmesi gerekiyordu, ancak Gabriel bunu kendisi ödemekte ısrar etti. Benim hiçbir itirazım onu etkilemedi, ben de bu konuda tartışmaktan vazgeçtim.

Adam inatçı. Ve sorumluluklarını ciddiye alıyor. Ben istesem de istemesem de her ay ziyaretimin parasını ödeyecek.

Motorun gelmesinden kırk dakika önce toplanmayı bitirdim. Gabriel henüz havuzdan dönmedi. Bugün izin günüm olduğu için

normal seks yapmayacağımızı varsayarak.

Küçük bir hayal kırıklığı ama önemsediğim bir şey değil. Şu anda mutlu olabileceğim çok fazla şey var.

Banyoya girip saçlarımı hâlâ toplum içindeyken yaptığım gibi düzgün bir topuz haline getiriyorum. Giyinik olduğumdan ve bu özel bir aktivite olmadığından, Gabriel döndüğünde duyabilmek için kapıyı açık bırakıyorum.

Beklediğimden daha sessiz olmalı, çünkü saçıma ilk tokayı geçirirken aniden banyoya girince sıçradım.

Şaşkınlığımı üzerimden atarken onun tuzlu kokusu yüzüme çarpıyor. Arkamda dururken aynadan ona bakıyorum. Saçları ıslak.

Aynada bakışlarımı tutarken havuz bornozunu çözüyor. "Giyinmişsin."

"Evet." Göz kırpıyorum. "Motor birazdan beni alacak."

"Sanırım bu izin günün için heyecanlı olduğun anlamına geliyor." Bornozunun omuzlarından cilalı fayans zemine düşmesine izin veriyor.

İçgüdüsel olarak gözlerim yüzünden aşağıya, çoğunlukla çıplak olan vücuduna kayıyor. Teni hâlâ nemli. Omuzlarının ve kollarının hatları güçlü ve zayıf bir şekilde şekillendirilmiş. Göğüs kılları biraz kabarık. Karnı, mayosunun ıslak bel bandının üzerinde hafifçe yumuşak. İnanılmaz derecede çekici. Her santimi.

"Ailemi göreceğim için heyecanlıyım. Ve başkentten farklı bir yer göreceğim için. Daha önce hiç görmemiştim."

"Biliyorum. Şimdi bu şansı elde ettiğin için."

"Sanırım bütün hafta sonu çalışacaksın." Saçıma dikkatimi veremediğim için yarısı topuzdan kaymış. başlamam gerekiyor.

"Muhtemelen. İki gün boyunca sensiz başka ne yapabilirim ki?" "O kadar da uzun değil."

"Çok uzun bir zamanmış gibi geliyor. Neredeyse altı aydır tek seferde on iki saatten fazla sensiz kalmadım."

"Biliyorum." Son iğneyi takıyorum ve birkaç uçuşmayı düzeltiyorum. Kameo madalyonu orantısız olmayacak şekilde yeniden yerleştiriyorum. Aynada tanıdık güzel bir yüz bana bakıyor. Düzgün saçlar. İri kahverengi gözler. Pembe yanaklar. Bir anlık gamze. Bir yıl önce saraya geldiğimde gördüğüm yüzün aynısı ama kendimi tamamen farklı biri gibi hissediyorum.

Kendimi nasıl izlediğimi fark etmiş olmalı. Yaklaşıyor, önü sırtıma değişiyor. "Çok güzelsin."

Yumuşak sözlere gülümsüyorum.

"Saint Louis'de bir yabancıyla tanışıp ona aşık olmayın ve orada kalmaya karar vermeyin." Bu alaycı ton onun karakteristik özelliğidir, ancak altında ciddi bir şey yatmaktadır.

Tanıdım. Aynada yüz ifadesini kontrol ederken nefesim kesiliyor. "Gabriel."

"Evet?"

"Bunu yapacağımı düşünüyor olamazsın."

"Takılıyordum."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum ve ellerimi çenesinin iki yanını avuçlamak için yukarı kaldırıyorum. "Ben senin ortağımın."

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Bunun bir anlamı var."

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Beni başka biriyle takas etmediğin sürece ortaklığımız ömür boyu sürecek. Benden asla kurtulamayacaksın."

Sertçe yutkunuyor. "Güzel."

"Yarın gece döneceğim."

"Tamam." Sesi şimdi biraz kalın. "Ben burada olacağım. Çalışmaya çalışacağım. Ve seni bekliyor."

Kuru kelimelerle anlattıklarından o kadar etkilendim ki başını aşağı çekip ağzını öpmek için uzandım.

Normal bir partner aktivitesi olmadığı için genellikle öpüşmeyi onun başlatmasına izin veririm, ama şu anda buna ihtiyacım var ve onun da var.

Beni ürküten bir hararetle öpüşmeyi hemen derinleştiriyor. Çok geçmeden birbirimizin her yerindeyiz. Beni geri iterken öpüşürken aç sesler çıkarıyor, böylece makyaj masasının kenarı sürtünüyor. Neredeyse acıtıyor.

Aleti mayosunun içinde dikleşmiştir. Islak kumaş, uzayıp sertleşirken şeklini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Bir elimle aşağı uzanıyorum, böylece parmaklarımı ona dolayabiliyorum. Uzun eteğimi avuçluyor ve yukarı kaldırıyor.

Sonra nihayet öpüşmeyi kesiyor ve beni çeviriyor, beni banyo tezgahının üzerine eğiyor, parmaklarıyla amımı kontrol ediyor ve sonra sikini takım elbisesinden çıkarıyor, böylece bana nüfuz edebiliyor.

Artık onun içimdeki büyüklüğüne alıştım. Çok dolu hissediyorum. Çok sıkı. Ama acıtmıyor. O içime girerken ben pürüzsüz yüzeye tutunmaya çalışıyorum.

sert, ilkel itişlerle içime itiyor.

Aynada yüzümü izliyor. Ben de öyle. Yüzüm kızarmış. Yüz hatlarım çaba ve zevkle bükülüyor ve gözlerimde daha önce hiç görmediğim bir vahşilik var. Nedense kendimi onun tarafından sikilirken görmek beni hiç beklemediğim bir anda boşaltıyor.

Spazmlar arasında titrerken haykırıyorum. Beni sikmeye devam ediyor ve her itişinde homurdanıyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor.

Bazen seks sırasında konuşuyor, ama şu anda bunun ötesinde. Şimdiden. İticileri sertleştikçe homurtuları da artıyor. Vücudum, sert kenarı karnıma dayalıyken bu şekilde eğilmekten pek hoşlanmıyor. Ama bu, anlayamadığım nedenlerden dolayı daha da ateşli hale getiriyor.

Yine geldim. Vücudum o kadar çılgınca sallanıyor ki birkaç saç tokasını kaybettim ve saçlarım yüzüme ve omuzlarıma döküldü.

"Gel... geri... bana... bebeğim." Kelimeleri sıkılmış çenesinden zorla çıkarıyor.

"Yapacağım. Söz veriyorum." İnanılmaz bir şekilde, amım bir başka orgazmı onun etrafında kasılırken hıçkırık sesi çıkarıyorum.

Bu kez o da boşalıyor, doruk noktasına doğru sarsılırken yüksek, kontrolsüz bir ses çıkarıyor.

Normalde yaptığı gibi çekmeyi unuttu. Serbest bırakılmasının amımı doldurduğunu hissetmeye başlayana kadar fark etmedim bile.

Bu onun seçimi. İçime girmek ya da girmemek. Eğer benden bir bebek sahibi olmak istiyorsa, bu beni uzun vadede partneri olarak kalmamı istediğine dair herhangi bir işaret kadar mutlu eder.

Partnerlerin hamile kalması düzenli bir şey değil ama nadir de değil. Muhtemelen bu ay benim hamile kalmam için doğru zaman değil ama yine de bu olasılık beni heyecanlandırıyor.

Gabriel hala içimde hafifçe sallanıyor, tamamen boşalana kadar serbest kalmasının tadını çıkarıyor. Hâlâ aynadan beni izliyor.

Doğrulamaya çalıştığım da bacaklarım titriyor. Bana yardım ediyor, nazıkçe beni çeviriyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor.

Beni hafifçe öpüyor. "İyi misin?"

"Evet. İyiyim. Sadece biraz sertim." Sırtımı esnetiyorum. Dizlerimi deniyorum, bu sefer beni desteklediklerinde memnun oluyorum.

"Çekilmek istemiştin. Ne düşündüğünden emin değilim. Bunun için üzgün müsün?"

Gözlerim büyüdü. "Tabii ki hayır. Neden üzüleyim ki?"

Yüz ifademi inceledikten sonra ağzı gevşiyor. "Seni kazara hamile bırakmak aptalca bir ergenlik gibi görünüyor."

Buna kıkırdıyorum. "Seçim senin, Gabriel. İçime boşalabilir ya da çekmeye devam edebilirsin. Ya da en doğurgan olduğum zamandan kaçınmak için zamanlayabiliriz. Bu tamamen sana bağlı."

Nedense bu sözler onu hareketsiz bırakıyor. Çok yumuşak bir sesle sorar, "Neden sadece bana bağlı?"

Kafamı yana eğiyorum, gerçekten kafam karışıyor. "Çünkü ben senin ortağım. Seni mutlu etmek benim işim. Ve bunun nasıl görüldüğü sana bağlı."

Açıklamanın güven verici olmasını amaçlıyorum. Rahatlatıcı. Ama başarılı olduğumdan emin değilim. Birkaç dakika öncesine göre daha sert görünüyor. Zihinsel olarak içine kapanmış gibi.

"Sorun nedir?" Bir elimle göğsünü okşuyorum.

"Bir şey yok. Araba gelmeden önce fazla vaktiniz yok, bu yüzden muhtemelen temizlenip aşağıya inmeniz gerekiyor."

O haklı. Banyoya gitmek, elimi yüzümü yıkamak, saçımı yeniden yapmak ve elbisemi düzeltmek için fazla zamanım yok. Banyodan çıktığımda Gabriel dışarıda bekliyor.

Bana gülümsüyor, tekrar normal görünüyor. Daha önceki sorun her neyse açıkça geçmiş.

"Yarın gece döneceğim," dedim ona, "yarın gece döneceğim. Çanta.

"Burada olacağım."

Saint Louis'e olan yolculuğum sorunsuz ve olaysız geçti. Çabuk geçiyor çünkü tüm bu süre boyunca pencereden dışarı bakıp yepyeni bir manzarayı seyrediyorum - ormanlık tepeler, küçük yerleşim yerleri ve Sonbahar'dan önce gelişmiş kasabaların kalıntıları.

Saint Louis, surları ve birbirine yakın inşa edilmiş büyük binalarıyla Başkent'e çok benziyor. Sokaklar o kadar temiz değil. Mimari o kadar bütünlüklü değil. Ama havada da farklı bir his var. Sanki insanlar burada daha mutlu, tabii bu kadar kısa bir ziyaretten bunu anlamak mümkünse.

Ailemin kendi evi var. Gösterişli değil ama konforlu ve masrafları aylık kazançlarının çoğunu götürmüyor. Carrie'nin kendi odası var ve ziyaretim sırasında benimle paylaşmaktan mutluluk duyuyor. Hâlâ yeni bir şehre ve yeni bir yaşam tarzına alışmaya çalışıyorlar ama burada kesinlikle mutlular.

Daha önce hiç olmadıkları kadar mutlular.

Pazar günü öğleden sonra geç saatlerde , buraya taşınmakla doğru kararı verdiklerine ikna oldum. Babam işini seviyor ve anneme de haftada beş gün sadece dört saat boyunca bir toplum mutfağında yemek pişirdiği iyi bir iş verilmiş. Carrie bir sonraki dönem başladığında okula gitmek için kayıt yaptırdı ve büyükbabam küçük arka bahçelerinde bir bahçe için toprağı çoktan kırdı.

Hepsinin durumu iyi. Ve her biri, ziyaret sırasında bir noktada, nazikçe burada onlara katılabileceğimi öneriyor.

En açık sözlü olan annem. Gabriel hakkında ne hissettiğimi anlıyor ve onun ortağı olmanın Başkent'teki hayattan umabileceğim en iyi şey olduğuna inanıyor. Ama Saint Louis'deki hayat farklı. Beni seven bir adam bulabilirim, diye açıklıyor. Eşit olacağım bir ilişki. Benim mutluluğumun da onunki kadar önemli olduğu bir ilişki.

Onu dinliyorum. Düşüneceğime dair ona güvence veriyorum. Hatta kiraladığım araç beni ailemin evinden uzaklaştırıp Saint Louis'i çevreleyen koruma duvarlarına doğru götürürken düşünmeye çalışıyorum.

Ama bu benim için açık bir soru değil. Birkaç dakika düşünmekten daha fazlasına değmez.

Gitmeden önce Gabriel'e gerçeği söyledim. Onu asla terk etmeyeceğim. Ömür boyu onunum.

Belki de aptalca, çocukça hayaller kurarken Gabriell'in kendisinin Saint Louis'e geri dönmek isteyebileceği fikriyle oynuyorum. Ve belki beni de yanına götürmeye karar verir. İlişkimiz artık sarayın partnerlerle ilgili sosyal gelenekleri tarafından tanımlanmayacaktı. Şu anda olduğumuzdan çok daha fazlası olabiliriz.

Ama bu fantezilere uzun süre dalmama izin vermiyorum. Gabriel önemli bir iş yapıyor. Bu projede ve kendisine verilecek diğer tüm projelerde harika bir iş çıkaracağından hiç şüphem yok. İnsanlar onun ne kadar değerli olduğunu anlamaya devam edecekler. Başkan onu kaybetmek istemeyecektir. Ben de onun Orta Şehirlerde işleri daha iyi hale getirmesine kendi çapımda katkıda bulunabilirim.

Bu kadar yeter.

Ailem için çok heyecanlıyım ama onların sahip olduklarına ihtiyacım yok.

Şoförüm altmışlı yaşlarında Carl adında dost canlısı bir adam. Ona geçtiğimiz yerler hakkında birkaç soru sorduğumda kolayca sohbet ediyor ve bir saatten fazla süren ilgi çekici bir sohbe başlıyoruz.

Sınırı geçip Merkezi Şehirlere geri döndüğümüzde güneş batmak üzere. Sıranın bize gelmesini beklerken uzun bir gecikme yaşıyoruz ve ardından orada konuşlu muhafız birliğinin denetim ve onay sürecinden geçiyoruz.

İşimiz bittiğinde hava zifiri karanlıktı. Tanıdık olmayan manzara karanlıkta ürpertici.

"Güvenli mi?" Biraz gerildiğim için bir süre sonra Carl'a soruyorum. Başkente varmamıza bir saatten fazla zaman var. "Gece vakti bu şekilde açıkta olmak?"

"Bu motorda güvendeyiz," diyor bana. "Haydutların bizi yakalayamayacağı kadar hızlı gidiyoruz."

"Yani burada haydutlar mı var?"

"Tabii ki. Pek çok insan otoriteye boyun eğmek istemez, bu yüzden kırsalda kendi yollarını çizmeye çalışırlar. Çoğu bunu kendilerine ait olmayan şeyleri zorla alarak yapıyor."

Karanlıkta herhangi bir yırtıcı hayvan izi arıyorum ama yoldaki farların ötesini göremiyorum. Sanki dışarıda hiçbir şey yokmuş gibi. Hiçbir şey yok.

"Yani çoğu hırsız mı?"

"Birçoğu, evet. Bazıları bundan daha kötü. Dışarıda spor olsun diye insanlara zarar vermekten hoşlanan gerçek canavarlar var."

"Muhafızlar onlarla ilgilenemez mi?"

"Yol dışında fazla devriye gezmiyorlar. Çok fazla arazi var ve çoğunda çok fazla insan yok. Yine de endişelenmenize gerek yok. Arabamızı yakalayamayacaklar."

Bu beni daha iyi hissettiriyor. O kadar hızlı hareket ediyoruz ki, katil canavarlar tarafından bile nasıl durdurulabileceğimizden emin değilim.

"Burada insanların silahları olduğunu duydum." Başkentte muhafızlar dışında kimsenin böyle bir silaha erişimi yoktur.

"Elbette. Güvenli bir yerde, duvarların arkasında kalmanın nedenlerinden biri de bu. Ayrıca burada birkaç isyancı grup da var."

"Asiler mi? Yani hala etrafta olanlar var mı?" Yıllardır başkanın rejimine karşı herhangi bir isyan duymadım.

"Elbette. Her zaman mutlu olmayan birileri vardır. Muhafızlar fazla ileri gitmeden onları ezmekte oldukça başarılılar ama burada radardan uzak durmaya çalışan bazı sinsi tipler de var."

"Ne yapmaya çalışıyorlar?"

"Kontrol noktalarında insanlara yardım ederek suçluların kaçmasına izin veriyorlar. Önemli ticareti sekteye uğratırlar. Genellikle dürüst insanların yoluna çıkarlar."

Böyle bir şeyi hiç duymadım bile. İsyancı gruplarla ilgili haberlerin saraya ulaşmış olacağını düşünürdüm ama konsey toplantılarında bile tek bir şey duymadım. "Ama masum yolcuların peşinden gitmiyorlar mı?"

"İsyancılar yapmıyor, hayır. Düzenli olarak değil. Çok fazla endişelenmene gerek yok. Dediğim gibi, bu motorla kimse bizi yakalayamaz."

Ona gülümseyip soruyu geçiştiriyorum ama burada hâlâ gerginim. Hayatım boyunca şehir duvarlarının arkasında yaşadım. Geçtiğimiz yıl sarayın sıkı korunan kalesinde yaşadım. Açığa çıkmaya alışık değilim. Savunmasız.

Başkent'in duvarlarına sadece otuz dakika kala motor arızalanmasaydı, sinirlerimin üstesinden sorunsuzca gelebileceğime inanıyorum. Motordan garip bir ses geliyor. Birkaç kez sarsılıyor, sonra tekliyor ve Carl yolun kenarına çekerken yavaşlıyor.

Bana endişelenmememi söyledi. Bunun ara sıra olduğunu ve düzeltebileceğini söyledi. O.

Ama karanlık bir yerde tek başıma oturmaktan çok korkuyorum. Katiller, haydutlar ve isyancılarla dolu bir kırsal bölge.

Hareket etmiyorsa, bu motor beni güvende tutmaz.

Carl sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bir süre boyunca motorla uğraşırken çaresizce titriyorum. Sonunda kendi başına tamir edemeyeceğini anlıyor ve merkeze telsizle haber veriyor ki başka biri gelip bizi alsın ve şehre götürsün.

Diğer motor gelene kadar çok uzun bir süre daha bekliyoruz. O noktada o kadar titriyorum ki bir araçtan güçlkle inip yeni araca doğru yürüyebiliyorum.

İkinci şoför de Carl kadar rahat ve arkadaş canlısı, ama artık havadan sudan konuşmanın ötesine geçtim.

Duvarların arkasına geçmeliyim. Eve gitmem gerek. Gabriel'e ihtiyacım var ve o çok uzakta.

Bunca zamandır ne bir tehlikeyle ne de başka bir yolcuyla karşılaştık, ama sonunda büyük duvarları ve uzaktaki Başkent'in tek yüksek kulesini gördüğümde hâlâ titriyorum. Doğu kapısına vardığımızda, başka bir kontrol noktasından geçmek uzun zaman alıyor.

Sonunda geçmeyi başardığımızda, bir bekçi sürücüye bekçi istasyonunun yakınındaki asfalt bir alanda kenara çekmesini işaret ediyor.

Elbette başka bir teftiştten geçmek zorunda kalmayacağız. Saatlerce geç kaldım. Gabriel endişelenmiş olabilir. Umutsuzca ona geri dönmeliyim.

İstasyon girişinin dışında muhafızla konuşan bir adam görene kadar neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sırtı bana dönüktü ama o sırtı nerede olsa tanırdım. Geniş omuzlar. Zayıf kalçalar. Uzun bacaklar. Saçları ensesinde toplanmıştı.

Şoför motoru park konumuna getirdiğinde, ona ulaşabilmek için çaresizce inleyerek kapıyı zorluyorum.

Ben tökezleyerek kaldırıma çıkarken o arkasını döndü.

Ben ona doğru koşarken hızla yanıma geliyor ve kendimi onun kollarına atıp yüzümü göğsüne sakladığımda beni sıkıca kucaklıyor.

Beni o kadar sıkı tutuyor ki zar zor nefes alabiliyorum. Sonunda beni bıraktığında mırıldanıyor, "Ne oldu bebeğim? Yaralandın mı?"

"Hayır, yaralanmadım. Motor bozuldu ve birinin gelip bizi alması sonsuza kadar sürdü. Ve ben... Ben..." Yüzümü tekrar gömleğine gömüyorum, zayıflığımdan utanıyorum ve tekrar güvende olduğum için rahatlıyorum.

Güvenli ve emniyetli ve Gabriel ile.

"Neydin?" Beni nazikçe geriye doğru itiyor ve yüzümü kendisine doğru eğiyor. "Söyle bana."

Yüzüm buruşuyor. "Korkmuştum," diye itiraf ediyorum, omuzlarım birkaç sessiz hıçkırıkla titriyor. "Gerçekten korkmuştum."

Yüz ifadesi kısa bir süreliğine kırılıyor. "Ah bebeğim. Artık güvendesin." Beni tekrar kucakladı.

Tekrar kendim olduğumu hissedene kadar uzun bir süre ona sarılıyorum. Sonra nihayet doğrulup "Burada ne yapıyorsun?" diye sorabiliyorum.

"Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Olman gereken zamanda dönmemiştin. Bir süre bekledim ama sonra endişelendim ve muhafızların bir şey duyup duymadığına bakmak için buraya geldim. Duymamışlardı. Sen geldiğinde seni aramaları için onları çağırmak üzereydim."

Kıkırdıyorum, gerçek bir eğlenceden çok aşırı bir duygu yüklemesi.
"Benim için endişelendin mi?"

"Tabii ki senin için endişelendim." Yüz ifadesi tuhaftı. Yarı gerginlik yarı kendini küçümseyen bir eğlence. "Bütün gün seni bekledim, sonra da gelmen gereken saatte gelmedin. Bunu bir daha yapmayalım."

"Bana uyar."

Benimle birlikte saraya kadar motora ve sonra ikimiz de üst kattaki odamıza çıktık. Hâlâ titrek, dağınık ve bunalmış durumdayım, bu yüzden hızlıca bir duş alıyorum. İşim bittiğinde Gabriel uyku şortunun içindeydi.

Güvenli, rahat pencere köşeme gitmek üzereydim ki beni durdurdu. "Bu gece benimle yatakta olmanı istiyorum," diye mırıldanıyor.

Bir başka duygu dalgasıyla savaşıyor başımı sallıyorum. O banyoya giderken ben yorganın altına giriyorum.

Bu tam olarak benim de istediğim şey.

Çok geçmeden banyoya gidip hazırlanıyor. İş bittiğinde odanın ışıklarını kapatıyor ve yatağa doğru yürüyor.

İçeri girer girmez beni kollarına çekiyor ve ben de ona sarılıyorum.

Birbirimize sarıldığımız birkaç dakikanın ardından "Yolculuğun nasıldı?" diye soruyor.

"Her şey iyiydi. Ailem iyi durumda ve yeni yerlerine alışmaya çalışıyorlar. Güzel bir ziyaret gerçekleştirdim."

"Bu çok iyi. Gelecek ay onları tekrar görmeye gitmekten korkacak mısın?"

Yutkunuyorum. "... Sanmıyorum. Ama belki..."

"Belki ne?" Sesi neredeyse soluksuz geliyor ve nedenini bilmiyorum.

"Belki bir dahaki sefere motorun beni Saint Louis'den daha erken almasını sağlayabiliriz, böylece karanlıkta yolculuk etmek zorunda kalmam. Motorların her zaman böyle bozulmadığını biliyorum, ama daha önce bile gergindim. Daha önce bu duvarların dışına hiç çıkmamıştım. Çok büyük, geniş ve açık. Karanlıkta gerçekten korkuyordum."

Başını eğip önce alnımı, sonra elmacık kemiklerimden birini, sonra da ağzımı öpüyor. "Korktuğun için üzgünüm. Zamanı birkaç saat ileri alacağız, böylece bundan sonra hava kararmadan eve dönmüş olacaksın."

"Teşekkür ederim. Sanırım karanlık olmadığı sürece iyi olacağım." Ona bu şekilde sarılmaya devam etmek istiyorum ama sonunda kendimi daha kendim gibi hissediyorum. Neredeyse iki gündür bensiz olduğunu hatırlıyorum. "Sen iyi misin? Bu gece seninle ilgilenmemi ister misin?"

"Benimle ilgilenmek mi?" diye tekrarlarlarken gerçekten kafası karışmış gibi görünüyor.

Bunu söylediğimde genellikle ne demek istediğimi anlar. "İstersen sana sakso çekebilirim."

"Hayır. Hayır, tabii ki hayır." Hâlâ yumuşak ama sesi neredeyse hakarete uğramış gibi çıkıyor.

Ses tonu beni üzüyor ve şaşırtıyor. "Neden olmasın?" Sesim biraz titriyor.

Beni tekrar tüm vücudumla kucaklıyor, bu sefer daha nazık. "Senin için gerçekten endişelendim bebeğim. Şu anda bunu kaldırabileceğimden bile emin değilim."

Yine kıkırdıyorum. Çok uzun zamandır çok fazla şey hissediyorum. "Oh. Tamam."

"Ve bu gece çok şey yaşadın," diye ekliyor. "Şu anda benim için bir şey yapmana gerek yok. Dinlenmeye ihtiyacın var. Sence uyuyabilir misin?"

"Sanırım öyle. Eğer başımın dönmesini durdurabilirsem."

"Dene." Dudaklarını saçlarıma değdiriyor. "Sabah bana seyahatin hakkında daha fazla şey anlatabilirsin."

"Tamam. Sen de uyu."

"Uyuyacağım."

Vücudumu yumuşatarak ve daha rahat hissederek ona yaslanıyorum. Nefes alışımı bilinçli olarak yavaşlatıyorum ve zihnimi boşaltmaya çalışıyorum.

Gabriel'in kolları hala , ama daha gevşek ve daha az muhtaçlar.

Şimdi.

Kendimi güvende hissediyorum. Tamamen güvende. Sanki tam olarak olmam gereken yerdeyim.

ol.

Biraz zaman alıyor ama sonunda uykuya dalıyorum. Ve son düşüncem Gabriell'in hala uyanık olması.

Hala bana sarılmayı bırakmadı.

BİR AY SONRA, Gabriel'in partneri olarak 208. günümde, beni sertçe sikerken altında ikiye katlamıştı.

Her zamanki gibi sabah yüzmeye gitti ama erken döndü ve duşunu bile almadan beni yakalayıp yatağına doğru savurdu. Şimdi topuklarım onun omuzlarında ve vücudum çaresiz, onursuz bir pozisyonda bükülmüş durumda ve popomdaki ve uyluklarımın arkasındaki kaslar geriliyor. Aletinin şiddetli hareketleri yüzünden amım ağrıyor ve o kadar ıslak ki altımdaki çarşafa sızan nemi hissedebiliyorum.

Zaten bir kez boşaldım ve yine boşalmak üzereyim. Bir elimle yatak başlığını, diğer elimle de onun sert pazularını kavırıyorum. Verdiğim tepkiden gerçekten zevk alıyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Kalın sesinde duyabiliyorum.

"Bu doğru, bebeğim. Yine neredeyse oradasın. Bu şekilde hoşuna gidiyor, değil mi?"

Sözleri beni her zaman içimde hareket eden sikiğin sürtünmesi kadar heyecanlandırıyor. Kıvranıyorum, tırnaklarımı koluna geçiriyorum ve duyumların yoğunluğunu işlerken yatak başlığını itiyorum. Birkaç düzensiz mırıldanma sesi çıkarıyorum ama tam bir kelime oluşturmamıyorum.

Hızlı itişini sürdürmek için çok çaba sarf ediyor. Bunu düzensiz nefes alışından ve yüz hatlarındaki çarpıklıktan anlayabiliyorum. "Çok iyi gidiyorsun. Seni böyle bırakırken görmeye bayılıyorum. Benim için bir kez daha gel."

Zihnim o kadar çılgınca dönüyor ki, başka bir doruğa ulaşacak kadar odaklanabileceğimi sanmıyorum, ama yine de beni ele geçiriyor. Zevk beni tüketirken tekrar haykırıyorum, titriyorum ve yüzümün kenarlarından aşağı akan birkaç rastgele gözyaşıyla nefes nefese kalıyorum.

Gabriel kendini kaybeder. Boğuk bir sesle donup kalıyor ve boşalırken beceriksiz, ilkel sarsıntılara kapılıyor. İçime boşalıyor, derin ve tatmin olmuş bir iniltiyle kalçalarını son salıverilişine doğru yuvarlıyor.

Reglim dün başladı, bu yüzden hamile kalma ihtimalim çok düşük, ama yine de o kadar samimi, o kadar doğuştan gelen bir şey var ki

menisini içimde hissediyorum. Böyle hissetmeyi beklemezdim ama hissediyorum.

Üstüme düşmeden önce kendini tutuyor ve yanıma çökmeden önce vücudumu açmama ve bacaklarımı uzatmama yardım ediyor, bana doğru gülümsüyor.

Eskiden hiç bu kadar gülümsemezdi. Aradaki farkı hayal etmediğimi ya da abartmadığımı biliyorum. Saraya ilk geldiğinde başka biriydi, şimdi ise bambaşka biri.

Ya da belki de sonunda gerçek adamın korunaklı kabuğundan çıkmasına izin vermeye isteklidir.

"İyi hissediyor musun?" diye soruyor, mavi gözleri beni tepeden tırnağa tarıyor. Bakışlarında belli belirsiz bir endişe ve tatmin olmuş bir sahiplenme duygusu var.

Ona bakıyorum. "Yorgun hissediyorum. Ve biraz da dağınık. Ama onun dışında inanılmaz iyiyim."

"Güzel." Tavana bakarak inliyor. "İlk iş Başkan'la bir toplantım var. Bir güncelleme istiyor."

"Neredeyse bitirdiniz ve sizden dört ay çalmasına rağmen son teslim tarihine hâlâ bir ay var. Zekice ve net bir şekilde ortaya ve benim aklımın alamayacağı kadar çok sayı ve araştırmayla desteklenmiş." Hafif yumuşak karnını ovmak için uzanıyorum. "Bu iyi, Gabriel. İnanılmaz derecede iyi."

"Teşekkür ederim." Tüm söylediği bu, ama yüz ifadesinde bundan çok daha fazlası var.

Bacaklarımın arasındaki rahatsızlık olmasaydı, saf bir duygu birikintisi içinde eriyebilirdim. Kendimi oturur pozisyona getiriyorum ve yataktan kayıyorum, çarşafı regl dönemimden kalma kanla lekelenmesin diye altıma serdiğim havluyu alıyorum. "Ben temizlenmeye gidiyorum. Duş alıp giyinmeden önce otuz dakikan daha var, o yüzden biraz dinlen. Planını yirmi bininci kez gözden geçirmenin şu noktada sana hiçbir faydası olmayacak."

Öğütlerime kıkırdıyor ve banyoya doğru topallayarak giderken beni izliyor, eğilip geceliğimi yerden alıyor. "İyi olduğuna emin misin?" diye soruyor farklı bir tonda.

"Biraz ağrıyor," diye itiraf ediyorum. "Ama beni rahatsız edecek kadar değil. Ve az önce yaptığımız şeyi daha az iyi yapacak kadar da değil."

"Tamam." Ben banyoya girip kapıyı kapatırken yine gülümsüyor.

Başkanla ^{görüşmesi} iki saat sürüyor ve döndüğünde değişmiş oluyor.

Bana her şeyin yolunda gittiğini söyledi. Başkan Vincent birkaç düzeltme istiyor ama önemli bir şey değil. Genel olarak, Gabriel'in çalışmasından memnun.

Ona inanmıyorum. Bir şeylerin doğru olmadığını çok net görebiliyorum. Ancak sorgulamaya devam etmek daha fazla bilgi vermiyor ve sonunda Gabrieli kızdırıyor. Sonunda bana çıkışıyor ve aynı cevapları durmadan tekrarlamak yerine çalışması gerektiğini söylüyor.

Her zaman olduğu gibi sert sesi beni durduruyor. Oyuğuma çekilip kitap okuyormuş gibi yapıyorum ama Gabriel defterini çıkarıp yazmaya başlarken, sık sık durup düşünürken gizlice onun yüzünü ve duruşunu inceliyorum.

Bir şeyler kesinlikle yanlış.

Çok, çok yanlış.

Belki de başkan onun planını beğenmemiştir. Gabriel gururlu ve bu proje üzerinde çok çalıştı. Umduğu kadar başarılı olmadığını kabul etmekte isteksiz olabilir.

Ama neden bana bu konuda yalan söyledin?

Onu her konuda destekleyeceğimi biliyor.

Belki biraz daha zamana ihtiyacı vardır. Onunla ilk tanıştığımda içine kapanıktı ama son aylarda bana açıldı. Yakında bana neler olduğunu anlatacaktır. Her zaman anlatır.

Endişelerimi sert bir düğüm haline getirmek için elimden geleni yapıyorum. Gabriel bana söyleyecek.

Yakında bana söyleyecek.

BANA SÖYLEMİYOR. İki gün geçiyor ve ben öyle olmadığını bildiğim halde o her şey normalmiş gibi davranıyor. Çalışmaktan ve kara kara düşünmekten başka bir şey yapmıyor. Benimle zar zor konuşuyor.

İlk öğleden sonra ara vermesini istedim ve o da kabul etti, ama dikkati o kadar dağınıktı ki onu tamamen uyandırmak için çok çaba sarf etmek ve sonra onu doruğa çıkarmak için daha da fazla çaba sarf etmek gerekiyordu. Ertesi sabah, yüzdükten sonra her zamanki gibi seks yapıyoruz ama bu sessiz, gergin bir misyoner pozisyonu oluyor ve uzun sürmüyor.

çok uzun. Benimle konuşmuyor ve beni pek öpmüyor. Seks sırasında beklediğim o odaklanmış, hararetle bana bakmıyor bile.

Daha sonra ona masaj teklif ettim ama istemedi. Çalışması gerektiğini söylüyor.

Ve yaptığı şey de bu. Çalışıyor. Bütün gün öğleden sonraya kadar, sadece tuvalete gitmek için kısa bir süre ara vererek.

Tabağa koyup yanına bıraktığım yemeği yemiyor. Sadece birkaç yudum su içiyor.

Bu sefalet. Bir şeylerin çok yanlış gittiğini biliyorum ama ne olduğunu bana söylemiyor ki ben de ona yardımcı olmaya çalışayım.

Öğleden sonra saatlerinden itibaren, normal molasını vermesini önermek için bir fırsat kolluyorum ama defterinden başını bile kaldırmıyor.

Sonunda daha fazla dayanamadım. Açıkça ilan ediyorum, "Mola zamanınız geldi."

Gözlerini birkaç kez kırıştırıyor, gözleri hâlâ not defterinde. Sonra yavaşça başını kaldırır.

"Geç oldu," diyorum ona, sesimi kontrol etmek için elimden geleni yapmama rağmen çatlıyor. "Bütün gün hiç durmadan çalıştın. En azından kısa bir molaya ihtiyacın var."

Korkunç bir an için reddedeceğini düşündüm. Beni reddedeceğini. Ama sonunda başını hafifçe eğiyor ve ihtiyacım olan tek izin bu.

Omuzlarını ovabilmek için sandalyesinin arkasına doğru yürüyorum. Uzun zamandır bu kadar gergin ve gergin olmamıştı.

"Çok uzun sürmesin," diye mırıldanıyor huysuzca, parmaklarımı sıkılı kaslarına geçirirken gözlerini kapatıyor.

"Vermem. Ama biliyorsun, ara verdikten sonra her zaman daha verimli çalışıyorsun."

Buna cevap vermiyor. Hiç ses çıkarmıyor. Ona masaj yaptığımda çıkardığı normal yumuşak inlemeler bile yok. Nefes alış verişi biraz hırıltılı, sessiz odada net bir şekilde duyulabiliyor. Çaresiz bir şaşkınlıkla gözyaşlarıma karşı savaşıırken kendi yumuşak, düzensiz nefes alışlarımı bile duyabiliyorum.

Onu gevşetemediğim için neredeyse on dakika boyunca boynunu ve omuzlarını yoğuruyorum. Biraz huzursuzlanmaya başladı, bu yüzden daha başlamadan molayı sonlandırmasından korkarak istediğimden önce duruyorum.

Sandalyesinin önüne doğru ilerledikten sonra küçük halının üzerine diz çöküyorum ve bacaklarının arasında vücuduma yer açmak için bacaklarını ayırıyorum. Pantolonunun düğmelerini açıp iç çamaşırına uzanarak sikini çıkarmamı sessizce izliyor.

Sadece kısmen sert. Yarısı bile değil. Onu nazikçe okşuyorum ve sonra ağzıma almak için öne doğru eğiliyorum. Doğal kokusu çok güçlü. Son derece tanıdık ve beni her zaman rahatlatmıştır ama bugün nedense kalbimi kırıyor.

Onu tamamen dikleştirmek için kullandığım normal güçlü emişlerle yanaklarımı oyuyorum. Sadece küçük bir etkisi olduğunda, her zaman sevdiği horozunun etrafında gırtlak sesi çıkarıyorum.

Bana bakmıyor bile. Ellerinden biri kolçağı sıkarken diğeri gevşekçe başımın arkasına dolanıyor.

Biraz daha, sert ve hızlı emerken tekrar inliyorum.

İç geçiriyor ve iki elini yüzüme götürerek başımı geriye yaslıyor. "Bunu bugün yapamam bebeğim."

Boğazım acı dolu bir duygu yumağı yüzünden ağrıyor. Ona bakarken gözlerim yanıyor. "Biraz zaman alsa da umurumda değil. Her zaman daha iyi hissedersin-"

"Bugün yapamam."

Ses tonuna ya da yüzündeki ifadeye itiraz etmek mümkün değil. Soğuk ya da kızgın değil. Gergin ve temkinli. Boyun eğmez.

"Tamam," diye mırıldanıyorum, ayağa kalkıyorum ve uzanıp yüzünü okşama içgüdüyle savaşıyorum. "Lütfen bana sorunun ne olduğunu söyleyemez misin?"

"Sana hiçbir olmadığını söyledim." "Ama sana inanmıyorum."

Çenesi çalışıyor. Gözleri kısa süreliğine düşüyor. Birkaç saniyeliğine yumuşayacağını umuyorum ama yumuşamıyor. "Neye inandığını kontrol edemem."

Bu konuşmanın sonu. Koltuğuma geri döndüm, pencereden dışarı baktım ve ağlamamaya çalıştım.

ERTESİ SABAH, Gabriel sabah yüzmesinden döndüğünde uzun bir duş alır. Sonunda belinde bir havluyla çıktığında, seks yapmak istemediğini söyler.

Konuşurken gözyaşlarına boğulmamak için incinmiş duygularıyla savaşıyorum. "Peki, tamam. Sorun değil. Ben-"

"Giyinip çalışmaya başlayacağım."

"Emin misin? Seks yapmak zorunda değiliz. Cinsel bir şey yapmak zorunda değiliz. Sana sadece masaj yapabilirim."

Bana bakıyor. Eğer kızgın, sabırsız, sinirli ya da isteksiz görünüyorsa, konuyu hemen kapatırdım. Benden -aynı ağızdan, aynı aından, tekrarlanan aynı rutinimizden- sıkılıyor olsaydı belki anlayabilirdim. Ama o bunların hiçbiri değil.

O yaralı.

Bana ihtiyacı

var.

"Gabriel, lütfen," diye fısıldıyorum, tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Tamam," diye mırıldanıyor, uzaklara ve yatağına doğru bakıyor. "Sadece bir masaj."

Kabul etmesiyle o kadar rahatladım ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Hıçkırıklara zorlukla karşı koyabiliyorum. Sabah seansımız için genellikle geceliğimi çıkarırım, ama bugün üzerimde tutuyorum, masaj yağını almaya gidiyorum ve sonra yatağı, onun uzanmış bedeninin yanına tırmanıyorum.

Yüzüstü yatıyor, yüzü bana dönük. Ellerimi yağlayıp ovmaya başlarken tek kelime etmiyorum.

Vücudunda aşağı doğru ilerlerken ikimiz de sessiziz ve bacaklarının arkasına ulaşana kadar gerginliğini gerçekten bırakmaya başlamıyor. Uyluklarının ve baldırlarının güçlü bir şekilde gelişmiş kaslarını yoğururken uzun nefesler veriyor. Ayaklarına ulaştığımda, birkaç yumuşak inilti bile çıkarıyor.

Bu küçük tepki sesleri beni o kadar rahatlattı ki neredeyse yeniden ağlamaya başlayacaktım.

Ayak parmaklarının her birini çektiğimde, "Ters dönebilirsin," diye mırıldanıyorum.

Dediğimi yapıyor. Havlu, masaj için yolumdan çektiğim için çözöldü ve vücudu döndüğünde yatakta kalıyor.

Tamamen çıplak. Aleti kısmen kalkık.

Dikkatimi sağ ayağına ve bileğine verirken bunu görmezden geliyorum.

Ben önce bir bacağını, sonra diğerini yukarı kaldırırken daha fazla gırtlaktan serbest bırakma sesi çıkarıyor. Kalçalarına ulaştığımda siki sonuna kadar sertleşmişti.

Ama bana sadece masaj istediğini söyledi, ben de ona istediğim dokunmadım. Karnını okşadım. Göğsünü ve omuzlarını okşuyorum. Sonra her bir kolunu.

"Jess," diyor kalın ve alçak sesle.

Gözlerim yüzüne kayıyor.

Bana bakıyor, ateşli ve yoğun.

"İstersen seninle ilgilenebilirim." Hala kasıklarına doğru bir hareket yapmadım.

"Lütfen," diye mırıldanıyor.

Bir rahatlama iniltisini bastırarak, horozuna ulaşabilmek için pozisyonumu ayarladım. Ucunu emmek için eğilirken bir elimle şaftını tutuyorum.

Kalçaları tepki olarak hafifçe sallanıyor. Bu sabah kendini pek kontrol edemiyor.

Dudaklarımı ayarlayarak onu ağızıma daha fazla alıyorum, emme ve başımı sallama şeklindeki tanıdık ritmimizi oluşturuyorum. Ellerini gevşek saçlarımı avuçlamak için hareket ettiriyor.

Onu emerken ve çaresiz duyarlılığından zevk alırken heyecanlanıyorum ve derin bir şefkatle boğuluyorum. Yakında boşalacak. Bunu ereksiyonunda ve tüm vücudunda hissedebiliyorum.

Buna ihtiyacı var. Bana ihtiyacı var. Ve ben ona ihtiyacı olanı verebilecek kapasitedeyim.

Başımı yönlendiriyor. Kalçalarını ağızıma doğru sallıyor.

Yumuşak inlemeleri ve homurtuları kelimelere dönüştüğünde kendimi yakında boşalması için hazırlıyorum. "Lütfen. Lütfen. Ben... Ben... Ben bunu yapmak istemiyorum."

Bana bir darbe gibi çarpıyor. Donup kaldım. Sonra yavaşça ağızımdan çıkmasına izin verip doğruluyorum, parmaklarım, dudaklarım ve kalbim titriyor.

Bana halsizce göz kırpmıyor. "Neler oluyor?"

"Sen... Bunu yapmak istemediğini söylemiştin." Gözlerimden birkaç damla yaş daha akıyor.

Az önce ne söylediği hakkında hiçbir fikri olmadığı açıktır. Bir dakika kendine geldikten ve açıklamayı düşündükten sonra, "Seni kastetmedim bebeğim. Seni asla kastetmedim."

"Ama artık bunu senin için yapmamı istemiyor musun?"

"Hayır, öyle değil. İstedim." Artık zevkten dikkati dağılmıştı. Hâlâ sert ama doruk noktasının ivmesini kaybetmiş durumda. Gözleri odaklanmış durumda. "Seninle ilgili bir şeyden bahsetmiyordum."

"Sonra ne...?" Boğazımdaki sıkışıklıktan soruyu tam olarak dile getiremiyorum.

"Siktir, bebeğim," diye nefes alıyor omuzları çökerek. Gözleri bir dakikalığına kapanıyor. "Bunu yüksek sesle söylediğimi bile bilmiyordum."

"Öyleydin." Ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki, bu dürtüye direnmek için ellerimi yumruk yapmak zorunda kalıyorum. "Bunu kendine saklamaya iznin olduğunu biliyorum. Ve her neyse bununla başa çıkmanın gerçek bir mücadele olduğunu görebiliyorum. Ama neden... Neden bana söyleyemediğini anlamıyorum. Ben senin ortağım." Sertçe yutkundum. "Ben senin sadece yataktaki ortağın değilim. Ben senin hayat arkadaşınım. Eğer bir şey senin için bu kadar zorsa, anlatacağın kişi benim."

Son sözler tanıdık geliyor. Hafızamda bir yankı gibi. Gabriel'in bunları bana geçmişte söylediğini fark ettim.

Belki o da onları tanıyordur. Yüzü dramatik bir şekilde buruşuyor, gözleri sıkılıyor ve omuzları birkaç kez titriyor.

Bir korku dalgası beni harekete geçiriyor. Gabriel'i daha önce hiç bu kadar kırılmış görmemiştim ve bununla başa çıkabilecek kadar güçlü olduğumdan emin değilim. Uzanıp onun kocaman ellerinden birini tutuyorum ve iki kavriyorum. "Gabriel, lütfen söyle bana."

"Bilmiyorum... Nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum." Kendini yeniden kontrol altına aldı, tüm derin duygularını içinde sıkıca kenetledi. Sonunda gözlerimle buluşuyor ve kasıklarını örtebilmek için havluyu altından çekmek üzere kalçalarını kaldırıyor. Artık birazcık bile sert değil.

"Geçen gün başkanla yaptığınız görüşmede oldu. Planınızı beğenmedi mi?"

"O-" Kelime onu boğuyor. Kısa bir öksürükle boğazını temizliyor. "Yaptığını söyledi. Çoğunun iyi olduğunu söyledi. Ama... başka birine sunulmadan önce bazı değişiklikler yapılması gerekiyormuş."

"Bu tür şeylere konseyin karar vermesi gerektiğini sanıyordum."

"Kamuoyu işlerin böyle yürüdüğüne inanıyor ama gerçekte işler böyle yürümüyor. Kendisi onaylamadığı sürece bir şeyin tartışılmak üzere konseye sunulmasına izin vermeyecektir."

Başkan Vincent'ın konsey toplantılarında görüşlerini ifade etmek ve karar alınması için bastırmak yerine neden bu kadar sık arkasına yaslanıp dinlediğini hep merak etmişimdir. Belli ki nedeni bu.

Tüm kararlarını önceden ve özel olarak alır. "Peki ne gibi değişiklikler yapmak istedi?"

"Bunun çok... çok cömert olduğunu söyledi. İnsanlara çok fazla güç veriyordu. Bu yüzden bazı *sınırlar* eklemek istiyor... kendi deyimiyle."

"Sınırlar mı?"

"Sınırlar. İnsanları kontrol altında tutmak, böylece inatçı veya yönetilemez hale gelmemelerini sağlamak."

İfade tarzından, Başkan'ın kendi ağzından çıkan sözleri tekrarladığı anlaşılıyor.

"Hangi özel sınırları eklemenizi istiyor?"

Gabriel'in ağzı cevap vermeden önce birkaç saniye boyunca geriliyor ve bükülüyor. "Birkaç şeyden bahsetti. Bazılarıyla çalışabilirim. Kurmaya çalıştığım genel sistemin içini boşaltmaları gerekmez. Ama... ama..."

Kalbim şimdi farklı bir korkuyla çarpıyor. Başkan Vincent'ın yapmak istediği değişikliğin Gabriel'de bu tür bir ıstıraplı direniş yaratacağını hayal bile edemiyorum. Söyletemiyor bile.

"Ne ?" Mırıldanıyorum. "Gabriel, bana anlatabilirsin."

"O istiyor..." Sanki boğazındaki bir tıkanıklıkla mücadele ediyor. "Sözleşmeli köleliği finansal sisteme geri entegre etmemi istiyor."

Görüşüm bulanıklaşıyor ve cevabı havada asılı kaldıkça boğazım düğümleniyor. İşleme koyamıyorum.

Anlayamıyorum.

Nefes bile

alamıyorum. *Nefes*

alamıyorum.

Boğuk bir sesle bir tarafa doğru eğilip hava gelene kadar öksürüyorum.

"Bebeğim." Gabriel yanağımı okşuyor ve yüzümü görebilmesi için başımı kaldırıyor. "İyi misin?"

"Evet." Boğazım tekrar açıldı ama sanki taş bir duvara çarpmışım gibi hissediyorum. Jarred. Ağrıyor. "Ama sen neden ? Geri getirmek istemiş olamaz-"

"Biliyor. Bana doğrudan söyledi. İnsanların çok fazla umursamaması için planın daha kabul edilebilir kısımlarını yumuşatmamı istiyor. Buna odaklanmayacaklar. Ama insanların *fazla özgür* olmadığından emin olmak istiyor." Kelimeleri doğal olmayan bir şekilde uzatıyor. "Sorun çıkaramayacak kadar özgür. Söylediği buydu. Sözleşmeli köleliği geri getiriyor ve bunu ek faydalar yanılsamasıyla maskeleye çalışıyor."

"Hayır. Hayır!" Kollarımı ortama doğru sardım. "Hayır, yapamaz!" "Yapabilir, bebeğim. Yapacak. Benimle ya da bensiz."

"Ama o... Hayır, o öyle biri değil! Bundan daha iyi olduğunu sanıyordum." Bu o kadar şok edici ve üzücü ki neredeyse tekrar ağlayacağım. Keşke kendimi bundan daha iyi kontrol edebilseydim ama hiç bu kadar güçlü olmamıştım. "O her zaman Başkan Patterson'dan daha iyiydi. O... o insanlara değer verirdi."

"Hayır, yapmadı." Gabriel ellerimden birini daha önce benim onunkini tuttuğum gibi tutuyor. Sanki kendimi yardım etmeye çalışıyormuş gibi. "Gördüklerinin hepsi bir paravandı. Bir numara. Bunu karizmasıyla ve insanların dikkatini dağıtacağını umduğu sığ zevklerle örtüyor. Ama o da Patterson'la aynı türden bir diktatör. Sadece bunu nasıl saklayacağını daha iyi biliyor."

Yine boğuluyorum. Hıçkırıyorum. Sarsıntılı duygu spazmlarıyla eğiliyor ve elimi Gabriel'in elinden çekerek yüzümü iki elimle kapatıyorum.

"Çok üzgünüm Jess," diye mırıldanıyor Gabriel kalın kalın. "Çok üzgünüm. Bundan daha iyi olmasını umduğunu biliyorum."

Nazik sözleri duyuyorum ve benim için bir anlam ifade ediyorlar. Ama hıçkırıklarımı durdurmanın bir yolu yok. Burnum akıyor ve sümüğüm gözyaşlarımla birlikte yüzüme bulaşıyor. Gabriel kalkıyor ama banyodan aldığı yumuşak bir mendille hemen yatağa geri geliyor.

Bana uzatıyor, ben de yüzümü silmek için kullanıyorum.

Kırıldım. Kırılmış gibi hissediyorum. Ama Gabriel benim için hâlâ önemli -her şeyden çok- bu yüzden çaba sarf ederek kendimi konuşacak kadar toparlayabiliyorum. Açıklamak için. "Mesele sadece başkan değil."

"Biliyorum." Yanımdaki yatağa oturdu, üzerinde hâlâ beline doladığı havludan başka bir şey yoktu. "Seni hayal kırıklığına uğratan sadece o değil.

Benim de. Çünkü onun istediğini yapmak zorundayım."

Boğazımdan bir hıçkırık daha kopuyor ve onu yutmam bir dakika sürüyor. Bana ne söylediğini zaten biliyorum. Önceden kördüm - tüm hayatım boyunca - ama artık değilim. Zihnim her zaman hızlı çalıştı, tüm parçaları bir araya getirdi ve şimdi her şeyi görebiliyorum.

Her şeyi.

Hayatımı adadığım yalan da dahil olmak üzere.

"Mesele bu değil. Bu sadece seninle ilgili değil. Çünkü eğer Başkan hiçbir zaman benim düşündüğüm gibi olmadıysa, bu demektir ki Merkez Şehirler de hiçbir zaman benim inandığım gibi olmadı. Ve bu da demek oluyor ki... bu..." Nefesim kesildi. Başımı yana salladım. Tekrar dağılmamak için ağzımı ve yanaklarımı büküyorum. "Bu demek oluyor ki yaptığım her şey, yapmayı hayal ederek geçirdiğim onca yıl

Değerli bir şey yapmak, önemli biri olmak, kendimi birilerinin iyiliği için vermek... Daha büyük bir iyilik... Bunların hepsi boşa gidiyor. *Boşa gitti.* Kanalizasyona döküldü. Çöpe atıldı. Yaptığım şeyin daha geniş anlamda önemli olduğunu sanıyordum ama değilmiş. Bu sadece çirkin gerçekliği gizlemek için kullanılan sıg zevk gösterisinin bir başka parçası. Burası hakkındaki gerçeği dünyadan saklamak için *beni* kullandılar."

Konuşmaya başladığımda, kelimeler acı dolu bir telaşla döküldü. Ve sonunda yine hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Yüzümü ıslak mendile saklıyorum.

Gabriel garip, boğuk bir ses çıkarır. Sonra birkaç hırıltılı nefes alır. "Aman Tanrım. Çok üzgünüm, Jess. Çok üzgünüm."

Beni kucaklamak için uzandı. Yataktaki pozisyonlarımızdan dolayı biraz garip ama buna ihtiyacım var. Beni sıkıca tutarken çıplak göğsüne doğru hıçkırıyorum.

Ben ağlamaya devam edemeyecek kadar bitkin düşene kadar uzun süre bu şekilde kaldık. Kederim azalmadı. Sadece enerjim.

Sonra nihayet kucağından çekiliyorum. Bana derin, hüzünlü, teslim olmuş bir yorgunlukla bakıyor ki bu benim kalbimdekiyle eşleşiyor.

"Peki ne yapacaksın?" diye sordum.

Başını iki yana sallar. "Burada hiçbir seçeneğim yok. Bunu görüyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum çünkü görüyorum. Artık her şeyi görüyorum.

"Beni saraya getirebilmek için kariyerimi ve geçim kaynağımı tehdit etti. İkisi de hâlâ avucunun içinde. Ayrılamam. Kaçıp başka bir iş bulamam ya da güvenli bir hayat yaşayamam. Onun etkisi çok uzaklara ulaşıyor. Ve konseyi kendi tarafıma çekip onu etkisiz hale getirmeye çalışamam çünkü işin o noktaya gelmesine asla izin vermez. Ona karşı gelirsem beni öldürür, Jess. Öldürür."

"Biliyorum." Buna dün bile inanmazdım ama şimdi gün gibi açık. "Muhtemelen Başkent'ten ayrılmana bile izin vermeyecektir. Kaçmaya çalıştığından şüphelenecektir."

"Yapacak. Geçen gün toplantıda onunla tartışmaya çalıştım. Oldukça sert bir şekilde karşılık verdim ve bir noktada ona bunu yapmayacağımı söyledim." Gabriel yumuşak, acı bir kahkaha attı. "Bu bir hataydı."

"O ne yaptı?"

"Tehdit etti... Bunu gülümseyerek yaptı, her zaman medeniymiş gibi davrandı, ama o... Hayatımdan başka benim için gerçekten önemli olan tek bir şey var

ve işimi. Kaybedecek tek bir şeyim kaldı. O da bunu biliyor. Seni benden almakla tehdit etti."

"Ne?"

"Sana daha önce de söyledim, her zaman benim için özelmışsin gibi davranmamaya çalıştım ama o daha iyi biliyor. Benim içimi gördü ve benim için en önemli şeyin sen olduğunu anladı."

Eğer gözyaşım kalmış olsaydı, şimdi yine ağlıyor olurum. Kendime sarılıyorum, söylediklerini düşünürken hafifçe sallanıyorum. "Gabriel."

"Yani artık beni nasıl kontrol edeceğini biliyor. Tek yapması gereken seni tehdit etmek ve ben de onun her dediğini yapacağım." Gözlerime bakmıyor. Havadaki boş bir noktaya bakıyor.

"Hayır. Ben uğruna her şeyi feda edecek kadar önemli değilim. Eğer hala doğru şeyi yapmanın bir yolu varsa, o zaman-"

"Bebeğim, yapamam."

Aniden sözümü kesmesi beni sakinleştirdi.

"Yapamam. Bazen dünya güçlerini dört bir yanınızda toplar, sizi tuzağa düşürür, istedikleri dışında bir şey yapmanızı engeller. Burada olan da bu. İkimize de. Sonunda uğruna yaşayacak bir şeyim varmış gibi hissettiğimde ölmek istemiyorum ve seni kaybedemem. Yapmayacağım. Tabii..." Başını tekrar yana doğru sallıyor. "Tabii artık benim ortağım olmak istemiyorsan o başka."

"Hayır!" Tek kelime yüksek sesle. Çok yüksek. Kollarının üstünden tutarak onu yakaladım. "Gabriel, hayır. Elbette hâlâ senin ortağın olmak istiyorum. Her zaman senin ortağın olacağım. Lütfen seni öldürtecek bir şey yapma. Ben... ben de seni kaybetmeye dayanamam."

Sert bir sesle beni tekrar sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor. Ben de ona öyle bir sarılıyorum ki, sonunda onu yatağa doğru itiyorum. Gitmeme izin vermiyor, böylece birbirimize sarılarak birlikte uzanıyoruz.

Birkaç dakika sonra Gabriel şöyle der: "Onun dediğini yapacağım ama bunu çok fazla suiistimale yol açmayacak şekilde yazmaya çalışacağım. Yine kötü olacak ama belki eskisi kadar kötü olmayacak."

"Evet. Evet, bunu yap. Daha iyi olması için elinden geleni yap. Ama lütfen ona karşı gelme. Buna değmez."

"Buna değer," diye mırıldanıyor, o kadar yumuşak ki zar zor duyabiliyorum. "Ama bunu yapacak kadar güçlü."

"Yeterince güçlü olmak zorunda değilsiniz. Hiç kimse bütün bir bozuk sistemin yükünü omuzlarında taşıyacak kadar güçlü değildir. Gabriel, sen

Kapana kısıldım. Elinden geleni yap. Ve şuna güven... şuna..."

Cümleyi bitiremiyorum çünkü artık güvenecek bir şey kalmadı.

içinde.

Burada ne umabiliriz? Diğer insanların da bir şekilde acımasız gerçekliğin gelgit dalgasını geri mi tutacak? Artık kimsenin inanmadığı ilahi bir varlığın düşmüş bir dünyayı düzeltmek için mucizevi bir şekilde müdahale edeceğini mi?

Hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Gabriel ve benim dışımda, bir kasırganın öfkesiyle birbirimize tutunuyoruz.

"En azından ailem kurtuldu," diyorum sonunda. "Evet. Onlar güvende. Belki de sen-"

Ne önermek üzere olduğunu bildiğim için sözünü bitirmesine izin vermedim. "Onları ziyaret edip bir daha geri dönmeyeceğim. Daha güvenli olsa bile. Seni terk etmeyeceğim, Gabriel."

"Tamam." Kolları kısa süreliğine gerginleşir.

Birkaç dakika sonra, "Özür dilerim." dedim.

"Üzgün olmanı ne var?" Saçlarıma bir öpücük konduruyor. "Bu proje üzerinde ölesiye çalıştın. Bütün zamanını

Bu kadar zamanı, aklının, deneyiminin, çabanın ve... ve ruhunun çoğunu bunu yaratmak için harcadın. Tıpkı benim yaptığım gibi dünyayı daha iyi hale getirebileceğinizi düşündünüz. Ve bunların hepsi de çöpe atılıyor. Hepsi. Kanalizasyona dökülüyor. Benim gibi yıkılmamış olabilirsin ama bunun seni de çok incittiğini biliyorum."

Hemen cevap vermiyor. Vücudu huzursuzca benimkine doğru kayıyor. Sonra, "Evet. Öyle."

"Bunun için gerçekten üzgünüm."

"Teşekkür ," diye mırıldanıyor, onu hiç duymadığım kadar kırgın. Söyleyecek bir şey kalmadı.

Üç gün garip, ağırlı bir bulanıklık içinde geçti.

Normal şeyler yapıyoruz. Gabriel yüzüyor, çalışıyor ve toplantılara gidiyor. Ben okuyorum, çiziyorum, örüyorum ve onunla konuşuyorum. İki kez ona masaj yapmama izin verdi ama başka türlü bir rahatlamayı kabul etmiyor. Onu ağzımla doruğa ulaştırmama izin vermiyor ve seks yapmıyoruz. Umutsuzca onunla ilgilenmek istiyorum ama fiziksel zevke odaklanamayacak kadar ağır, endişeli ve üzgünüm.

Belki o da aynı şeyi hissediyordur.

Geceleri yatakta birbirimize sarılıyoruz ve bunun dışında günlerimizi elimizden geldiğince iyi geçiriyoruz.

Halka açık toplantılar en kötüsü. Kimse bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmesin diye gülümsemek ve hoşgörülle dinlemek zorunda kalıyorum. Ve zavallı Gabriel'in durumu daha da kötü. O da katılmak zorunda. Devletin kalbi bu kadar çürümüşken hepsi anlamsız olan sıkıcı politika tartışmaları ve münazaraları umurundaymış gibi davranmak zorunda. İyi bir iş çıkarıyor. Dünya için her zamanki kuru, düşünceli, saçma sapan tavrını takınıyor. Üzerindeki gerginliği görebiliyorum ama başka kimse fark etmiyor gibi görünüyor.

Umarım değildir.

Başkan'ın iradesine karşı direndiğinden şüphelenen biri olursa, gerçekten tehlikede olacaktır.

Bu da benim de olacağım anlamına geliyor.

Gabriel'in ortağı olarak 215. günüm olan dördüncü günün sabahında, son dakika sabah toplantısına çağrılıyor ve yüzdükten sonra aceleyle duş alıp giyinmek zorunda kalıyor. Saçlarını tarayıp ensesinden geriye doğru toplarken hâlâ büyük ölçüde ıslaktı. Giyinirken banyonun kapısını açık bırakmış, bu yüzden makyaj aynasının önünde dururken onu görebiliyorum.

Boş bir ifadeyle kendine bakıyor ama ifadesinin altında hissedilir bir ağırlık var. Kasvetli, baskıcı bir ağırlık.

Bu kalbimi kırıyor.

İçgüdüsel olarak düşünmeden ayağa kalktım ve yanına gittim. Yavaş ve şefkatli daireler çizerek sırtını ovuyorum.

Aynada gözlerimle buluşuyor.

"Bu toplantı ? Sadece başkanla mı?" "Hayır.

Küçük bir grup."

"Peki konu ne?"

"Bana söylenmedi ama bunun benim planım olduğunu varsayıyorum. Bana revize edilmiş versiyonumu getirmem söylendi."

"Ama daha bitmedi bile!"

"Biliyorum." İç çeker ve çenesini ovuşturur. Bu sabah tıraş olmaya vakti olmadığı için kaşınan bir ses çıkarıyor. "Kahretsin." Titrek bir nefes aldıktan sonra, "Bunu yapmak istemiyorum" diye ekliyor.

Kolumu beline dolayıp onu sıkıyorum ve yanağımı omzunun arkasına sürüyorum. "Biliyorum. Ama başka ne seçeneğin var ki?"

"Hiç yok. Hiç yok." Bu sözler onu harekete geçirdi. Omurgasını sertleştiriyor ve bana doğru dönüyor. Banyodan çıkmadan önce bana hızlı bir öpücük verdi.

Defterini ve dün gece düzenlediği kâğıtlardan oluşan bir dosyayı toplayıp odadan çıkarken onu takip ediyorum.

Onunla geçirdiğim sabahlar eskiden tüm günün en sevdiğim kısmıydı, ama şimdi bu hale geldi.

GABRIEL İki saat sonra toplantıdan döndüğünde benimle konuşmuyor.

Bu yeterli bir cevap.

O kadar gergin ve içine kapanık ki onu birkaç saat yalnız bırakıyorum. Toplantının sonucunu onun tavırlarından okuyabiliyorum, bu yüzden bir açıklamaya ihtiyacım yok.

Toplantı kötü geçti. Başkan ve diğer yöneticiler, suiistimallere karşı güvencelerle birlikte sözleşmeli köleliği yeniden kurma planına sıcak bakmamış olmalılar. Sabahın geri kalanında ve öğleden sonraya kadar kâğıtlarını inceledi, satırları çizdi, notlar ve doğaçlama çizelgeleri defterine karaladı.

Zihnim okuyacak ya da çizecek kadar rahatlamadığı için örgü örüyorum. Parmaklarım otomatik olarak çalışıyor, ördüğüm battaniyeye sıra sıra ekliyorum.

Büyükbabama doğum günü hediyesi hazırlıyorum ama gözlerim Gabrieli izlemek için yukarı kayıyor.

Ona yardım etmek için yapabileceğim birkaç şeyi de yapmama izin vermiyor. Bu yüzden geriye kalan tek şey oturup onun için endişelenmek.

Yüzdükten hemen sonra bir şey yemedi ve içmedi, bu yüzden öğleden sonra nihayet kalktım ve bir bardağa su doldurdum. Masasına götürüp yanına koyuyorum.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdığında, elini tutup parmaklarını bardağın etrafına doluyorum.

Kaldırıyor. Bir yudum alıyor. Sonra içmeyi yeni hatırlamış gibi arka arkaya birkaç büyük yudum alıyor.

Bardağı indirdiğinde huysuzca ", " diyor.

"Biliyorum." En azından ona masaj yapmama izin vermesini dileyerek omzunu ovmak için uzanıyorum.

"Hiçbir gerçek ılımlılığa izin vermeyecek. Sadece yüzeysel olarak yumuşatmak için birkaç taviz verecek ki insanlar eskisi gibi olmadığını düşünsünler." Not defterinin yarısı dolu sayfasına bakıyor. "O toplantıda benim tarafımda olması gereken birkaç kişi vardı. Ama hemen pes ettiler."

Boğazımdaki sert yumruyu yutuyorum. "Özür dilerim."

Başını kaldırmıyor ama gözlerini yüzüme doğru çeviriyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum Jess. Bu... Bu yanlış. Basitçe gerçekleşiyor olsaydı yeterince kötü olurdu, ama benim aracılığım ile gerçekleşiyor. Kalemim. Beynim. Benim-" Sesi kesiliyor.

Ona doğru eğilip kollarımı arkadan sıkıca sararken gözlerimden birkaç damla yaş akıyor. Konuşamıyorum. Zaten söyleyecek bir şey yok.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diyor sonunda, içini titreten duyguyu kontrol altına aldığı anda.

"Ben de bilmiyorum."

"Ölmek istemiyorum."

Gürültülü bir ses çıkarıyorum ve onu daha sert sıkıyorum.

Sessiz, yapışkan bir hareketle kollarımdan birini kavramak için elini kaldırıyor. "Seni gerçekten öldürür müydü?" Sonunda sordum. "Mantıklı olduğunu biliyorum.

ama bunu düşünüyordum. Bunu başarabilir mi? Başkan Vincent göreve geldiğinden beri hiç idam olmadı."

"Yapardı. Açıkça değil. Tıpkı Patterson gibi beklenmedik bir anda kalp krizi ya da benzeri bir nedenle ölebilirim."

Nefesim kesildi. "Yani-"

Bana bakmak için başını çevirdi.

Hiçbir fikrim yoktu. Bu ana kadar. Ama mantıklı.

Tabii ki Başkan Vincent seçimi kazandıktan sonra bile eski başkanı öldürdü.

Tabii ki yaptı.

Çok uzun zamandır pek çok konuda ne yazık ki safmışım.

Ellerimi Gabriel'in omuzlarında tutarak doğruluyorum. "Seni öldürmesi için ona karşı gelmek hiçbir amaca hizmet etmez. Planını istediği gibi kullanmak için hâlâ elinde olacak."

"Biliyorum. İkinci kopyam ofisinde duruyor."

"Yani yapabileceğin bir şey yok. Şimdilik idare et. Belki de düşündüğümüz kadar kötü olmaz."

Aslında sözlerime inanmıyorum, Gabriel de inanmıyor. Ama ikimiz de doğru olmasını ummaktan başka ne yapabiliriz ki?

Günün ^{kalanı} da daha iyi geçmiyor. Gabriel çalışıyor, ben de örgü örüp kara kara düşünüyorum. Sessiz bir akşam yemeği yiyoruz ve Gabriel normal saatimizde yatmıyor bile. Yapması emredilen revizyonlar üzerinde çalışmaya devam etmek istiyor, ben de müzik kutumun beni rahatlatmak için birkaç kez çalmasına izin verdikten sonra pencere kenarındaki odamda tek başıma uyumaya gidiyorum.

Geç oldu. Çok geç, gece yarısından sonra biri omzumu hafifçe sarsarak beni uyandırdı.

Mışıl mışıl uyuyormuşum gibi gelmedi ama kendimi tam olarak bulmam bir dakika sürece kadar derin bir uykuya dalmış olmalıyım. Göz kırpiyorum. Boynumu gerdim. Omzumdaki güçlü elden uzaklaştım.

Gabriel.

Beni uyandıran Gabriel'di. Pencere köşemin yanında diz çökmüş. "Neler oluyor?" Sersemlemiş bir şekilde soruyorum. Odada duman kokusu var ama bu doğru olamaz. Neden duman olsun ki? "Sen iyi misin?"

"Özür dilerim bebeğim. misin? Seninle konuşmam gerek."

Zihnim hâlâ bulanık ama ses tonunda gerçek bir aciliyet duyuyorum. Doğrulup kendime geliyorum. Bacaklarımı koltuğun kenarına doğru salladım.

Gabriel önümde diz çökmüş, yüzüme bakıyor. Ağzında, omuzlarında, çenesinde gerginlik var. Gözlerinde tuhaf bir vahşilik var.

"Ne oldu?" Artık tamamen uyanmış ve içten içe titremeye başlamış bir halde ona soruyorum.

Bir şeyler olmak üzere. Büyük bir şey. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

O dumanlı kokuyu içime çekip duruyorum. Ateş gibi. Bu da ne böyle?

"Ben gidiyorum," diyor sesinde çok fazla çakıl taşıyla.

"Ne-ne?" Ona doğru uzanmaya başladım ama ellerimi tuttu ve iki elinin arasına aldı.

"Bebeğim, sadece beni dinle. Gitmek zorundayım. Hemen şimdi. Bir şey yaptım ve eğer kaçmazsam beni kesinlikle öldürecekler."

Bir iniltiyi bastırıyorum. Güçlü olmama ihtiyacı var. Ne kadar baştan çıkarılırsam çıkarılayım dağılmamam. "Ne yaptın sen?" Çok alçak sesle konuştuğu için fısıldıyorum.

"I..." Boğazını temizliyor. "Vincent'in ofisine girdim ve planımın kopyasını çaldım."

İçime çekmeye çalışıyorum ama boğazımda düğümleniyor. Beni boğuyor.

"Yaktım," diye devam ediyor Gabriel, uzak duvardaki hiç kullanılmamış şömineye doğru başını sallayarak. "Onun kopyasını ve benimkini. Ve tüm notlarımı. Her şeyi. Hepsi gitti."

"Wh-" Tam bir kelime çıkaramıyorum gibiyim. Görüşüm bulanıklaşıyor ve başım dönüyor. Umutsuzca Gabriel'in ellerine yapışıyorum. Eğer yapmazsam, gerçekten düşebilirim.

"Bunu yapmayacağım. Çalışmalarımı dünyayı daha da kötüleştirmek için kullanmalarına izin vermeyeceğim. *Yapmayacağım.*" Elleri, kolları ve göğsü titremeye başladı.

"Ama... ama seni öldürecekler! Bunun için seni öldürecekler!"

"Hayır, yapmazlar. Eğer kaçabilirsem. Ama bunu şimdi yapmalıyım. Şimdi, kimse ne yaptığımı anlamadan önce."

"Ama kaçamazsınız! Sınırı geçebilseydik bunu günler önce yapardık. Kontrol noktalarından nasıl geçeceksiniz?"

"Şehirden çıkmama izin verecekler. Bir bahane uydururum. Vincent bu sabah ne yaptığımı öğrenene kadar benimle ilgili bir uyarı almayacaklar."

"Ama sınırı nasıl geçeceksin?" Kırsalda, muhafızlar tarafından takip edilen, haydutlar tarafından tehdit edilen ve kendini savunacak hiçbir yolu olmayan onu düşünürken sesimde bir hıçkırık var.

"İnsanları karşıya geçiren bir isyancı grup için bir bağlantım var. Umarım bana yardım ederler. Tehlikeli ama artık başka seçeneğim yok. Çalışmalarımın her sayfası yakıldı."

"Ama-" Bir hıçkırık boğazımı zorluyor. Tüm vücudum duygu spazmlarıyla sarsılıyor.

"Çok üzgünüm bebeğim. Korkunç olduğunu biliyorum. Ama bunun olmasına izin vermeyeceğim. Olmamı istedikleri adam olmayacağım. Sırf daha güvenli diye bu kadar yanlış bir şeyi kabul etmeyeceğim." Ellerimi bıraktı ve yüzümü ellerinin arasına almak için uzandı. "Beni dinle. Buraya geldiğimden beri yaptığım her şey boşa gitti ama seninki öyle değil. Benim için yaptığın her şey -bana verdiğin her şey- benimki gibi yanıp kül olmadı. Buna izin vermeyeceğim. Tüm ilginiz, cömertliğiniz, tatlılığınız ve kalbiniz bir boşluğa dökülmedi. Olacağıma inandığın adam olacağım. Beni yarattığın adam olacağım. Beni öldürse bile doğru olanı yapacağım. Ve bu seni kaybetmem anlamına gelse bile."

Şimdi gerçekten hıçkırıyorum, gözlerim ve burnum akıyor ve çaresiz çığlıklar boğazımda düğümleniyor. Ama neler olduğunu ve ne yapacağımı biliyorum. "Tamam. Tamam. Tamam. Seninle geliyorum." Ayağa kalkabilmek için başımı ellerinden çekiyorum.

"Hayır! Hayır, bebeğim. Bu çok tehlikeli. Kararlarım yüzünden yaralanmana ya da ölmene izin vermeyeceğim." Sesi hiç duymadığım kadar korkmuş geliyor.

"Ama burada kalmak benim için de aynı derecede tehlikeli olacak! Kaderim artık seninkine bağlı. Öyle olmasam bile bunun bir parçası olduğuma inanacaklar. Sana ulaşmak için beni kullanmaya çalışabilirler. Ya da başkan beni ortaklarından biri yapabilir ve sana olan öfkesini benden çıkarabilir. Gabriel, lütfen düşün. Beni burada bırakamazsın. Güvenli olmasının hiçbir yolu yok."

Ben söylediğimde ayağa kalktı ve sözlerimi işlerken hafifçe sallanıyor. Sonra: "Tamam. Haklısın. Benimle gelmek zorundasın. Ben seni alırım.

Ailene. Orada güvende olursun. Çabuk giyin. Yürüyebileceğin kadar rahat kıyafetler giy."

Gabriel'le kalmayı tercih ederdim ama aileme ulaşmak burada sarayda kalmaktan çok daha iyi. Tartışmanın, yalvarmanın ya da beni nasıl ortağı olarak tutması gerektiğini savunmanın zamanı değil. Dediğini yapıyorum, bir yıldan uzun bir süre önce saraya geldiğimden beri giymediğim eski pantolonumu, koyu renk üstümü ve en iyi yürüyüş ayakkabılarımı giyiyorum. Madalyonumu takıyorum ve tokasının sağlam olduğundan emin oluyorum.

Gabriel içinde bazı temel ihtiyaçların ve akşam yemeğimizden kalan ekmek, et, peynir ve meyvenin bulunduğu çantayı hazırlarken ben de saçlarımı örüyorum.

Müzik kutumu elime alıyorum ve büyükbabam için ördüğüm, büyük ölçüde bitmiş battaniyeye sarıyorum. Geçtiğimiz aylarda yaptığım çizimlerle dolu eskiz defterini de alıyorum. O da benim eşyalarımı çantasına yerleştiriyor.

Sonra koridora baktı. Boş olmalı, çünkü elimi tutup beni kapıdan dışarı çekiyor.

İşte bu .

Gabriel'in ortağı olarak 216. günüm ve saraydaki hayatımız -ve ortak olarak geçirdiğim zaman- sona erdi.

GABRIEL SARAY MOTORLARINDAN BİRİNİ İSTİYOR.

Yöneticiler saray araç ve gereçleri üzerinde serbestçe tasarrufta bulundukları için bu yeterince kolay. Onunla birlikte garaja girmeme izin vermiyor - benim gelmem şüpheli görünebilir - bu yüzden sabahın erken saatlerinde bir araca ihtiyaç duymak için hangi bahaneyi kullandığını bilmiyorum. Ama onu almakta hiç zorlanmıyor.

Onu saray arazisinden çıkan uzun araba yolunun yanındaki sık ağaçların arasında beklememi söyledi. Sadece birkaç dakika sonra bir motor sesi duydum.

Ağaçların arasından kaldırıma çıkmadan önce gerçekten Gabriel olduğundan emin oluyorum. Çok küçük bir motorun içinde - uzun mesafeler için tasarlanmış daha büyük, daha hızlı araçlardan biri değil. Motosiklet değil ama yolcu bölümünde sadece bir koltuk var. Kapıyı açıyor ve başıyla yanındaki koltuğa oturmamı işaret ediyor.

Kalçamı ve uyluğumu onunkine bastırarak tam yanında sıkamak, küçük alanda bunu yapmanın tek yolu.

"Daha büyük bir araba almama izin vermediler," diye açıklıyor ben yerleşirken. "Onlara projem için geceleri Başkent'in etrafındaki duvarda bulunan muhafızların sayılarını ve konumlarını incelemek istediğimi söyledim. Ne yaptığımı sorgulayacak kadar bilgi sahibi değiller ama daha büyük bir araç almam için bir neden gösteremedim."

"değil. Sıkışık olması önemli değil."

"Şehrin içinden bu şekilde geçmekte sorun yok ama şehrin ana çıkış kapısındaki kontrol noktasında işe yaramayacak. Eğer sadece duvarı inceliyorsam, yanımda olmanız için bir neden yok. Varlığınızı sorgulayacaklar ve çıkmamıza izin vermeden önce telsizle saraya geri dönecekler."

O kadar gerginim ki kalbim göğsümde durmaksızın çarpıyor. "Peki ne yapacağız? Kapılardan biri dışında şehirden çıkmanın yolu yok ve çok beklersek saraydan gittiğimizi anlayacaklar."

"Biliyorum. Sürmeyi bildiğim tek şeyin bu olduğunu söyleyerek onları motosiklet yerine bu araca ikna ettim. Ama asıl sebep kargo için bir bagajı olması." O da en az benim kadar gergin. Aydınlatılmış sokaklardan gelen ışık, dışarıyı serin olmasına rağmen teninin terden ıslandığını görmeye yetiyor.

"Bagaja bineceğim. Böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Üzgünüm. Çok dar olacak."

"Yapabilirim." Göründüğüm kadar kendimden emin değilim. Kim bilir ne kadar süre boyunca küçük, karanlık bir alanda mahsur kalma düşüncesinden nefret ediyorum. Ama gelmeyi isteyen bendim ve bu durum korku ya da rahatsızlıkla ilgili herhangi bir yaygara koparmam için çok tehlikeli. "Benim için endişelenme."

Bana bir kez daha hızlıca bakıyor. "Senin için endişeleniyorum. Keşke seni bu işe bulaştırmak zorunda kalmasaydım."

"Seçme grubundan beni seçtiğin andan itibaren geleceğimiz birbirine bağlıydı." Pantolonunun yumuşak kumaşı üzerinden sert kalçasını aşağı yukarı okşuyorum. "Artık başka seçeneğimiz yok."

"Evet." Garip bir nefes alıyor. "Bana kızgın mısın?" "Ne? Hayır!

Tabii ki değilim."

Bir eli direksiyonda, gecenin bu saatinde yolda sadece biz olmamıza rağmen dikkatli bir şekilde sürüyor. Diğer eliyle başımı nazikçe kendisine doğru çeviriyor. "Benden sadece eşlik etmemi istedin. Benden yapmamı istediğin şey buydu. Bu şekilde daha güvende olurdun."

"Güvenliğiniz için sizinle birlikte hareket etmek istedim. Benim için değil. Ama haklısın. Bu yanlış olurdu. Şimdi daha iyi bir şey yapıyorsun. Ben... Ben..." Cesaretimi kaybediyorum ve cümlemi bitiremiyorum.

Gabriel arkasını dönüp yola bakıyor ama hemen yüzümü kontrol ediyor. "Sen nesen?" Cevap vermeyince, "Söyle bana" dedi.

"Seninle gurur duyuyorum."

Cevap vermiyor ama yüz hatları hafifçe hareket ediyor, duygusal gerginliği kontrol altına almadan önce kenara itiliyor.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum bir dakika sonra. "Gerçekten korkuyorum. Ama kızgın değilim."

Keskin bir nefes alıyor ve sonra yavaş, hırıltılı bir sesle bırakıyor. "Senin incinmene izin vermeyeceğim. Bu kararı sadece benim tehlikeye gireceğimi düşünerek verdim. En zor fedakarlığım seni geride bırakmak olacaktı. Bunu fark ... Ama seni sağ salim Aziz'deki ailene ulaştıracağım."

Louis'e ne olursa olsun. Ondan sonra bana ne olduğu o kadar da önemli olmayacak."

Öfkeden boğuluyorum. "Evet, önemli olacak! *Benim* için önemli."

Yüz ifadesi yumuşuyor. Elimi sıkana kadar el yordamıyla uzanıyor. "Teşekkür ederim bebeğim. Saraydan ve Başkent'ten uzaklaştığında işler senin için farklı görünebilir. Oraya sağ salim varmaya çalışalım, sonra diğer her şeyi çözeriz."

Verdiği yanıt hoşuma gitmiyor ama nasıl karşı çıkacağımı da bilemiyorum. Şehrin doğu kapısına yaklaşına kadar yolun geri kalanında sessizlik içinde ilerliyoruz.

Yoldan çıkıyor ve aracı görünmeyeceği dar bir sokağa geri çekiyor. İkimiz de inip arka tarafa geçiyoruz.

Gabriel bagajı açar. Dışarıdan görüldüğünden daha derin ama yine de çok küçük. Ben orta boylu bir kadını. Dar olacak.

"Kahretsin," diye nefes alıyor, küçük boşluğa bakıyor.

"Her şey yoluna girecek," diyorum ona, sesimdeki panik dalgasını duymaması için bastırarak. "İçeri girmeme yardım eder misin?"

Beni kaldırıyor ve önce ayaklarım olmak üzere bagaja yerleştiriyor. Bacaklarımı katlayıp kompartımanın arkasına doğru hareket ettiriyorum, çünkü başımı arkaya koymak daha uygun görünüyor. Sığabilmek için yan yatmam ve cenin pozisyonunda kıvrılmam gerekiyor.

Gabriel'in beni içeri kapatması korkunç olacak. Hiç bu kadar küçük bir alana kapatılmamıştım ve bu düşündüğümünden daha korkutucu.

"Seni buraya kapatamam," diyor kısık sesle, bana bakarak. "Burası çok küçük."

"Hayır, değil. Küçük olması iyi. Birinin burada saklandığı akıllarının ucundan bile geçmez. Bunu yapmalısın, Gabriel. Bagajı kapat. Zaman kaybedemeyiz. Onlar gittiğimizi fark etmeden önce buradan olabildiğince uzaklaşmalıyız."

Kelimelerimde sadece birkaç küçük yalpalama ile çoğunlukla gerçekçi konuşuyorum. Bunu nasıl başardığımdan emin değilim çünkü içimdeki her şey korku içinde çığlık atıyor ve bu küçük, karanlık alana kapatılmayı protesto ediyor.

"Tamam." Parmaklarını elmacık kemiğimden hafifçe gezdiriyor. "Elimden geldiğince çabuk seni buradan çıkaracağım ama bu birkaç dakikadan fazla sürecek. Kapıdan geçmemiz ve kimse görmeden durabilmek için duvardan yeterince uzaklaşmamız gerekiyor."

"Biliyorum. Kapat şunu. Hemen kapat."

Beni tamamen karanlıkta bırakarak gitti. Yoğun bir korku dalgası içime çöküyor. Kapana kısıldım. Tamamen kapana kısılmıştım. Hareket edemiyorum. Herhangi bir yöne doğru bir santim bile. Nefes alabilecek miyim?

"İyi misin, bebeğim?" Bagajın kapağından sesi boğuk geliyor.

"Ben iyiyim. Sadece git!"

Beni rahatlatmak için yapıyor. Motor bir dakikadan kısa sürede hareket etmeye başladı.

Hareketin etkisiyle sarsıldıkça midem bulanmaya başlıyor. Bu pozisyonda kusma fikri beni daha da paniğe sürüklüyor ve kendimi başka bir şey -herhangi bir şey- düşünmeye zorlamak için gerçek bir zihinsel savaş gerektiriyor.

Gabriel. kişi o. Onu direksiyonun arkasında hayal ediyorum. Duvara doğru sürdüğünü. Birkaç dakika sonra durduğunda, görüyor olması gereken şeyi gözümde canlandırıyorum. Doğu kapısı. Orada konuşlanmış muhafızları.

Biraz daha sürüyor. Tekrar durdu. Önce bir şey yok, ama sonra boğuk sesler duyuyorum.

Sabahın bu erken saatinde şehrin surlarını terk etmek için onlara bahane veriyor. Daha şafak bile sökmedi. Muhtemelen saraydaki personele verdiği mazeretin aynısını sunacaktır. Bahanelere göre oldukça dayanıksız ama o bir yönetici. Muhafızların bildiği kadarıyla şu anda güvenilir biri. Başkan'a düzenli erişimi var. Hangi eksantrik işe giderse gitsin ondan şüphe etmeleri için bir sebep yok.

Sarayla temasa geçmeden ya da bagajı kontrol etmeden geçmesine izin verecek kadar ikna olmaları gerekiyor.

Şu anda Orta Şehirlerin sınırında olsaydık, bagajı kesinlikle kontrol ederlerdi. Ama değiliz. Gabriel uzun mesafeler kat etmek için tasarlanmamış bir motorla sadece bir iki saatliğine şehirden ayrılmak istiyor.

Eminim aramazlar.

Konuşma umduğumdan daha uzun sürüyor ve konuşmanın belli belirsiz, boğuk sesini duyabilsem de, herhangi bir kelimeyi ayırt edebilmem için yeterince net değil.

Gittikçe daha çok korkuyorum, ta ki zar zor hareketsiz kalana kadar. Dizlerimi göğsüme çekiyorum ve aracın hareket etmeye başladığını hissedene kadar yavaş, derin bir ritimle nefes alıyorum.

Tekrar yola koyulduğumuzda neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Gabriel geri dönmedi ya da yön değiştirmede. Geçmemize izin veriyor olmalılar.

kapılarına ve Başkent'ten uzaklaşan ana yola ulaşır.

Beni bagajdan çıkarabilmesi için kapıdan artık görünmediğimiz bir noktaya gelmesi gerektiğini söyledi, bu yüzden hemen durmasını beklememem gerektiğini biliyorum. Ama giderek daha fazla kapana kısılmış hissediyorum. Gittikçe daha huzursuz oluyorum. Öyle kıpır kıpırım ki kıpırdamadan duramıyorum ve nefesim hızlı hızlı kesilmeye başlıyor.

Buradan hemen çıkmazsam ya kusacağım ya da . Bundan eminim.

Sonsuz bir süre boyunca karanlık, titrek bir bulanıklık içinde yatıyorum. Muhtemelen birkaç dakikadan fazla değil, ama araç sarsılarak durana kadar sonsuzluk gibi geliyor.

Durduktan birkaç saniye sonra bagaj açılıyor.

Sıcak tenime serin bir hava çarpıyor.

"Siktir, bebeğim." Nefesi kesilmiş. Gırtlaktan. "Seni oradan çıkarayım."

Beni omuzlarımdan yukarı çekiyor ve ayaklarımı çalıştırır çalıştırmaz, kompartımanın altına doğru iterek yardım ediyorum.

Gabriel beni sandıktan çıkarıp yere bırakıyor. Ayaklarım yere değdiğinde dizlerim bükülüyor ve düşüyorum.

Ben gözyaşlarına boğulurken kollarını bana doluyor. "Çok özür dilerim. Bir şeyin yok. Artık iyisin."

Beni bir arada tutan tek şey onun kolları, onun bedeni gibi hissederek birkaç dakika gömleğine sarılıp hıçkırıyorum.

Ama duygu fırtınası dindikten sonra kendimi geri çekip doğrulabiliyorum.

Gabriel kalan birkaç damla gözyaşını parmaklarıyla siliyor. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

"Bu senin hatan değil. Özür dilemene gerek yok. Diğer seçeneklerimiz bundan çok daha kötü."

"Öyle olduklarını biliyorum."

Gece karanlık, ama ay neredeyse dolunay, bu yüzden uçsuz bucaksız manzarayı görmek için yeterli ışık var. Uzun çimen tarlaları. Tepelerin kademeli eğimi. Başkent uzaklarda hala görülebiliyor. Ona bakarken göğsüm ağrıyor.

"Hazır mısın?" Gabriel usulca sorar.

"Evet." yutkunuyorum ve gülümsüyorum bu sırada bir şey fark ediyorum. "Bak.

Kır çiçekleri. benziyorlar."

Gabriel'in gözleri el hareketimi takip ederek çimenlerin gri-yeşilini kıran üç pembe kır çiçeğine gidiyor. Gecenin serinliğinde yarı kapalıydılar,

Ama yine de beni mutlu ediyorlar. "Bence onlar umut verici bir işaret."

"Evet. Belki de öyledirler." Gabriel bir an için bana gülümsüyor. Sonra ifadesi değişiyor. "Burada uzun süre duramayız. Olabildiğince uzağa gitmeliyiz. Neredeyse şafak sökecek. Birkaç saat içinde Vincent ofisinde olacak."

"Planın kopyasının kaybolduğunu fark edecek mi?"

"Bilmiyorum. Umarım gitmeyiz. Belki de kimse gittiğimizi fark etmeden kuşluk vaktine kadar dayanabiliriz." Bir elini sırtıma koyuyor ve beni aracın kapısına doğru yönlendiriyor. Araca biniyor ve beni yanına çekiyor, böylece eskisi gibi birbirimize kenetleniyoruz.

Bagajda olmaktan çok daha iyi.

"Buradan sınıra iki saatten az var," diyorum boş boş.

"Biliyorum. Ama saraydan onay almadan geçmemize asla izin vermezler. Eğer bunu denersek, hemen geri götürülürüz."

"Yani o isyancı gruplardan birinin bize yardım edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet. Yaptıkları şeylerin çoğu bu. İnsanların sınırı geçmesine yardım etmek. Ama isteksiz olmaları ihtimaline karşı yanımda onlara rüşvet olarak verebileceğim bazı şeyler var."

"Ne eşyası? Krediler-"

"Kredi değil. Belgeler. Arsenal'in planları da dahil. Şüphesiz bir isyancı grup bunları faydalı bulacak ve onları almak için bize yardım edecektir."

"Oh. Evet. Ben de öyle düşünürdüm." Gözlerimi ona doğru çevirdim. "Nereden aldın bunları?"

"Bunları daha önce Vincent'ın ofisine gittiğimde almıştım. Bu noktada ben de alabilirim."

"Doğru." Gövdeden gelen keskin, yoğun panik şimdi azaldı, ancak yerini daha derin, daha ağır bir korku aldı.

Gabriel'i ele geçirirlerse, onu kesinlikle öldürecekler.

Hiç şüphe yok.

Ve muhtemelen ben de.

"İsyancı grupla nasıl bağlantı kuracaksınız?"

"Aldığım ihbar ben buraya gelmeden önce Saint Louis'deki birinden gelmişti. Buradan yaklaşık elli mil kuzeydeki bir yerleşim yerindeki bir ticarethaneye mesaj bırakacağım. Notu bırakın ve talimatları bekleyin."

"Oh. Tamam. Sanırım denemeye değer."

"Sınırı geçme umudumuz varsa bir denemeden fazlası olsa iyi olur."

Elbette haklı. Merkezi Şehirlerden kaçmak için çok az bir şansımız var ve bu şans tamamen isimsiz asilerin iyi niyetine bağlı.

Gabriel'e bu bilgi sekiz ay önce verildi. Bu süre içinde her şey değişmiş olabilir.

İsyancı grup aylar önce dağılmış olabilir.

Gabriel sınıra giden ana yolda kalmak yerine kuzeye giden küçük bir yan yola saparken tüm bu meseleler üzerinde düşünmemeye çalışıyorum. İkimiz de ara sıra yaptığımız yorumların dışında konuşmuyoruz, ta ki küçük, geniş bir alana yayılmış, sıradan evlerden ve ortadaki birkaç kamu binasından oluşan bir topluluğa varana kadar.

Şafaktan kısa bir süre sonra. Henüz kimse kalkıp evinden çıkmadı.

Gabriel arabayı sonuna kadar sürüyor ve sonra yolun dışında boş bir araziye park ediyor, bulunduğu yer sık bir yeşillikle kapatılmış durumda.

"Ticarethanenin açılmasını beklememiz gerekecek," diye mırıldanıyor Gabriel. "O zaman göreceğiz."

"Evet."

"Bence sen burada araçla kalırsan daha güvenli olur. Ben şehre yürüyüp mesajı bırakacağım ve cevap bekleyeceğim."

Yutkunuyorum. Ayrılma fikri hiç hoşuma gitmiyor ama bu sağduyudan ziyade korkudan kaynaklanıyor. "Sanırım mesajı bırakmalıyım."

"Ne? Hiçbir şekilde sana izin vermeyeceğim-"

"Bunu bir düşünün. Takip edilecek olan sensin. Arayacakları kişi sensin. Böyle giyinmişken, herhangi biri olabilirim. *Herhangi biri*. Kimse beni saraydan tanıyamaz. Mümkün olduğunca gözden uzak kalması gereken kişi sensin."

Bu fikirden nefret ediyor. Bunu yüz hatlarının dramatik bir şekilde kıvrılmasından anlayabiliyorum. Ama onun akli her zaman tanıdığım en keskin akıl olmuştur ve haklı olduğumu anlayacaktır.

Birkaç dakika sürer ama yapar.

Ticarethanenin açılması için üç saat beklememiz gerekiyor ve Gabriel bu süreyi tam olarak ne yapmam ve hayal edebileceği her olası duruma nasıl tepki vermem gerektiğine dair sert talimatlarla dolduruyor.

Onun bu ruh halinin benim adıma duyduğu korkudan kaynaklandığını biliyorum, ama bu eninde sonunda eskiyor. Sonunda bunu halledebilecek yetkin bir yetişkin olduğumu yüzüne vurmak zorunda kalıyorum.

Gabriel meseleyi anladı. Talimatlara takılıp kalmayı bırakıyor ama ben motordan inip markete doğru yürümeye hazır olduğumda sinirden titriyor.

"Soran olursa, baban öldü," diye mırıldanıyor ve yüzümü sert bir elinin arasına alıyor. "Yardım arıyorsun. Doğuda küçük bir çiftlikte yaşıyormuşsun."

Bütün bunları daha önce defalarca yaşadığımızı söylemiyorum. Benim için korkuyor. Bu duyguyu bilirim. "Yapabilirim. Bunu yapabilirim, Gabriel."

"Yapabileceğini biliyorum." Bana kısa ve sert bir öpücük veriyor. "Çok cesursun."

Araçtan inip yerleşim yerine doğru yürümeye başladığımda kendimi cesur hissetmiyorum. Hâlâ görünürde tek bir insan yok ama kendimi tamamen savunmasız ve açıkta hissediyorum.

Duvarların dışında olmaya alışık değilim. Uçsuz bucaksız manzaranın ve gökyüzünün içinde küçük bir insan.

Yıkık dökük kulübelerin arasından geçiyorum. Dışarıda iş yapan birkaç kişi görüyorum ama ben onları görmezden geliyorum, onlar da beni görmezden geliyor.

Topluluğun merkezinde sabah işlerine giden birkaç kişi var. Ticarethaneye varıyorum ve içeri giriyorum.

Tezgâhın arkasında hoş görünümlü yaşlı bir kadın var. Doğruca ona yöneldim.

"İyi misin canım?" diye soruyor, doğrulmuş ve endişeli görünüyor. "Başın belada mı?"

"Yardıma ihtiyacım var. Bir mesaj bırakmak için geldim."

Yüzü hafifçe değişiyor. "Anlıyorum." Tezgâhın altından bir kâğıt çıkarıp kalemle birlikte bana uzatıyor. "Sadece yaz. Sana yardım edebilecek birine ulaşmasını sağlayacağım."

"Teşekkür ederim."

Mesajı Gabriel ve benim prova ettiğimiz gibi yazıyorum. Beni durdurmaya çalışabilecek herkes için bir yalan hazırladık ama isyancılara yalan söylemenin bir anlamı yok. Bizi arayacak ve sınırdan geçirecek olan muhafızlardan kaçınmak istiyorlarsa tüm hikâyeyi bilmeleri gerekiyor.

Yazmayı bitirdiğimde sayfayı katlıyorum ve kadın bir zarfın içine koyup mühürlüyor.

"Bunu size yardımcı olabilecek birine ulaştıracağım. Ama size yanıt vermem en erken öğleni bulur. Beklemek için gidebileceğiniz bir yer var mı?"

"Evet. Teşekkür ederim. Öğlen tekrar geleceğim."

Kadın bana başıyla selam veriyor ve ben de ona hızlıca gülümseyerek dükkândan ayrılıp Gabriel'in yanına dönüyorum.

Araçta tek başına beklediği için benden daha stresli olduğu belliydi. Bana sıkıca sarıldı.

O zaman yapabileceğimiz tek şey daha fazla beklemek.

Öğleden hemen sonra markete ^{geri}, aynı hoş bayan tezgâhın arkasındaydı.

O sabahın aksine şimdi birkaç kişi daha var ve beni şöyle karşılıyor: "Mükemmel zamanlama. Paketiniz az önce geldi."

Gülümseyerek, kafam çok karışmış gibi görünmeden cevap vermeyi başarıyorum. "Oh iyi.

Teşekkür ederim." Sonra kahverengi kağıda sarılı bir paketi kabul ediyorum.

Başını anlamlı bir bakışla kapıya doğru eğiyor, ben de açmadan gitmem gerektiği şeklinde yorumluyorum. Ona tekrar teşekkür ettikten sonra ticarethaneden çıkıyorum ve aceleyle yerleşim yerine, motorun yanında huzursuzca volta atan Gabriel'in yanına gidiyorum.

Paketin içinde, içinde büyük bir şey varmış gibi görünmesi için bir miktar kağıt dolgusu var. Dolgunun altında da yırtık bir kâğıda katlanmış bir not, buluşma yeri ve randevu saati yazıyor. Yaklaşık 20 mil uzakta eski bir av kulübesi. Bu gece yarısı.

Bu . Nota başka hiçbir şey eklenmez.

"Sanırım bu iyi bir şey," diyorum Gabriell'in yüzüne göz kırparak.

Hâlâ mesajımız için kullandığımız kâğıdın yırtılmış alt yarısındaki yabancı el yazısına odaklanmış durumda.

"Evet." Birkaç dakika daha yere bakar. Sonra notu parçalara ayırır ve bir hendekteki kirli suya atar. Parçalar çamurlu posaya dönüşür.

Nottan kurtulabilmek için talimatları ezberliyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu bana. "Saatler erken geleceğiz ama burada beklemektense orada beklesek daha iyi olur, birilerinin bizi görme ihtimali daha yüksek."

"Evet. Bana uyar."

İsyancı gruptan hazır bir yanıt aldığımız için memnun ve heyecanlıyım, ancak sınırı geçme konusunda da giderek daha gergin oluyorum. Öğleden sonra oldu. Saray kayıp olduğumuzu bilecek. Başkan, Merkezi Şehirler için karmaşık yeni bir kimlik ve mali sistemi uygulamaya yönelik ayrıntılı planın çalındığını fark etmiş olacak. başkan ve diğer yöneticiler muhtemelen

Gabriell'in aylar boyunca geliştirdiği tüm araştırma ve hesaplamalara, uygulama yöntemine ve zaman çizelgesine sahip olmayacaklar.

Neredeyse sıfırdan başlamaları gerekecek ve hiç kimse bu planı Gabriel kadar kapsamlı ve etkili bir şekilde oluşturup yazamayacak.

Saray çok öfkelenecek. Bunu vatana ihanet sayacaklar. Onu sınıra kadar acımasızca takip edecekler ve muhtemelen sınırı bile geçecekler.

Gabriell'in güvende olması için tamamen ortadan kaybolması gerekecek.

Av kulübesini sorunsuz bir şekilde bulduk ve motoru sık yaprakların arkasına, gözden uzak bir yere park ettik.

Kulübenin kapıları kilitli, ama pencerelerden biri açık, bu yüzden Gabriel beni yukarı kaldırıyor, böylece içeri girebiliyorum ve sonra onun için n kapıyı açıyorum.

Burası yıllardır terk edilmiş gibi görünüyor. kadar eski ki muhtemelen Sonbahar'dan önce inşa edilmiş. İçeride yataksız birkaç karyola, sandalyesiz küçük bir masa ve bana Sonbahar ncesi korsan hikyelerindeki hazine sandıklarını hatırlatan uzun, kilitli bir sandıktan başka bir şey yok.

Yaptığım ilk şey oraya gidip bagajı açmaya çalışmak oldu. Aamadım. Kilidi birkaç kez salladım ama yerinden oynamadı.

Gabriel'e dönüp baktığımda yüzünde yumuşak, sevecen bir gülümseme vardı. "Ne?" Ona sordum. "Pek çok insan görmek için açmaya alışdı. içeride."

Kıkırdıyor. "Ama hükümet tarafından avlandıkları için hayatları tehlikeyken ve hayatta kalmak için son umutları şiddet yanlısı isyancıların şüpheli yardımını iken bunu kontrol ederler miydi?"

"Olabilir." Ben de ona sırtarak birkaç adım atıyorum, böylece vücudumun n kısmını onunkine bastırabiliyor ve kollarımı beline dolayabiliyorum.

O bana sarılıyor ve uzun bir süre öyle kalıyoruz. "Sence şiddet uyguluyorlar mı?" En sonunda sordum.

"Kim?"

"Asiler."

"Oh. Bilmiyorum. Muhtemelen. Bu grupların çoğu yle."

"Ama bize zarar vermeyecekler, değil mi?"

"Umarım değildir."

Pek i değil ama şu anda i açıcı bir durum da yok. Sınırı kadar herhangi bir güvenliğe sahip olamayacağız ve o zaman bile güvenlik kesin bir şey olmayacak.

"Bir şeyler yemeliyiz," diyorum, zihnimi bu üzücü düşüncelerden uzaklaştırmaya çalışarak.

"Evet." Gabriel beni bırakıyor ve geri çekiliyor. "O zaman sanırım daha çok beklememiz gerekecek."

BEKLİYORUZ. Sonsuzluk gibi hissettiren bir şey için.

Yemekten sonra Gabriel beni karyolalardan birine uzanmaya ikna etti. Hiç de rahat değil. Çarşaf yok. Battaniye yok. Yastık yok. Ama sırtını duvara dayayarak bir tanesine oturuyor ve başımı kucağına yaslamama izin veriyor. Bir ya da iki saat uyuklayacak kadar yorgunum.

O uyumuyor. Ne zaman kendime gelsem, saçlarımı okşuyor.

Yalnız olmaktan iyidir.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim ama beni daha fazla uyumaktan alıkoyan bir endişe dalgasıyla uyandığımda dışarısı hâlâ aydınlıktı. Huzursuzca yer değiştiriyorum, yüzünü kontrol etmek için yukarı bakıyorum.

Bana odaklanmış durumda ve yüz ifadesinden aynı tedirginliği okuyabiliyorum. "Ne yapacağız, Gabriel?"

"Bilmiyorum." Dağınık örgümden kaçan kalın saç tellerimi düzeltiyor. "Ama seni güvende olacağın ailene götüreceğim. Ondan sonra..." Omuz silkiyor.

"Ondan sonra ne?"

"Bilmiyorum. Bir bulacağım." "Saint Louis'de güvende olabilir misin?"

"Bundan şüpheliyim. Oradaki yönetim bana sığınma hakkı vererek Merkezi Şehirlerle çatışma riskini göze almayacaktır. Orada olduğumu fark ettikleri anda beni hemen teslim edeceklerdir. Radarın altında kalmayı ummak için bile kimliğimi değiştirmem ve bir işçinin işini almam gerekir, ama bu bile bir kumar olur. Kalabileceğimi sanmıyorum."

Boğazım o kadar çok acıyor ki zar zor yutkunabiliyorum. "Yani vahşi doğadaki ailenin yanına mı döneceksin?"

"Evet. Tek seçeneğim bu."

"Sizi oraya kadar takip etmeyecekler mi?"

"Nasıl yapabileceklerini anlamıyorum. Doğuda durum farklı. Büyük şehirlerle herhangi bir bağları yok ve her kasaba ve topluluk özerk. Beni arayan birinin uçsuz bucaksız topraklardaki her bir küçük çiftlik ve yerleşim yerinde durması ve oradaki insanların onlara doğruyu söyleyeceğini umması gerekir. O bölgelerde Merkezi Şehirlere pek güven yok. Yıllarca arayıp beni bulamayabilirler. Kimsenin edeceğini sanmam. Tüm Dış Şehirlere tutuklanmam için emir gönderirler ve takip için birkaç polis memuru görevlendirirler, ama vahşi doğayı herhangi bir ölçüde aradıklarını göremiyorum." İç çekiyor ve eli hâlâ başımın üzerinde duruyor. "Ben eve gideceğim."

"Bunu istemiyor musun?"

"Bilmiyorum. Ailemi görmekten memnun olacağım. Ziyaret etmeyeli bir yıldan fazla oldu. Ve Başkent'te yaşanan onca şeyden sonra, daha basit bir yaşam tarzına geçmek muhtemelen rahatlatıcı olacaktır. Ama..."

Bekliyorum ama cevap vermiyor. "Orada en iyi olduğun işi ."

"Hayır. Muhtemelen olmaz. Ama yapabileceğim bir şeyler olacaktır. Her şey girecek." Biraz daha bekledim ama devam etmedi.

Gerçekten beni ailemle birlikte bırakıp ıssız bir yere gitmeyi ve beni bir daha hiç görmemeyi mi planlıyor?

Görünüşe göre öyle.

Beni sarayda bırakmayı planlıyordu ve sadece benim için oranın onunla kaçmaktan daha tehlikeli olduğunu fark edince fikrini değiştirdi. Beni önemsiyor. Hem de çok. Ama ben sadece saraydaki ortağıydım.

Beni hayat arkadaşı olarak istemiyor.

Ağlamak istemeliyim ama ağlamıyorum. Sıkışmış acı ve kalp kırıklığı yumağı, birazcık bile serbest bırakılamayacak kadar zayıf bir şekilde kontrol ediliyor.

Çoğunlukla

uyuşmuş

durumdayım.

Ve korkmuş.

Doğruluyorum, kucağında yatmaya devam edemeyecek kadar gerginim.

Karyolada yan yana oturuyoruz ve uzun süre konuşmuyoruz.

Sonunda tuvalete gitmem gerekiyor ve Gabriel dışarıya tek başıma çıkmama izin vermiyor. Ben diğer tarafa işemek için çömelirken o büyük bir ağacın bir tarafında duruyor. Garip bir durum. Utanç verici. Ve pek hijyenik hissettirmiyor.

Saraydaki hayat temiz, rahat ve güvenliydi ama artık hepsi bitti.

Hiçbir zaman inandığım kadar güvenli olmadı.

İçeri döndüğümüzde güneş batmaya başlamıştı. Gün bitmek bilmedi ve gece yarısına daha birkaç saat var.

Gabriel çantamızdan pille çalışan bir fener çıkarıyor ve kulübenin içi çok karanlık olmasın diye onu yakıyor. Biraz daha yiyoruz. Tekrar karyolaya .

"Daha fazla uyumaya çalışmalısın," diye mırıldanıyor Gabriel, ben ona yaslanırken bir kolunu bana doluyor.

"Yapamam. Ama uyumalısın. Öğleden sonra benim gibi kestirmedin ve dün gece de hiç uyumadın."

"Sen güvende olana kadar uyuyamayacağım."

Kalbi göğsünde hızla atıyor. Kulağımı ona dayadığımda hissedebiliyorum. O da en az benim kadar gergin ve sinirli. Belki daha fazla.

Birden ne yapacağımı bildim.

Doğrulup dizlerimin üzerine çöküyorum ve omuzlarını ovmak için uzanıyorum.

"Ne yapıyorsun bebeğim?" diye mırıldanıyor kalın bir sesle, başını çevirip beni görüyor.

"Bunu yapmak istiyorum."

"Ben iyiyim. Benim için bir şey yapmana gerek yok." "Ama istiyorum."

Kendini çok hareketsiz tutuyor.

"Neden?" "Çünkü bu seni daha iyi hissettiriyor."

Sesimde hafif bir kesiklik var ve o da bunu duyuyor. Kısa bir nefes alıyor ve hafifçe gevşiyor. "Tamam. Ama ben gerçekten iyiyim."

"Ben değilim."

Boynuna ve omuzlarına masaj yapmak için daha iyi bir pozisyona geçtiğimde başını çevirip gözlerimle buluşuyor. Acele etmiyorum, sonunda yumuşadığında, başını eğdiğinde ve gözlerini kapadığında memnun oluyorum.

Tüm sinirlerimi ve kararsızlığımı onun vücudu üzerinde çalışmaya yönlendiriyorum. Sırtına daha iyi erişebilmek için onu nazikçe öne doğru itene kadar bir süre omuzlarına ve boynuna odaklanıyorum.

Bana izin veriyor, kasları gevşerken nefesi yavaşlıyor ve uzuyor.

En azından bu kadarı değişmedi. Hala onunla ilgilenebiliyorum. Onu daha iyi hissettirebilirim.

Bu uzun bir süre devam ediyor ama sonunda vücudunun üst kısmının durumundan memnun kalıyorum ve karyoladan inip önünde yere diz çöküyorum.

Gözlerini kapatmış, rahatlamaya odaklanmıştı ama benim hamlemlerle dramatik bir şekilde sertleşti. "Ne yapıyorsun bebeğim?" Soru bu sefer daha acil.

"Ne yaptığımı biliyorsun."

"Hayır." Elleriyle yüzümü çerçeveleyiyor. "Hayır, Jess. Şu anda bunu benim için yapmak zorunda değilsin."

"zorunda olmadığımı biliyorum. Ben istiyorum."

"Ben iyiyim. Masajın yardımını oldu. Bunun için teşekkür ederim. Ama gerçekten iyiyim. Bunu yapmana gerek yok."

"İstediğimi söyledim."

"O zaman başka bir şey yapabiliriz. Buraya geri gel. Karşılıklı bir şeyler yaparız."

"Bu karşılıklı." Bakışlarını tereddüt etmeden karşılıyorum. "İstediğim şey bu."

Ağzı bükülüyor. Gözleri garip bir şekilde kederli. "Neden?"

Yüksek sesle, titrek bir nefes alıyorum. "Çünkü korkuyorum. Ve bu... bu beni daha iyi hissettiriyor. Bu beni güvende hissettiriyor."

Bu itirafın çıplak savunmasızlığı karşısında yanaklarım kızarıyor. Gabriel birkaç saniye yere bakıyor ama sonra yüzünde bir şeyler değişiyor. "Benim için değil, senin için olduğuna söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum." Sanki kalbim göğsümde sıkışıyor, umutsuzca ona doğru uzanmaya çalışıyor.

Sarsıntılı bir şekilde başını sallıyor.

Rahatlamış bir şekilde kalçalarını ovuyorum. Göğsünü ve karnını. Sonra pantolonunu açmak için uzanıyorum ve sikini alıyorum. Zaten kısmen ereksiyon halindeydi ve bu beni şaşırttı. Onu uyandırmaya sıfırdan başlamam gerekeceğini düşünmüştüm.

Onu parmaklarımla bir dakika okşadıktan sonra bacaklarını daha fazla ayırıyorum, böylece daha yakın ve rahat olabiliyorum. Bu karyola onun masa sandalyesinden daha alçak, bu yüzden pozisyonumuz farklı. Ellerini başımın etrafında dolaştırıyor ve beni kasıklarına yaklaştırıyor. Onu ağzıma alıyorum ve tamamen sertleşene kadar emiyorum.

Uzun, alçak bir inilti çıkardığında, bunun onun için de işe yaradığını anlıyorum. İşin içine giriyor. Dışarı çıkmasına izin verdiğimde, dudaklarımı ve dişlerimi yeniden düzenlediğimde ve sonra onu tekrar aşağı indirdiğimde içimde heyecan ve hassasiyet yükseliyor.

"Siktir, bebeğim," diye mırıldanıyor, başımı her zamanki sahiplenici kavrayışıyla tutuyor. "Bu çok iyi. Beni çok iyi emiyorsun."

Kelimelerden derin bir zevk alarak mırıldanıyorum, istediği ritimde hareket ediyor ve yutkunuyorum. Onun sıcak, temel kokusunu içime çekiyorum. İki yanımdaki bacaklarının gerginliğini hissediyorum. Ellerinin başımın üzerindeki talepkâr hareketini.

Onun tarafından kuşatıldım. Beni tamamen dolduruyor. Ve sadece ağzımdaki aleti değil. Çalışırken o ıslak inlemeleri çıkarmaya devam ediyorum. Sessiz kalmamın imkanı yok.

"İstediğin bu muydu?" Sesi kalınlaşıyor ve nefesi kesiliyor. Çoktan yaklaştı. "İhtiyacın olan bu muydu? Beni böyle sonuna kadar götürmek mi?"

Kalın gövdesinin etrafında aptalca onaylayıcı sesler çıkarıyorum. Emmem şimdi daha istekli hale geliyor. Onu daha derine almak için boğazımı yumuşattım.

"Siktir, neredeyse geldim. Dünyada ağzının üzerimde olması gibisi yok. Onsuz ne yaparım bilmiyorum." Doruk noktasına doğru ilerlerken kalçalarını sallamaya başlıyor. "İşte bu kadar. Sen çok iyisin. Hepsini al. Sakın durma. Asla durma."

Son kelimelerde doruğa ulaşıyor, boğazımdan aşağı birkaç sert fişkırmayla boşalırken vücudu salıverilmesinin spazmlarıyla sarsılıyor.

Bitene kadar emmeye ve yutmaya devam ediyorum ve sonra hala gitmesine izin vermiyorum. Yumuşayan sikini nazıkçe emmeye devam ederken başımı yerinde tutuyor. Nefes nefese, "Durma. Durma. Bırakma beni."

Bedenim gurur, zevk ve öylesine derin bir sevgiyle çarpıyor ki kalbimin hepsini kaldıracabileceğinden emin değilim. Kıçını tutuyorum, boynum doğru pozisyona gerilmiş.

Ve sanki şimdi gitmesine izin verirsem, sonsuza dek gitmesine izin vermek zorunda kalacaktım gibi geliyor. Bırakmak istemiyorum.

Yapamam.

Bunu yapmayacağım.

Sonra kabinin kapısından bir ses geliyor. Bir ses değil ama fark edilebilir bir ses. Şaşkınlıkla irkiliyorum ve Gabriel keskin bir nefes alarak geriliyor.

"Ayağa kalk." Bir kadın sesi, bu beni her şeyden çok şaşırttı. "Ve elbiselerini geri giy."

Bir önceki anın tüm tatmini ve güvenliği dehşet verici bir karmaşanın içine düştü. Sikinin ağzımdan kaymasına izin verdim ama onu

onu iç çamaşırına sokup pantolonunu bağlayana kadar vücudum.

Sonra Gabriel ayağa kalkabilmek için beni hafifçe geriye itiyor. Ben de ayağa kalktığımda, beni koruyucu bir duruşla arkasına götürüyor.

Sırtına sarılıyorum, o kadar korkmuşum ki zar zor derin bir nefes alabiliyorum.

Saray muhafızları bizi çoktan bulmuş olmalı. Biz daha sınırı geçmeye yaklaşmadan.

"Buraya izinsiz giriyorsun. Gitmeniz gerekiyor." Aynı kadının sesi. Yüksek ya da öfkeli değil ama açıkça otoriter.

Sözler o kadar beklenmedik ki, orada kimin olduğunu görmek için Gabriel'in bedeninin etrafına bakıyorum.

Gardiyan değil.

Sadece iki kişiler, ikisi de Başkent'te nadiren görülen açık hava kıyafetleri giymişler. Bunlar yabancıların sıklıkla giydiği, kot ve deri gibi Sonbahar öncesi kumaşlardan yapılmış giysiler. Adam iri yarı, siyah saçlı, korkutucu ve çok büyük bir silah tutuyor, ama kadın ufak tefek, soluk sarı saçları ve narin yüz hatlarıyla çok güzel. Belindeki kılıfta bir silahı var ama henüz çıkarmamış.

Bize keskin, küçümseyici bir bakış atıyor. "Çıkın dışarı. Burada işimiz var."

"Bizim de burada işimiz var." Gabriel'in sesi normal, zeki ve gerçekçi geliyor. Ama gergin olduğunu biliyorum. Aciliyet hissi vücudunu titretiyor.

"İşinizi gördük." Ses tonu en ufak bir küçümseme belirtisi taşıyor. "Başka yerde sikişebilirsiniz."

Gabriel hâlâ tetiktedir ama aynı zamanda sinirlenmeye de başlamıştır. Yabancıların ona azgın bir ergen gibi davranmasına alışık değil. "Burada biriyle buluşmayı ayarladık. Gece yarısı. Saatler öncesinden gelmiş olmanıza rağmen bu kişinin siz varsayıyorum."

Kadının gözleri kısılır. "Bu durumda, siz de saatler öncesindesiniz." Yüz ifadesi değişiyor. Silahını hâlâ bize doğrultmuş olan yanındaki adama hızlı bir bakış fırlatıyor. Silahlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden ne tür olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama çok büyük ve büyük hasar verebileceğine şüphe yok. "Kızı saklamayı bırak. Onu görmeme izin ver."

"Hayır." Gabriel iki kolunu da arkasına doğru uzatarak beni yerinde tutmaya çalışıyor. Vücudu ve yatak arasında korunuyorum. Kaba bir mırıltıyla ekliyor, "Bebeğim, kımıldama."

Öyle dediği için ve bana daha güvenli geldiği için hareketsiz kalıyorum.

"Eğer Ben seni vurursa, kurşun doğruca seni delip geçecek ve ona saplanacak. Orada açıkta olduğundan daha güvende değil."

Bu çok sarsıcı bir uyumsuzluk. Kadın askeri bir general gibi konuşuyor ve eski bir hikayedeki peri prensesine benziyor.

Gabriel hâlâ beni arkasında tutmak istiyor. Duruşu son derece korumacı. Ama ben ondan uzaklaşıyorum ve yine de dışarı çıkıyorum.

Kadın haklı. Nerede durursam durayım, dördümüzden sadece ikisinin silahı varken bu odada güvende değilim.

Beni tepeden tırnağa süzüyor ve ben kendimi hiç bu kadar açıkta hissetmemiştim-ortak seçim sürecine başvururken üç yabancının incelemesi için bir odada çıplak olduğumda bile.

Sonra Ben'e hızlıca bir kez daha bakar ve başını hafifçe sallar. Girişin yanında durmak için hareket eder.

"Işığı gören ve doğru olanı yapmak isteyen bir hükümet yetkilisine yardım etmeye hazırдық. Kendisine hizmet etmesi için saraydaki evcil hayvanını yanında sürükleyen bir adama yardım etmeyeceğiz." Kulübeden çıkmak için döner.

"Ben evcil hayvan değilim!"

Gabriel de aynı anda, "O bir evcil hayvan değil," diyor.

Karşılıklı kızgınlığımız onu duraksatmış olmalı. Omzunun üzerinden keskin bir bakış daha atıyor.

Bir panik dalgası beni acele bir ünleme itiyor. "Sarayda onun ortağıydım ama evcil hayvan değilim. Kendi seçimimle oradaydım ve kendi seçimimle buradayım ve o beni bir kez bile senin yaptığın gibi insanlıktan çıkarmadı."

Kadın arkasını dönüyor, yüz ifadesi ürkmüş ama bir an önceki kadar sert değil. "Özür dilerim. Niyetim saraydakilerin sizi nasıl gördüğünü ifade etmektir. Benim size bakış açımı değil."

"Bunu anlıyorum ama durumumuzu doğru görmüyorsunuz. Benim bir kurban, onun da bir istismarcı olduğunu varsayıyorsunuz ve burada olan bu değil. Sarayda bir ortak olmak istedim. Hayatım boyunca bunu istedim."

Ağzı yumuşar. Dudakları dolgun ve anlamlı. Zırh gibi kuşandığı sert tavrının altında gerçekten çok güzel. "Sana inanıyorum. Ama senin için iyi olmayan bir pozisyonu istedin çünkü diğer tüm seçeneklerin daha kötüydü. Bu özgürce seçilmiş bir hayat değil."

"Kimsenin seçimleri tamamen özgür değildir." Çok korktuğum için hafifçe tizleşiyorum. Görünüşe göre o ve Ben her an bu kulübeden çıkıp gidecekler ve kaçışımıza dair tüm umutları da yanlarında götürecekler. "Ama ben

pişman . Gabriel iyi bir adam ve baskıcı bir rejimi ilerletme planlarını desteklemek yerine başkana karşı çıkmak gibi acı verici zor bir seçim yaptı. Sarayda kalmam daha tehlikeli olmasaydı beni yanında getirmezdilebile."

"Onu yanımda tutmayacağım," diye ekliyor Gabriel usulca. "Onu Saint Louis'deki ailesinin yanına götürüyorum."

Kadın hâlâ kapının yanında pusuya yatmış olan Ben'e bakıyor. Okuyamadığım bir bakışı paylaşıyorlar. Adamın konuştuğunu hâlâ duymadım.

Gabriel elimi tutmak için uzandı. Neden böyle yaptığını bilmiyorum ama ona tutunuyorum. Ona ihtiyacım var.

Kadın tekrar gözlerimle buluştuğunda, "Ara sıra doğru seçimler yapan bir adam bile senden faydalanıyor olabilir. Az önce hayatın gerçekten tehlikedeysen sana oral seks yaptırdı."

"Hayır! Bana hiçbir şey yaptırmadı. Asla da yaptırmadı. Ne düşündüğünü ve neden böyle düşündüğünü anlıyorum. Ama bizim hakkımızda yanılıyorsun. Beni tanıımıyorsun, onu da tanıımıyorsun, geçmişimizi ve nasıl birlikte olduğumuzu bilmiyorsun. O benden faydalanmıyor." Hayatta kalma şansımızın azaldığını hissedebiliyorum ve bu beni o kadar korkutuyor ki başka türlü asla itiraf edemeyeceğim bir şeyle patlıyorum. "Onu seviyorum!"

Gabriel'in elini tuttuğum için onun dramatik tepki seğirmesini hissediyorum.

"Onu seviyorum," diye devam ediyorum kısık sesle. "Gördüğün şey onun beni kullanması değildi. Bu bir sevgi eylemiydi. Lütfen bize yardım edin." Şimdi çaresizce titriyorum. Her an parçalanacakmışım gibi hissediyorum.

Ama kalbimin etrafındaki son koruma katmanını da ortadan kaldırmış olsa da söylediklerimden pişman değilim.

Kadın tekrar Ben'e bakar. Sadece ikisinin anladığı başka bir konuşma bakışıdır bu.

Ben'in sert ve metanetli yüzünde herhangi bir tepki belirtisi göremiyorum ama kadının gördüğü çok açık.

"Notunuzda ilgimizi çekebilecek bir şeyiniz olduğunu söylemişsiniz." diyor.

"Evet," diye yanıtlıyor Gabriel, elimi acıtacak kadar sıkı tutmasına rağmen sakın bir sesle. "Cephaneliğin planları. Yerleşim, nöbet rotasyonları ve organizasyon. Planları sakladık. Eğer bizi sınırdan sağ salim geçirirsen, nerede olduklarını sana söylerim."

Şaşırdım ama belli etmedim. Planları sakladığını hiç görmedim. Hâlâ ceketinin iç cebinde olduğunu sanıyordum ama belki de ben yerleşim yerine mesajı bırakırken ya da alırken yapmıştır.

Kadın "Tamam" demeden önce uzun, gergin bir duraklama oluyor. Seni karşıya geçireceğiz. Sonra bana o planların yerini söyleyeceksin. İki yönlü telsizlerimiz var. Adamlarımdan birkaçı burada kalıp seni bırakmadan önce saklandığın yeri kontrol edecek, belki bize ihanet etmek istersin diye."

Gabriel hafifçe gevşeyerek, "Katılıyorum," diye mırıldanıyor.

"Ama bunu sadece bir şartla yaparız." Tekrar bakışlarımla buluşmak için döndü. "Onu sevdiğini anlıyorum, ama bazen kalplerimiz incindiğimizi görmemizi engeller." Ben itiraz edemeden devam ediyor: "İkinizi de sınırdan geçireceğiz. Ama sizi onun ellerine bırakmayacağım. Sizi ailenize götüreceğiz ama siz giderken o yanınızda olamaz. Ailenin yanında güvende olduğunda, hayatının geri kalanını nasıl geçirmek istediğin konusunda daha özgürce karar verebilirsin."

Bundan hoşlanmadım. Hem de hiç. Gabriel'in doğası ve güdülleri hakkında hala ima ettiği şeyleri sevmiyorum.

Ama Gabriel hemen cevap verir. "Anlaştık." Elimi bırakmadan önce bir kez daha sıkıyor.

Sonraki birkaç saat kafa karıştırıcı ve korkutucuydu.

İlk durağımız, bagajdan çantamızı aldığımız gizli motorumuz. Gabriel çantayı omuzlarına almadan önce motorun kaputunu açıyor ve aküyü çıkarıyor. Sonra eğilip yedek aküyü çıkardığı bölmenin mandalını açıyor.

Tamamen geçilmez metalle kaplanmışlardır. Nasıl yapıldıklarını görmek veya tamir etmek için onları açmanın tek yolu, sadece Başkent'teki resmi lisanslı tamircilerin erişebildiği bir anahtardır. Teknolojinin dünyanın geri kopyalanmasını bu şekilde engelleyebildiler. Dış kabuğu kırmak ciddi bir güç gerektiriyor ve bunu yapmak her zaman iç bileşenleri tahrip ediyor.

İki batarya değerli mücevherlerden daha değerli. Gabriel'in onları almasına şaşırmadım, ama isyancıların

onlara el koymaya çalışmayın.

. Sabırsızca bekliyorlar ve sonra bizi aceleyle uzaklaştırıyorlar.

Adının Annabelle olduğunu öğrendiğimiz kadının saflarında Ben'den çok daha fazla adam var. Kulübenin etrafında üç kişi konuşlanmıştı ve birkaç kişi de kulübeye giden yol üzerindeki noktalara gizlenmişti. Birkaç mil yürüdükten sonra bizi variller ve kutular dolusu malzemeye birlikte bir kamyonun arkasına bindiriyorlar.

Ondan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Saklandığım yer Gabriell'inkinden ayrı, bu yüzden rahatlamak için ona yaklaşamıyorum bile. Bizi çok uzun bir yol gibi hissettiren bir yere götürüyorlar. Arkada o kadar çok zıplatıyoruz ki hasta olacağımdan korkuyorum ama olmuyorum. Bir süre duruyoruz ve boğuk seslerin mırıltısını duyuyorum. Sonra biraz daha sürüyoruz.

Kamyonun arkasındaki kapı uzun, gergin bir gıcırtyla açıldığında saatler geçmiş gibi geliyor.

Dışarısı karanlık ama birkaç fenerin ışığı var. Gabriel ayağa kalkmama yardım ediyor. Uzun süre kasılmaktan bacaklarım ağrıyor.

Yere atlıyor ve sonra bana da yardım etmek için uzanıyor.

Ona yaslanıyorum, gömleğine tutunuyorum, titriyorum, muhtacım ve hâlâ dehşet içindeyim.

"Sınırı geçtiniz," diyor Annabelle bize.

"Öyle miyiz?" Gözlerimi kırıştıtarak ve nerede anlamaya çalışarak soruyorum. Hiçbir şeye benzemiyor. Aşırı büyümüş çimenlerden ve bazı çalılıklardan oluşan geniş bir düzlük.

Annabelle'in bana odaklanırkenki ifadesi öncekinden daha yumuşak. "Evet. Arsenal planlarını onaylar onaylamaz, Saint Louis'deki ailene sağ salim ulaşmanı sağlayacağım. Adamın da nereye gitmek istiyorsa oraya gidebilir."

Nefes nefese kaldım ve Gabriel'e baktım.

Detayları göremeyecek kadar karanlık ama bana bakarken yüz ifadesinde hem perili hem de şefkatli bir şeyler var.

Sonra boğazını temizler ve ceketinin iç cebinden bir tomar katlanmış kâğıt çıkarır. Onları Annabelle'e uzatır.

Ben şaşırdıysam, eminim o da şaşırmıştır. Ama yüzünde bunların hiçbiri yok. Gabriel'e alaycı bir bakış fırlatıyor ve sayfaları açıyor. Ben, daha iyi okuyabilsin diye fenerini parlatmak için yaklaşıyor.

Kâğıtlar söylediği gibi. Her sayfayı tarıyor ve sonra başını sallayıp gelen korkunç görünümlü adamlardan birkaçına bir işaret yapıyor

bizimle birlikte. "Ona eşlik edin," diyor onlara. "Nereye gitmek isterse. Ben ve ben kızı Saint Louis'e götüreceğiz."

Bana "kızım" diyor ama benden beş altı yaş büyük olamaz. Bununla birlikte, tamamen farklı bir hayat yaşadı ve kendine bakma konusunda bir ömür boyu daha fazla deneyime sahip.

Asla onun gibi olamayacağım.

Adamlardan biri Gabriel'in omzunu dürterek onları takip etmesi gerektiğine dair açık bir işaret verir.

Hala gömleğine yapışmış durumdayım. "Bekle! Ne-"

"Seni ailene götüreceğiz bebeğim," diyor çok yumuşak bir sesle. Bir elini yüzümü okşamak için kaldırıyor. "Orada güvende olacaksın."

"Peki ya sen?"

"İyi olacağım. Bölgeden bir an önce çıkmam gerekiyor. Bunu biliyorsun. Bunu zaten konuşmuştuk."

"Ama-"

Ama ben de sizinle gelmek istiyorum.

Neredeyse bunu söyleyecektim. Gözyaşlarına çok yakınım ama her şey çok hızlı geliyor. Gabriel'i benden uzaklaştırıyorlar.

Arkasına bakıyor. Gözlerimiz karanlık mesafenin ötesinde buluşuyor. Ve sonunda beni eve çarptı.

Vedalaşıyoruz.

BİRKAÇ SAAT SONRA, ailemle birlikte evdeyim.

Yorgunum, kafam karışık ve hâlâ inanılmaz derecede endişeli ve üzgünüm. Her şeyden çok üzgünüm.

Ailemle birlikte olduğum için hiç üzülmedim. Yaşadıkları ilk şoktan sonra, beni çok iyi karşıladılar, destek oldular ve anlayış gösterdiler. Babam hala işte, ama diğerleri anlattıklarımı can kulağıyla dinliyor ve Gabriel'le birlikte Central Cities'den sağ salim çıktığımız için çok rahatlamış durumdalar. Zor olsa da Gabriel'in doğru olanı yaptığı konusunda hemfikirler. Ve onu kaybettiğim için ne kadar üzgün olduğumu anlıyorlar.

Carrie onun her an ortaya çıkıp beni sonsuza dek birlikte olmak üzere alıp götüreceğine inanıyor ama annem daha iyi biliyor. "O doğru olanı yapıyor," diyor bana bilge ve sempatik bir bakışla, kalbimi kırarak. "Senin için de doğru olanı yapmaya çalışıyor."

Haklı olduğumu biliyorum. Annabelle beni götürmeden önce Gabriel'in yüzünde gördüm.

Hayatının geri kalanını bir sürgün olarak geçirecek. Merkezi Şehirlerin ulaşabileceği bir yerde kaldığı her dakika tehlikede olacak, tıpkı onunla birlikte olan herkes gibi. Bir parçası istese bile beni o hayata sürükleyemez.

Beni sevdiğini varsaymak için bile bir sebep yok. En azından benim onu sevdiğim kadar değil.

İlişkimizin onun için bir anlamı var. En azından ben buna inanıyorum. Ama hiçbir zaman sarayın sınırlarının ötesinde hayatta kalabilecek kadar derin ve gerçek olduğunu ifade etmedi.

Beni asla bir ortak olarak istemedi. Biraz olsun açılması, teklif ettiğim şeyi kabul edecek kadar gardını indirmesi aylar sürdü. Onu sevdiğimi söylediğimi duydu ama asla karşılık vermedi.

Güvende olduğumu bilmek isteyecek. Beni sevgiyle düşünecek.

Ama hayatını benimle geçirmek için her şeyi riske atmayacak.

Yedi ay önceki saf, umutlu kız değilim, insanların çoğunlukla iyi olduğuna ve küçük sevgi ve hizmet eylemlerimin

dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek.

Hiçbir şey inandığım gibi değil ve artık mucizeler beklemiyorum.

Ben de bu dünyada herkesin yaptığını yapacağım. Hayallerim uçup gittikten sonra bana ne kaldıysa onunla idare edeceğim.

Gün boyunca donuk, ağrılı bir sersemlik içinde, ağlayamayacak kadar uyuşmuş ve bitkin bir haldeydim. Öğleden sonra, saatlerdir kanepeye yığılmış, kendimi hareket ettiremez haldeydim ve annem sonunda kız kardeşimle yürüyüşe çıkmamı önerdi. Biraz temiz hava bana iyi gelecek ve yakında kendimi daha iyi hissedeceğim.

Bir daha kendim gibi hissedebileceğimden emin değilim ama önerdiği gibi yapıyorum. Carrie ve ben mahallede dolaşıyoruz. Birkaç kişi onu selamlıyor ve bana meraklı bakışlar atıyor. Şu anki görünüşümde Central Cities'deki başkanlık sarayında yaşadığımı gösteren hiçbir şey yok. Saçlarımı yeniden ördüm ve normal sokak kıyafetleri giyiyorum, bu yüzden bakışlar muhtemelen beni daha önce görmedikleri için. Belki de sadece kim olduğumu merak ediyorlardır.

Küçük bir parka ulaşıyoruz. Şirin ve bakımlı bir yer ve belli ki bölgedeki insanların çocuklarını ve evcil hayvanlarını getirdikleri bir yer. Carrie kendi yaşlarında tanıdığı bir kızla konuşmak için koşarken ben de bir banka oturup zihnimi boşaltmaya çalışıyorum.

Kim olduğumu ve Gabrieli tanımadan önce nasıl hissettiğimi hatırla. Hatırlayamıyorum bile.

Ben daha orada olduğunu anlamadan bir kadın yanıma oturdu. "Evde ailenizle her şey yolunda mı?"

Göz kırpıyorum. Annabelle. İri mavi gözleri beni keskin bir şekilde tarıyor. "Evet. Her şey yolunda. Burada ne yapıyorsun?"

"Henüz şehirden ayrılmadık. Yapacak bazı işlerim vardı. Ayrılmadan önce seni kontrol etmek istedim."

"Ben iyiyim. şey buysa, Gabriel beni yakalayıp şeytani zindanına götürmek için ortaya çıkmadı." Annabelle'in kaçmamıza yardım etme şekline rağmen ses tonum biraz sert.

Gabriel'i yargıladı ve onunla birlikte olmamam kısmen onun suçuymuş gibi geliyor. Şimdi.

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu adil mi?"

"Belki de değil. Bilmiyorum."

"Sizin durumunuzda olan pek çok genç kadınla tanıştım. Ve çoğu zaman erkeklerinden kurtulana kadar ne kadar kapana kısıldıklarını anlamıyorlar."

"Bunu anlıyorum. Ama bizim ilişkimiz böyle değildi. Artık kendimi özgür hissetmiyorum. Kendimi..."

"Kayıp mı?"

Başımı sallıyorum. "Sanki yarım gitmiş gibi."

"Bu da geçecek."

"Hiç aşık olmadın mı?" Bu soru yarı sorgulama yarı suçlama. Şu anda daha fazla enerjim olsaydı, ona kızardım.

"Hayır," diyor bana hiç tereddüt etmeden. "Ama beni kendi amaçları için kullanmaya hakkı olduğuna inanan bir adamın boyunduruğu altındaydım. En iyisi bu iki şeyi birbirine karıştırmamak."

"Hiçbir şeyi karıştırmadım."

Uzun bir süre bana bakıyor, sonra hafifçe başını sallıyor. "Olmayabilir. Sana şunu söyleyeyim. Adamın senin için doğru olanı yapmaya çalışıyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Gidiyor. Bütün gününü uzun bir yolculuk için hazırlanarak geçirdi. Bugün güneş batmadan önce gitmiş olursa hiç şaşımam."

Boğazım öyle bir sıkılıyor ki birkaç saniye nefes alamıyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu izliyorduk. Onu sınırdan geçirirken hata yapmadığımızdan emin olmak için."

"Arsenal planlarını , değil mi?"

"Evet, ama onlara güvenme konusunda dikkatli olmalıyız. Bütün bunlar bir tuzak olabilir."

Bunu daha önce düşünmemiştim ama şüphelerini anlayabiliyorum. "Bu bir tuzak değil."

"Buna şimdi inanıyorum. Hem senin hem de onun davranışları bunu ." "Yani gidiyor mu?"

"Evet. Daha önce burada yaşadığı zamanlardan kalma bir aracı saklıyor olmalı. Depodan çıkardı ve bir tamirciye götürdü. Bir sürü erzak ve malzeme aldı ve bir saatten kısa bir süre önce motoru tamirciden teslim aldı. Biz konuşurken şehirden ayrılıyor olabilir."

Sert bir yumruyu yutuyorum. Gözlerim yanıyor ama yaş yok. Artık ağlayabilecekmişim gibi hissetmiyorum.

"O doğru yapıyor. Onsuz daha güvende olacaksınız."

"Güvende olmak istemiyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum." "O senin için en iyisini istiyor."

"Ve onun için en iyisini istiyorum." Ayaklarımın altındaki çimlere bakıyorum. "Onun için en iyi şey benim."

Arkama baktığımda belli belirsiz gülümsüyordu. "Ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Cesaretin ve yüreğin var." Ayağa kalkıyor, soluk sarı saçları esintiyle yüzünde dalgalanıyor. "Bu duygusuz dünyanın onları senden almasına izin verme."

Cevap vermeden uzaklaşmak için dönüyor ve ben daha iki kez göz kırpmadan gözden kayboluyor.

Onu bir daha göreceğimden şüpheliyim.

BİR SAAT SONRA, Carrie ve ben eve döndük. Babam işten döndü, bu yüzden büyükbabamın akşam yemeğini hazırlamasına yardım ederken tüm hikayemi ona tekrar anlatmak zorundayım.

Masayı hazırlıyordum ki kapı çaldı.

Hepimiz mutfakta toplandık ve şaşkınlık içinde birbirimize bakıyoruz.

Kimse kapıyı çalmaz.

Babam omuz silkerek telefonu açmak için ayağa kalkıyor. Ön kapıyı açtığı anda gözden kayboldu. Bir sesler mırıldanıyor. Geri kalanımız hâlâ mutfaktayız, heykel gibi duruyoruz.

Sonra babam yüzünde tuhaf bir ifadeyle yeniden ortaya çıkıyor. Eliyle arkasını işaret ediyor.

Mutfağa giren adam neredeyse tanınmaz haldedir. Saçları çok kısa kesilmiş ve birkaç gündür tıraş olmamış, bu yüzden sakalının başlangıcı var. Solmuş kot pantolon, yürüyüş botları ve yıpranmış bir kanvas ceket giyiyor. İri, kaba ve neredeyse yıpranmış görünüyor. Mavi gözleri içgüdüsel olarak beni buluyor ve ağzı sevgi dolu bir gülümsemeyle hafifçe yukarı kalkıyor.

O hala sevdiğim Gabriel.

Boğuk bir ses çıkarıyorum, sonra kendimi ileri atıyorum ve ona hararetle sarılıyorum.

Çarpmanın etkisiyle ofluyor, ama kolları beni sarıyor ve yanlış anlaşılması imkânsız bir çaresizlikle beni kavıyor. "Siktir, bebeğim," diyor başını eğip kulağıma mırıldanarak. "Seni yakaladım. Seni yakaladım."

"Gittiğini sanıyordum!" Kendimi onun kucağından kurtarmayı başarıyorum ama sadece birkaç santim geri çekiliyorum. Sanki her an elimden kayıp gidecekmiş gibi hâlâ gömleğine tutunuyorum. "Annabelle gideceğini söyledi."

"Adamlarının beni izlediğini fark ettiğimi sandım. Bütün gün hazırlandım ama seni görmeden gidemezdim."

Titremeye başlıyorum çünkü aniden beni yanına almak için burada olmayabileceğini fark ediyorum. Gerçek bir veda etmek için gelmiş olabilir. "Gabriel." Tek kelimeye duyulabilir bir yalpalama var.

Aileme şöyle bir baktı. "Böyle içeri daldığım için özür dilerim. Beni tanımıyorsunuz bile ama hakkınızda çok şey duydum." Tekrar bana baktı. "Birkaç dakika bir yerde konuşabilir miyiz?"

Bana kalırsa birkaç dakika yeterince uzun değil ama başımı sallayıp anneme doğru bakıyorum.

"Onu Carrie'nin odasına götürün. Biz yemeğe başlayalım, böylece acele etmene gerek kalmaz."

Gabriel'in elini tutup onu mutfaktan çıkarıp koridorda ilerletirken ona titrek, minnettar bir gülümseme veriyorum ve kız kardeşimin ziyaret ettiğimde uyuduğum küçük odasına ulaşıyoruz.

Kapıyı usulca kapatıyorum ve Gabriel'e dönüyorum. Uzun bir süre sessizce birbirimize bakıyoruz.

Niyetim iyi olmak. Ona baskı yapmamak. Sonuçta, beni incittiği için kendini kötü hissettiğinden ya da muhtaç, yapışkan bir askı olduğum için hayatını değiştirecek kararlar almamalı.

İyi niyetim pencereden dışarı çıktı. "Gerçekten beni arkada mı bırakacaksın?" Kısık bir sesle soruyorum.

Garip, kısa bir homurtu çıkardı. Bana doğru uzandı ama sonra sarsıldı ve elini bıraktı. "Jess." Yüzü buruştu.

Kendimi tekrar toparlamayı başararak kollarımı göbeğime doğru sardım ve "İyi olacağım. Senin için en iyisi neyse onu yapmalısın. En azından ailemle birlikteyim. İyi olacağım."

"Aman Tanrım, bebeğim. *Benim* için en iyisinin ne olduğunu umursadığıma gerçekten inanıyor musun? Ben sadece seni düşünüyorum. Burada güvende olacaksın. Düzgün bir hayat yaşayabilir ve iyi bir iş bulabilirsin. Belki de aşık iyi bir adam bulursun. Bir aile kurmak." Yüz hatları yine

Hissettikleri onu paramparça ediyor ama tutmaya çalışıyor. "Güvende ve mutlu olacaksın ve benim için önemli olan tek şey bu."

Bütün gün ağlayamadım ama birden hıçkırıklara boğuldum. Hıçkırıklar yükselirken tüm vücudum titriyor. Dökülüyor. "Ama sensiz asla mutlu olamayacağım."

Bir adım öne çıkıyor. Yüzümü iki elinin arasına aldı, sahiplenici bir şekilde tuttu. "Beni dinle Jess. Benimle yaşamamanın neye benzeyeceğini anladığını sanmıyorum. Mesele sadece Başkent'e geri dönememem değil. Saint Louis'e bile dönemem. Ya da dış şehirlerden herhangi birine. Eve geri dönüyorum ve orada kalmak zorundayım."

Yutkunuyorum. "Yani seninle ailemi bir daha göremeyecek miyim?"

"Ne? Hayır, tabii ki hayır. Yine de onları ziyaret edebilirsin. Sadece ben seninle gelemem."

"Ama nasıl-"

Ağzı yumuşar. "Sana araba kullanmayı öğretmem gerekecek. Seni yolun çoğuna götürebilirim, ama sonra yolculuğun son ayağını kendi başına sürmek zorunda kalacaksın. Ama mesele bu değil. Tüm hayatınızı başkentte geçirdiniz ve doğu çok farklı. Bildiğiniz her şeyden, alıştığınız yaşam tarzından ve ailenize yakın olmaktan vazgeçmek istemeyeceksiniz..."

Birden heyecanlandım. Heyecanın sınırındayım. Bir hafta önce başkanla yaptığı o korkunç toplantıdan döndüğünden beri ilk kez. "Sadece ne için? Seninle birlikte olmak için mi? Seninle bir hayat kurmak için mi? Seninle bir aile kurmak için mi? Tüm bunlara seninle sahip olmak varken şehir hayatını ne kadar az önemsedığimi biliyor musun? Ara sıra ailemi ziyaret edebildiğim sürece. Bunun sorun olmayacağından emin misin?"

Yüzü de değişiyor. Gözlerinde parlak ve sıcak bir şey canlandı. Ellerini aşağı kaydırıp boynumun dibine kadar uzatıyor. "Evet, her şey yoluna girecek. Eski aracıma taktığım akülerden bir tane var ve ilkinde bir şey olursa diye yedeğini de aldım. Çok kötü bir şansımız olmadığı sürece, bunlar bize birkaç on yıl yeter. Bu araçla Saint Louis'e gitmek bir günden az sürüyor, dolayısıyla onları yılda en az birkaç kez görebilirsiniz. Beni ne kadar titizlikle aradıklarını takip etmemiz gerekecek ama yıl bitmeden vazgeçeceklerini tahmin ediyorum. Ama asla geri dönemem. Eğer orayı sevmezsen, ailenle birlikte yaşamak için geri dönmek zorunda kalacaksın." Ses tonu nefes nefese, sanki o da heyecanlanıyormuş gibi, ama son cümlede ciddileşiyor.

"Anlıyorum. Gabriel, söylediklerini duyuyorum ve bu benim için hiçbir şeyi değiştirmiyor. Ben bunu istiyorum. Vazgeçeceğim hiçbir şey, kazanacaklarımla kıyaslandığında değerli değil." Duygusal momentumum boğuk bir sesle durdu. Gözlerimi indiriyorum. "İstedini varsayarsak..."

"Neyi istediğimi varsayarsak? *Seni mi?* Ciddi olamazsın."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ben ciddiym. Hiç söylemedin-"

"Tabii ki seni seviyorum bebeğim! Seni tüm evrenin tutabileceğinden daha çok seviyorum!" Gözleri şimdi alev alev yanıyor. Onunla ilgili her şey alev alev yanıyor. Daha önce hiç tanık olmadığım bir şekilde yanıyor.

Küçük aptalca bir inilti çıkardım. Gerçekten utanç verici. Yere bakıyorum, bir baş dönmesi dalgasıyla hafifçe sallanıyorum.

şimdi beni omuzlarımdan tutuyor. "Bana bak, Jess." Gözlerimi kaldırdığımda, daha yumuşak, daha nazık bir tonda, "Seni seviyorum. Seni sevmediğim zamanki halimi artık hatırlayamıyorum. Yıllardır dünyada bir zombi gibi uyurgezerlik yapıyorum, iş dışında her şeyi, beni hissettirebilecek, beni savunmasız bırakabilecek her şeyi engelliyorum." Ellerinden biri parmak uçlarıyla yanağımı okşamak için kalkıyor. "Beni uyandırdın. Bana her zaman olmam gereken adam olmayı öğrettin. Ve eğer eminsen - eğer istediğinin bu olduğundan kesinlikle eminsen - o zaman hayatımın geri kalanını beni yarattığın adam olarak geçireceğim. Senin için o adam olarak."

Ve benim için bu kadar. Gözyaşlarına boğuldum ve kendimi ona doğru attım. Beni sımsıkı kucaklıyor ve birbirimize tutunarak uzun süre kucaklaşıyoruz.

Duygularım nihayet yatıştığında, geri çekilip ona gülümseyebiliyorum. Yüzüm ıslak ve dağınık ama o umursamıyor gibi görünüyor.

Birkaç damla gözyaşının izini parmaklarıyla siler. "İşte orada," diyor boğuk bir fısıltıyla. "Onu bir daha görebileceğimden emin değildim."

"O mu?"

"*Sen.* Bana böyle gülümsemen. Bana ne yaptığını asla bilemezsin. Benim için her şeyi nasıl da değiştiriyor."

Burnumu çekiyorum, gözlerimi kaydırıyorum, zevkten ve öz bilinçten kızarıyorum, neşenin saf, parlak sıcaklığıyla doluyorum. "Belki ben de senin bana gülümsediğini görmekten hoşlanıyorumdur."

Gabriel'e tekrar odaklandığımda, öyle olduğunu gördüm.

Ailemi birkaç saatliğine ziyaret etmek için ^{kalıyor} ama geceyi burada geçirmekten endişe ediyor. Uzun süreli varlığıyla bizi tehlikeye atmayı reddediyor, bu yüzden sabah şafak sökmeden gelip beni alacağına söz vererek ayrılıyor.

O gece hiç uyumadım. Neredeyse sahip olduğum her şeyi sarayda bıraktığım için toparlayacak pek bir şeyim yok ama ailem yanıma almam için beklediğimden daha fazla eşya topluyor. Bazı ekstra kıyafetler. Bazı çocukluk hatıraları. Babamın değerli kitaplarından birkaçı ve annemin örgü malzemelerinin yarısı. Gabriell'in ailesi için getirmemde ısrar ettikleri birkaç hediye.

Onlara veda etmek inanılmaz derecede zor. Hayatım boyunca ailemden bir aydan fazla ayrı kalmamıştım. Başkanın Gabriel'i arama sürecine bağlı olarak Saint Louis'i ziyaret edebilmem için altı ay gerekebilir. Çok uzun bir süre gibi geliyor.

Kahkahaların yanı sıra çok fazla gözyaşı da var. Gabriel büyük, eski model bir aracı ailemin evinin önüne çektiğinde hâlâ uyanık ve heyecanlı bir haldeyim. Alışık olduğum yeni, şık motorlardan biri değil. Daha çok kare şeklinde arka kısmı ve büyük tekerlekleri olan bir kamyonu benziyor. Güzel değil ama sağlam görünüyor ve muhtemelen bu koşullarda en önemli şey de bu. Park ediyor ve kapıya gelmek için iniyor.

Dudaklarıma hafif bir öpücük konduruyor, sonra önce babamın sonra da büyükbabamın elini sıkıyor. Annemin yanağını öpmek için eğiliyor ve sonra Carrie'nin küçük elini kaldırarak abartılı bir centilmenlikle parmak eklemlerini öpüyor ve Carrie kıkırdıyor. Onlara başıyla selam veriyor, çantalarını alıyor ve ben ailemin her bir üyesine sırayla sarılıp öperken onları arkaya yerleştiriyor. Ben kaldırırma yürürken Gabriel yolcu kapısının yanında bekliyor. Kapıda toplanan aileme el sallamak için bir kez arkamı dönüyorum beni koltuğa oturtmadan önce.

Hızlı adımlarla sürücü tarafına geçer ve direksiyona geçer.

Bana baktı. "Bundan emin misin?"

Kalbimde hiç tereddüt yok. "Eminim. Sana daha önce de söyledim, ben senin sonsuza dek ortağımın."

Yolculuk günün çoğunu alıyor. Gabriel belli ki yolu biliyor. Bu yıla kadar her yıl üç ya da dört kez ailesini ziyarete gittiğini, dolayısıyla bu yolculuğu birçok kez yaptığını anlatıyor.

Saint Louis'in dışındaki yolların hepsi iyi durumdadır, çünkü oradaki hükümet bakımlarını yapmaktadır, ancak bir saat kadar sonra durumları önemli ölçüde kötüleşir. Sonunda kaldırım o kadar ufalanmış ve kayalık hale gelir ki, arabayı yoldan tamamen çeker ve yol kenarındaki otların üzerinde sürer.

Bacaklarımızı esnetmek, tuvalete gitmek ve Gabriell'in yolculuk için hazırladığı erzaktan bir şeyler yemek için kuşluk vakti duruyoruz. Sonra tekrar araca binip yola devam ediyoruz.

Yolculuk ederken konuşuyoruz. Bana memleketinden bahsediyor; babası Gabriel on yaşına gelene kadar belediye başkanıymış. Sonra babası daha kolay bir iş olan çevre muhafızlarını denetlemek için istifa etmiş. Küçük kız kardeşi evli ve üç çocuğu var. Genç yaşta evlenmiş olmalı çünkü en büyük kızı geçen yıl evlenmiş. Düğün, Gabriel'in Başkent'e taşınmadan önce onları son ziyaret edişiydi.

Bölgenin yeterince güvenli olduğunu, duvarların ardında yaşamaya gerek olmadığını anlatıyor. Ailesi on yıl önce emekli olduklarını ilan ederek kasabalarının yakınındaki bir göl kulübesine taşınmış.

Annesi altmışlı yaşlarının başında, babası ise yetmişli yaşlarının başında. Central Cities'de yetmiş yaşında çok az insan var -büyükbabam her zaman tanıdığım en yaşlı insanlardan biriydi- ama Gabriel babasının hala sağlıklı olduğunu ve bu yaşın bölgelerinde o kadar da sıra dışı olmadığını söylüyor.

Oraya vardığımızda ailesiyle mi kalmak istediğimi yoksa kasabanın misafirhanesinde bir oda mı isteyeceğimi soruyor. İkisi de olur, diyor bana ciddi bir şekilde. Beni en rahat ettirecek şeyi seçmemi istiyor.

Ailesinden başka bir yerde neden kalacağımız konusunda hiçbir fikrim yok ve bunu söylüyorum. Eğer bir sebepten dolayı işler ters giderse, daha sonra tekrar düşünebiliriz.

Gabriel kabul ediyor. Ailesinin beni seveceğini söylüyor.

İşte o zaman, sadece o zaman, gerilmeye başlıyorum.

Çünkü bir anda benim için gerçek oldu. Birkaç saat içinde Gabriell'in ailesiyle tanışacağım. Toprakta tamamen şekillenmiş olarak çıkmadı. O bir bebektir. Küçük bir çocuktur. Süper zeki ve muhtemelen inatçı bir genç. Bu insanlar onu hayatının kırk yılı boyunca tanıdı ve sevdi.

Onun üzerindeki hak iddiam bunun yanında hiç kalır.

Ya beni sevmezlerse? Ya eskiden yaptığım işi anlamıyor ya da saygı duymuyorlarsa? Ya Gabriell'i içine sürüklediğim yaşam tarzından utanırlarsa? Ya yaptığım seçimlerden dolayı beni yargırlarsa?

Bunu saklamak için elimden geleni yapıyorum çünkü Gabriel bütün gün çok mutluydu, rahat ve sıcaktı, gülüyordu, konuşkan ve sevecendi.

Mutluyum.

Aptalca, saçma sapan güvensizliklerimle onu aşağı çekmek istemiyorum.

Yolculuğun üçte ikisinde geniş ve açık araziler var, tepeler ve otlaklar arasında çiftçi topluluklarıyla bölünüyor. Ancak sonunda daha gelişmiş olduğu belli olan bir bölgeye ulaşıyoruz. Rotamızın üzerinde bir dizi kasaba var. Çoğu bildiğim tüm şehirler gibi duvarlarla çevrili, ancak çok daha küçükler ve duvarların dışında yayılan mahalleleri ve çiftlikleri var.

Öğleden sonra geçtikçe yerleşim yerleri birbirine yaklaşıyor. Bu bölgede tahmin ettiğimden çok daha fazla insan var. Burası bir şehir değil. Şehre yakın bir şey değil. Tüm topluluklar küçük ve tek tek evlerin etrafında çok fazla alan var.

Ama hayatım boyunca bana söylendiği gibi burası vahşi doğa değil. Burası hiç de vahşi doğa değil.

Burası, hepsi güvende, emniyette ve memnun görünen iyi büyüklükte bir nüfusa sahip, gelişen bir kırsal bölge.

Gerçeküstü. Rüyadan çıkmış gibi. Ya da Sonbahar öncesi bir romandan. Bunun gerçek olduğu gerçeğini aklıma getirmek bile zor.

"Ne düşünüyorsun?" Otuz dakika boyunca sessizce yol aldıktan sonra Gabriel soruyor.

"Ne hakkında?"

"Tüm bunlar hakkında." Dışarıya doğru eliyle işaret ediyor. Uzakta müstahkem bir duvarla çevrili büyük bir çiftlik var. Ön kapının yanındaki isim tabelasını görebileceğim kadar yakınız.

NEW HAVEN ÇİFTLİĞİ.

Gabriel camını açıyor ve yavaşlamadan geçip giderken kapıda nöbet tutan muhafızlara el sallıyor. Sonra bana hızlıca, yakından bakıyor. "Böyle bir bölgede kendini evinde hissedebileceğini düşünüyor musun? Senin için fazla mı kırsal?"

"Hayır! Çok kırsal değil. Yani, gerçekten farklı ama iyi anlamda. Şimdilik görünüşünü beğendim."

Yüzü rahatlıyor ve buradan nefret edeceğimden gerçekten endişelendiğini anlıyorum. Şehirden bu kadar uzakta mutlu olamayacağımdan.

Bu kadar ilgili olmasından etkilenerек uzanıp kalçasını sıkıyorum. "Seveceğime eminim. Umarım onlar da beni sever."

Bana hızlıca bir bakış fırlattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum," diye omuz silkerek mırıldanıyorum. "Belki de benden hoşlanmayacaklar."

Sinirlerimi kendime saklamaya çalışıyordum ama Gabriel'in yanında bunu hiç yapamadım.

"Sorun ne?" diye sorarken ses tonu değişiyor. Hemen cevap vermeyince, "Hemen söyle" diye ekliyor.

"Sadece gerginim," diye itiraf ediyorum. "Böyle hissedeceğimi fark etmemiştim ama birdenbire bu konuda endişelendim."

"Ne hakkında? Ailem hakkında mı?"

"Evet. Ya... ya benden hoşlanmazlarsa? Ya benim senin için kötü bir... kötü bir seçim olduğumu düşünürlerse?"

"Aman Tanrım, bebeğim," diye mırıldanıyor. "Ciddi misin sen?" "Evet, ciddiyim."

"Seni sevecekler. Herkes seni seviyor. İnsanların içini ısıtan bir yönün var. Seni sevmeyen tek bir kişiyle bile tanışmadım."

Boğazımı temizliyorum ve ellerimi birbirine doluyorum, iltifattan haz duyuyorum ama korkuyu bastırmaya yetmiyor.

"Neden benimle eş değiştirmek isteyen yöneticiler tarafından sürekli bombardımana tutulduğumu sanıyorsunuz?"

Sesinin kuruluşuna kıkırdıyorum, çünkü bunu çalışıyor. Ama ayık bir şekilde, "Bu farklı ama. Bunlar senin ailen. Bana saraydaki insanlar gibi bakmıyorlar. Bana sevgili oğulları için bir arkadaş olarak bakıyorlar."

"Sen harikasin Jess. Bunu sadece sana deli olduğum için söylemiyorum. Akıllısın, tatlısın, güzelsin, cömertsin ve

gerçekten, şaşırtıcı derecede sıcak kalpli. Sizi sevmemelerine imkan yok. Böyle bir ihtimal aklımın ucundan bile geçmedi, işte bu kadar imkânsız."

Sözleri karşısında eriyorum ama içimde hâlâ bir korku titreşimi var. "Ama bilecekler mi... Onlara nasıl başladığımızı anlatacak mısın? Hiçbir şeyden utanmıyorum ama kırsal kesim insanıysalar anlamayabilirler. Saray kültürünü kastediyorum. Sen ilk başta ne olduğunu anlamamıştın, o yüzden onlar da... Benim..." Sesim kesildi.

Hemen cevap vermiyor. Uzun bir nefes alıyor ve bırakıyor. "Onlar öyle değil. Endişelendiğin şey onlar değil. Kendin ve ailen için daha iyi bir hayat kurduğun için ya da işini elinden geldiğince ve tüm kalbinle yaptığın için senin hakkında daha az düşünmeyecekler. Dünyanın iyiliğine katkıda bulunduğuna inandığınız bir iş. Eğer böyle düşünürlerse, her zaman inandığım insanlar değiller demektir ve ben de buna göre tepki veririm."

İçime çektiğim nefes fark edilir derecede titreşir. "Yani benim tarafımda mı olacaksın?"

Nefes nefese sorduğum soru karşısında gırtlaktan bir ses çıkarıyor ve uzanıp iki büklüm olmuş ellerimi büyük ellerinden biriyle kapatıyor. "Evet, bebeğim. Her zaman, sonsuza dek senin yanında olacağım."

BİR SAAT SONRA, güneşli bir gölün kenarındaki ağaçlık bir arazide inşa edilmiş bir kulübeye giden bakımlı bir çakıl yola sapıyoruz.

Çok güzel. Huzurlu. Güneş ışığıyla örtülü, doğal güzellikler ve vahşi yaşamla dolu.

Bu dünyada böyle bir yerin var olabileceğini hiç düşünmemiştim. Artık yok.

Daha önce doğaya en çok yaklaştığım yer, saray kompleksindeki bakımlı bahçelerin içinden geçen asfalt yollardı.

Gabriel aracı park edip omuzlarını dikleştirerek, "İşte bu," diyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Hayatımda gördüğüm en muhteşem yer!" Yuvarlak gözler ve hafifçe düşmüş bir çene ile cevap veriyorum.

"Tamam. Güzel."

Tam dışarı çıkmak üzereyken kulübenin ön verandasında elinde büyük bir silahla bir adam belirir. Çelik grisi saçları vardır ve Gabriel ile benzer bir boy ve yapıya sahiptir.

Silahını yere bırakmadan önce sadece birkaç saniye bize baktı ve sırtarak bize doğru adım atmadan önce verandanın basamaklarını ikişer ikişer çıktı.

Gabriel daha arabadan yeni inmişti ki babası olduğunu tahmin ettiğim adam onu coşkuyla kucakladı. Arabadan inip yolcu kapımın yanında duruyorum ve bu sıcak karşılama karşısında gülümsüyorum.

"Arabayla gelen biri miydi?" diye arkadan bir kadın sesi duyuldu.

Ben.

Döndüğümde uzun boylu bir kadının evin yanından yaklaştığını görüyorum. Kadın Yüzüyor olmalı çünkü uzun, örgülü saçları ıslak ve hafif bir örtünün altına mayo giymiş.

"Kim bu- Gabe!" Oğluna sarılmak için ona doğru acele ederken yürüyüşü koşuya dönüşür.

Gabriel sonunda ailesinin kucağından kurtulduğunda gülümsüyor. Ben hâlâ aracın yanında gergin bir şekilde bekliyorum. Hızla yanıma geliyor ve elimi tutarak beni ailesinin önüne götürüyor.

Kırışmış saçlarına ve yıpranmış yüzlerine rağmen, ikisi de hala formda, güçlü ve çekici. Şaşkın, neşeli ve gülerek gülümsüyorlar. Belli ki ikisi de Gabriel'i şeyden çok seviyor ve bugün buraya geleceğini hiç düşünmemişler.

"Bu Jess," diyor Gabriel, kelimeleri sanki önemliymiş gibi söyleyerek. Sanki *ben önemlimişim* gibi. "Bunlar da ailem. Annemin adı Olivia. Ve herkes babama Grant der."

"İkinizle de tanıştığımı gerçekten memnun oldum," diyorum, gergin ama yapabileceğim en iyi gülümsemeyi yaparak. "Umarım Gabriel'in peşine takılmamın bir sakıncası yoktur."

"Aklında mı? Asla sevecek birini bulamayacağından korkuyordum!" Olivia beni tepeden taradı ve eksik bir şey bulmuş görünmüyor.

"Anne, lütfen," diyor Gabriel.

"Ne? Onu sevmiyormuş gibi davranmayacaksın, değil mi?" "Elbette onu seviyorum," diye mırıldanıyor ve bana eğlenen bir bakış fırlatıyor

İstifa.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sadece yeterince uzun sürdüğünü söylüyorum."

"Prenses, kız arkadaşının önünde onu bu şekilde utandırmadan önce en azından çocuğun kapıdan girmesine izin verin." Grant'in tonu, çekici ve zekice bir gülümsemeyle noktalanıyor.

"Bu hiç yardımcı olmuyor, baba." Gabriel bir kolunu bana doladı. "Onlar için üzgünüm. Senin ailen çok nazik ve kibardı. Benimkiler hayatlarını kurtarmak için bile uslu duramazlar."

Sözlerine rağmen ses tonu alaycıdır ve ifadesi gerçek bir şefkatle doludur.

Ben gülüyorum, onlar da gülüyor.

Umarım son bir yıldır kim olduğumu öğrendiklerinde fikirlerini değiştirmezler.

"Jess saraydaki ortağımdı." Gabriel sakin ve rahat bir şekilde yaklaşmakta olan bombayı patlatıyor. Benim için. Bu yüzden endişelenmeye devam etmiyorum. "Orada birbirimize aşık olduk. Şimdi hayatımızın geri kalanında birlikteyiz."

Onu izlediğim için Olivia'nın yüzündeki tanıma titreşimini görüyorum. Saray ortağının ne olduğunu biliyor. Ne anlama geldiğini biliyor.

Benden oğluna bakarken kaşları birbirine çarpıyor. "Bununla bir sorunumuz olacağını mı düşündün? Eminim bizi daha iyi tanıyorsundur." Bakışlarımı tutuyor. "Gabe'i hiç bu kadar mutlu gördüğümü sanmıyorum. Küçüklüğünden beri." Beni kucaklamak için uzandı. "Ailemize katıldığınız için çok mutluyum. Umarım ikiniz de burada uzun süre kalmayı planlıyorsunuzdur."

ÜÇ GÜN SONRA, gölün yanındaki çimlerin üzerinde bir battaniyeye uzandım.

Ilık bir erken bahar günü ve güneş parlıyor, sadece ara sıra kabarık, hızlı hareket eden bulutlar tarafından karartılıyor. Tenim sıcak ama rahatsız edici değil. Parlak ışığa karşı gözlerimi kapalı tutarak gökyüzüne gülümsüyorum.

Bir dakika sonra, izlendiğimi hissettiğimde başımı çeviriyorum ve Gabriell'in gözlerinin gerçekten de kalbimi hoplatan sevgi dolu bir ifadeyle yüzümde durduğunu fark ediyorum. Gülümsemem genişliyor. "Neye bakıyorsun öyle?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım bana gülüyorsun ama nedenini bilmiyorum."

"Sana gülmüyorum!" Sözlerine rağmen, yumuşak kıkırdamalara dalıyor.

"Ben..."

Yan dönüyorum. Üzerindeki eski tişörtten göğsünü okşuyorum. "Sen nesin?"

"Mutluyum," diye itiraf ediyor. "Oh."

"Mutluluk bende böyle görünüyor."

Boynuna sokulabilmek için yaklaşıyorum. "Mutluluğunda çok fazla ironi var."

"Şey, evet. Benden başka ne bekliyordunuz ki?"

Bu beni kıkırdatıyor ve beni kendine çekip uzanmış bedeninin üzerine yatırdığında daha da çok kıkırdıyorum. Bir dakika boyunca öpüşüyoruz -hafif, eğlenceli ve tatlı- ve sonra başını geriye atıyor ve beni daha rahat bir şekilde üstüne yerleştiriyor.

Kulağım göğsüne dayalı olduğu için kalp atışlarını duyabiliyorum. Bu rahatlatıcı. Samimi. Bu adamın -bedeninin, zihninin, kalbinin, nefesinin- benim olduğunu hatırlatıyor. Benim ellerimde. Hayatımızın geri kalanı için.

"Sen de mutlusun, değil mi?" diye soruyor birkaç dakika sonra.

"Mutlu olduğumu gayet iyi biliyorsun. Duygularımı senden hiçbir zaman saklayamadım."

"Hayır." Vücutu yumuşak kahkahalarla birkaç kez sarsılıyor.

"Yapmadın." "Böylece bir sorun olup olmadığını ya da burayı sevmediğimi anladınız. Sen

rahatlayabilirsin, Gabriel. Ben burada iyiyim. Ve yılda en az birkaç kez ailemi ziyaret edebildiğim sürece, hayatımın geri kalanında burada iyi olacağım."

Kolları sıklaşıyor, bu yüzden kelimeler olmadan bile tepkisini biliyorum.

"Burası farklı," diye ekliyorum, parmaklarımı kolundan omzuna, oradan da çenesine götürüp sakalının başlangıcıyla oynuyorum. Hâlâ tıraş olmamış. Daha ne kadar sakal bırakacak bilmiyorum. Başkent'te olduğundan daha farklı görünmek istiyor, bu yüzden sakallarını uzatıyor ve saçlarını kesiyor. Ama bu onu rahatsız ediyor gibi görünüyor. Çok fazla ovuşturuyor. Bu yüzden eninde sonunda pes edip kazıtacak gibi görünüyor.

Saint Louis'de görünüm değişikliği pratikti ama burada pek gerekli değil. Sanırım onun için en önemli şey farklı görünmenin psikolojik etkisi. Ve bu onun için her zaman şimdiki kadar anlamlı olmayacak.

"Beğenmedin mi?" diye soruyor parmaklarımı sakalının dokusuna sürtmeye devam ettiğimde.

"Ben gayet beğendim. Eğlenceli ve farklı bir şey. Ama seni rahatsız ediyorsa, tıraş et gitsin."

"Olabilir. Henüz karar vermedim." İç çekiyor. "Sakalın beni tanıyıp tanımamaları konusunda bir fark yaratması pek olası değil."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bu kadar uzağa gelmeyeceklerini söylemiştin."

"Yapmayacaklar. Gerçekten yapacaklarını sanmıyorum. Babam radyoda haberleri izleyen adamın Vincent'ın başına ödül koyduğunu duyduğunu söyledi. Önemli bir miktar ama hepsi kredi olarak. Yani Merkezi Şehirler dışında kimse bundan faydalanamayacak. Daha çok geri dönmemi engellemek için. Ki bu iyi bir şey. Sanki geri dönmek istemişim gibi."

"Merkezi Şehirlerdeki insanlar başka bir yerde kimsenin güvende ve emniyette olabileceğini hayal edemezler. Eskiden ben de aynı şeyi düşünürdüm. Düşüncelerim gerçekten çarpıktı."

Saçlarıma bir öpücük konduruyor. "Bu senin hatan değildi. Bize öğretileni biliriz ve bazen yanlış olduğumuzu bize gösteren yalnızca deneyimlerimizdir."

"Evet. Sanırım bu doğru."

Bir süre birlikte uzanıyoruz. Zihnim daha derin sorulardan arınıyor ve daha çok onun uzun, sıkı bedenini hissetmekten keyif alıyorum. Onunki

sıcak, güçlü ve tanıdık. Güzel kokuyor; Gabriel'in kokusu ile açık havanın kokusu birbirine karışmış gibi. Beni gevşekçe tutuyor, bir eli boş boş sırtımın alt kısmını ovuyor.

Ailesi bölgesel bir pazar gününe yardım etmek için akşama kadar yoklar. Elbette biz de davetliydik ama yalnız kalmak kaçırılmayacak kadar cazipti.

Ailesini zaten seviyorum ama geldiğimizden beri onlarla çok yakın bir yerdeyiz. Kendi odamız var elbette ama ailesiyle aynı duvarı paylaşıyoruz. Annabelle bizi Central Cities'deki kulübede yakaladığından beri seks yapmadık.

Ben, kendi adıma, biraz sinirlenmeye başladım.

Ama Gabriel bu sabah evden çıkar çıkmaz üzerime atlamadı. Birkaç ev işi yaptıktan sonra yürüyüşe çıktık ve yavaş bir öğle yemeği yedik. Sonra da öğleden sonra dinlenmek için göl kenarındaki çimlere yerleştik.

Rahatlamanın seks anlamına gelebileceğini umuyordum, ama beni kucağına çekmekten daha kasıtlı bir hareket yapmadı.

Onunla kucaklaşmayı seviyorum. Tabii ki seviyorum. Uzun süre bunun mümkün olabileceğini hayal bile edemedim. Bu kadar tatlı ve basit bir şey yapacak kadar kendini açacağına hiç inanmadım. Duygusal olarak bu kadar savunmasız.

Ama hala onunla seks yapmak istiyorum. Hem de çok istiyorum. Sarayda gün seks yapıyorduk - genellikle günde iki kez - bu yüzden neden birdenbire pek ilgilenmediğinden emin değilim.

Belki de sarayla ilgili bir şeydi.

Belki de bu onun için öncelikle stres atma yöntemiymiş ve şimdi sürekli bu tür bir baskı altında olmadığı için eskisi gibi buna ihtiyaç duymuyor.

Neredeyse kırk bir yaşında. Artık genç bir adam değil.

Belki de libidosu daha normal seviyelere inmiştir.

Ama kırklı yaşlarındaki erkekler hala bazen seks yapmaktan hoşlanıyor. En azından bazıları.

Bir aile kurmaktan bile bahsettik ama seks yapmazsak bunu nasıl yapacağız?

Benimle böyle birlikte olmaktan hoşlandığını . Bu kadar değişmiş olabilir mi? Birdenbire?

"Neyin var bebeğim?" diye mırıldanıyor, eliyle başımın arkasını kavırıyor. Bu sabah saçımı hiç yapmamıştım, bu yüzden sırtımdan aşağı sarkıyor, ikimizin üzerine yayılıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Mutluydun ama şimdi değilsin. Seni üzen bir şey hakkında düşünmeye başladın."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki? Yüzümü bile göremiyorsun!"

"Bunu vücudunda hissedebiliyorum. Lütfen bana ne düşündüğünü söyle ki bunu düzeltebileyim."

"Her şeyi düzeltemezsiniz."

"Bunu biliyorum. Ama en azından denemek istiyorum. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. Durumu daha iyi hale getirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmasa bile, yine de bilmem gerekiyor."

Kesik kesik nefes alıyorum ve gözleriyle buluşmak için başımı kaldırıyorum. Sonra sadece söylüyorum. "Artık benimle seks yapmak istemiyor musun?"

Göz kırpıyor. Sonra tekrar göz kırpıyor. Şaşkın bir ifadeyle başını kaldırıyor. "Ne?"

"Seks yapmadık. Ailen evdeyken geceleri bunun garip olduğunu biliyorum ama bugün bile sen-" Boğazıma küçük bir hıçkırık düğümlenince sözümü kesiyorum. Kontrol etmek için yüzümü buruşturarak devam ediyorum. "Bir nedenden dolayı yapmıyorsan sorun değil, ama en azından bunun hakkında konuşabilir miyiz? Çünkü ben... hâlâ seninle gerçekten seks yapmak istiyorum."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor, sadece duygusal olarak üstesinden geldiğinde kullandığı o sesle. "Tabii ki seninle seks yapmak istiyorum! Günlerdir patlayacakmışım gibi hissediyorum ve duşta tek başıma ancak bu kadar rahatlayabilirim."

Yarı gülerek yarı ağlayarak garip, kesik kesik bir dizi ses çıkarıyorum. "O zaman nedenini anlamıyorum-"

"Çünkü korkuyorum!" diye patladı ve titrek sorumu yarıda kesti. "Bebeğim, çok korkuyorum. Sarayda yaşadıklarımız... bana karmaşık geliyor. Endişe verici, kafa karıştırıcı ve karmaşık. Bazen kendimi suçlu hissediyorum. Çünkü uzun bir süre boyunca kullanmış olabilirim-"

"Beni kullanmıyordun! Beni asla kullanmıyordun!"

"Olmayabilir. Ama her zaman emin değilim. Tek bildiğim seni umutsuzca istediğim. Sana çaresizce ihtiyacım vardı. Ve uzun bir süre hiç karşılık vermeden aldım."

"Ama sana söyledim-"

"İstediğinin bu olduğunu biliyorum, ama yine de... tedirgin hissediyorum. Bana öyle geliyor.

Düşündüğüm zaman."

Üstüne çıkıp ona bakarken burnumdan ağır ağır nefes alıyorum. "Yani birlikte olmamız konusunda kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Artık birlikte olduğumuz için kendimi iyi hissediyorum! Ve hiçbir şeyin bunu değiştirmesini ya da bunun önüne geçmesini istemiyorum."

"Ama o zamanlar bu konuda iyi hissetmiyordun?" Bu öğleden sonra beklediğim son şey olduğunda gözyaşlarına boğulmak üzereydim. "Ben senin... Ben senin o zamanlar da mutlu olduğumu sanıyordum."

"Öyleydin!" Daha önce pek çok kez yaptığı gibi yüzümü ellerinin arasına aldı. "Hayatımda hiç olmadığım kadar mutluydum. Başlarda bile. Ama aynı zamanda bu kadar mutlu olduğum için kendimi suçlu hissediyordum. Biliyorum her şeyi açıkladın ve ben de anladım. O zamanlar benim için anlamlıydı. Yemin ederim, birlikte olduğumuz süre boyunca suçluluk duygusuyla kıvranmadım. Sahip olduğumuz şeyi istediğine inanmıştım. Ama şimdi o kadar uzaktayız ki, farklı hissediyorum. Ve acaba seni çok istediğim için kendimi kandırıyor muydum?"

Açıkça dürüst davranıyor. Tamamen samimi. Konuyla ilgili olarak bu kadar duygusal bir karmaşa içinde olmasaydım, benimle olan ilişkisinde ne kadar ilerlediğine şaşırırdım.

Bana söylediklerine cevap verebilmek için zihnimi ve içimde dönen duygu telaşını sakinleştirmek için bir dakikamı ayırıyorum. "Kendini kandırmıyordun. Sana vermek istediğim şeyi verdiğimi anlamaya başladığında haklıydın. Başlangıçta bile tek taraflı değildi ve sonunda sahip olduğumuz şey tamamen karşılıklıydı. Tıpkı şu anda sahip olduğumuz gibi."

Neredeyse çılgınca yüzümü arıyor. Orada gördüğü şey onu rahatlatıyor. Bana küçük bir gülümseme veriyor.

Derin bir rahatlamayla gülümseyerek karşılık veriyorum. "O zamanlar sahip olduklarımızı seviyordum ama şimdi sahip olduklarımızı daha da çok seviyorum."

"Hâlâ biraz ısrarcıymışım gibi geliyor. Talepkar."

"Öyleydin." Onu öpebilmek için aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Ama ben senin bu şekilde ısrarcı ve talepkâr olmanı seviyordum."

"Bana doğruyu mu söylüyorsun?"

"Sana yalan söylediğimi her zaman anlayabilen usta bir zihin okuyucu olduğumu sanıyordum."

"Genelde yapabilirim." Bana daha derin bir dikkatle bakıyor, sonra bir gülümsemeyle yumuşuyor. "Tamam."

"Benden vermek istemediğim bir şey isteseydin ya da bekleseydin sana o zaman söyledim. Ve şimdi de söyleyeceğim."

"Tamam," diyor tekrar. "Teşekkür ."

Bir dakika bekliyorum ama bana şefkatle bakmaktan başka bir şey yapmıyor.

Kaşlarımı çattım. "Belki kendimi açıkça ifade edemedim ama şu anda biraz ısrarcı ve talepkâr olman benim için sorun değil."

Gülüyor ve beni kucaklıyor. "Seni seviyorum, bebeğim."

"Ben de seni seviyorum. Hem de çok. Şimdi beni siker misin lütfen?"

Ben ne olduğunu anlamadan bacaklarını kaydırıyor, böylece aniden kalçalarının üzerine oturmuş oluyorum. Beni öpmeden hemen önce, "Evet, yapabilirim." diyor.

Öpücük uzun, derin ve şehvetli. Duygu dolu ve hissedilir derecede muhtaç. Dili ağzımın içinde sonuna kadar kayıyor ve vücudumda içgüdüsel bir etki yaratan seksi bir itme hareketi yapıyor. Elleri beni öperken hareket ediyor, sırtımı, popomu ve okşuyor. Vücudumun üst kısmının ağırlığını başının iki yanında yere dayıyorum. Üstte olmak bana daha fazla kontrol sahibi olduğumu hissettirmeli ama hissettirmiyor.

Başım o kadar dönüyor ki boynumdan fırlayabilir.

Çok geçmeden Gabriel'in pantolonunun önündeki ereksiyonun şişkinliğini hissediyorum ama o öpüşmeyi aceleye getirmiyor. Birkaç dakika sonra, ağzı benimkine değerken gülümsediğini hissedebiliyorum.

"Ne oldu?" Ağzına karşı mırıldanıyorum.

"Ne ne?"

"Gülümsüyorsun."

Yavaşça kıkırdıyor ve iki eliyle kıkırımı avuçluyor. "Mutluyum bebeğim. Neden gülümsemeyeyim ki?"

"Bilmiyorum." Başımı kaldırıyorum, yüzünü kontrol edebilmek için öpüşmeyi kesiyorum. "Sinir bozucu."

"Gülümsediğimi mi?" Duracak gibi görünmüyor. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

"Çok ısrarcı ve talepkar olmadığınızı."

Yine gülüyor. Beni nazikçe öpebilmek için başımı eğiyor. İyice. "Bugün kendimi ısrarcı ve talepkâr hissetmiyorum ama istersen sana biraz patronluk taslayabilirim." Boğazını temizliyor ve ellerini indiriyor. "Kıyafetlerini çıkar."

Onun ruh halinden etkilenerek kıkırdıyorum. Ama hemen üzerinden inip üstümü ve pantolonumu çıkarıyorum. Ayakkabılarımı daha önce çıkarmıştım, böylece onlarla uğraşmak zorunda kalmıyorum. İç çamaşırdan sıyrılırken Gabriell'in gözleri ateşleniyor.

Tamamen çıplak olduğumda, geri çekiliyorum. "Üstte olmamı ister misin?"

"Ne istiyorsun?"

"Şey, bilemiyorum. Üstte olmak konusunda fazla pratiğim yok."

Bu kadarı doğru. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Gabriel çoğu zaman ya arkamda ya da üstümdeydi.

"Şimdi biraz almak için iyi bir zaman." Kot pantolonunu çözüyor ve iç çamaşırıyla birlikte aşağı itmek için kalçalarını kaldırıyor. Bacaklarına kadar indiremiyor. Ayaklarının üzerinden çekip çıkarmasına yardım ediyorum -saray giysilerinin yumuşak kumaşı kadar kolay çıkmıyorlar- ve gömleğini başının üzerinden çıkardığında o da benim kadar çıplak.

Onu saraydaki odamızdan başka bir yerde bu şekilde çıplak görmek çok garip. Açık havada çıplak olmak.

Eve doğru hızlı bir bakış attığımda Gabriel bunu doğru yorumluyor. "Çakılların çıtırtısını buradan duyabiliriz. Kıyafetlerimizi giymek için eve erken gelirlerse anlarız. Ama söz veriyorum saatlerce dönmeyecekler."

Yüzündeki nazik güvenceyle kısa süreli sinirlerim hemen gevşiyor.

Gülümseyerek bacağımı vücudunun üzerinde sallıyorum, böylece kalçalarına biniyorum.

Bana bakıyor. Taparcasına. Ama bir hamle yapmak yerine, "Bir şey daha konuşabilir miyiz?" dedi.

"Tabii ki."

Çok hafif bir sinir gösterisiyle dudaklarını yalıyor. "Benden bir bebek sahibi olmak ister misin Jess?"

"Ne? Tabii ki biliyorum! Sana daha önce de söyledim-"

"Daha önce bir aile kurmaktan söz etmiştiniz ama aslında bana açıkça söylediğiniz şey, bunun bana bağlı olduğuydu. Bu benim kararım. Ama öyle değil. İstedğim bu değil. Seninle bebek sahibi olmak istiyorum. Bir aile istiyorum. Ama bunu sadece senin de gerçekten istediğin buysa istiyorum. *Senin* için. Beni memnun etmeye çalıştığın için değil."

Kendimi tutamadan önce birkaç dakika boyunca duygularımla sallanıyorum. "İstiyorum."

"Senin için mi?"

"Benim için. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim çünkü eş olmaya çok odaklanmıştım. Ve bir partner olarak hayat ev içi değil. Ama şimdi işler farklı olduğu için bunu gerçekten görebiliyorum. Hayal edebiliyorum. Ve bunu istiyorum. Seninle o hayatı o kadar çok istiyorum ki."

Yüzü kısa süreliğine buruşuyor. Göğsü titreyen bir nefesle yükselip alçalıyor. "Tamam. Çünkü ben de istiyorum."

Bakışları tekrar ısınana kadar bir dakika boyunca birbirimize gülümsüyoruz. Ellerini kaldırıp göğüslerimi avuçluyor ve sonra başparmağıyla meme uçlarımı okşuyor.

Uzun süren öpüşmeden zaten tahrik olmuştum, bu yüzden uyarılmamın ivmesinin geri dönmesi neredeyse hiç zaman almadı. Kısa süre sonra o sikini yerinde tutarken ben dizlerimin üzerinde doğruluyorum. Beni aşağı indirmeye yardım ediyor, böylece onu kılıflıyorum.

Nefes alıyorum, amım penetrasyonun etrafında ayarlanırken birkaç inilti sesi çıkarıyorum. Sonra Gabriel ben ona binmeye başlarken kalçalarımı tutuyor.

Çok iyi hissettiriyor. O kadar özgür ki neredeyse kafam karışıyor. En iyi hissettireni bulana kadar birkaç kez yeniden dolanıyorum ve vücudumun talep ettiği ritimle onun üzerinde sallanıyorum.

Ben üzerinde hareket ettikçe kalçalarını yukarı kaldırıyor ve gözlerini hiç ayırmıyor, yüzümden sallanan göğüslerime ve sikiğimin içime girip çıktığı yere doğru kayıyor.

Bu işle bu kadar ilgili olması baş döndürücü bir duygu. Beni bu kadar çok sevmesi. Bu kadar net görebildiğim için.

Beni her şeyiyle istemesi, ihtiyaç duyması ve sevmesi bir armağan, bir sevinç ve derin bir sorumluluk. Duygular o kadar güçlü ki, kısa süreliğine dikkatimi yükselen orgazmımdan uzaklaştırıyorlar, ama Gabriel daha da aceleci davranıyor. Kalçalarımı kavriyor, hareketlerimi yönlendiriyor.

Karşılık veren bir ihtiyaç içimde alev alıyor. Ona daha hızlı ve daha sert binerken yüksek, çaresiz bir ses çıkarıyorum. Beni alttan şiddetle beceriyor ve beni heyecanlandıran temel bir şehvetle homurdanıyor.

"Siktir, bebeğim," diye mırıldanıyor. "Yakında kaybedeceğim. Gelebilir misin?" "Evet. Evet. Evet. Deniyorum." Sözcüklerim bir anda Zıplamamın temposu. Eğer beni yerimde tutmasaydı, hevesli hareketlerim yüzünden siki amımdan dışarı kayabilirdi.

"Jess. Bebeğim." Boynu dramatik bir şekilde bükülür ve uzun, alçak bir inilti çıkarır. Kalçaları sarsılıyor, ritminden çıkmaya başlıyor.

Bir elimi amımı ovma için hareket ettiriyorum ve ekstra uyarılma beni tam sınırın ötesine itiyor. Zevk dalgası içimde dalgalanırken haykırıyorum. Titriyorum ve onun üzerinde titriyorum.

Gabriel benden hemen sonra bırakıyor. Serbest vücudu bir dalga gibi sallanıyor. İnliyor ve son spazmlar boyunca titrerken beni sikine bastırıyor. İçime boşaldı ve menisinin amımı doldurduğunu hissediyorum.

"Dayan bebeğim" diye mırıldandığında tam üstüne düşmek üzereydim. Sonra beni tutuyor ve sırtüstü çeviriyor, benimle birlikte hareket ediyor, böylece artık üstte o var. Dizlerimi kalçalarının iki yanına doğru büküyor ve sonra ön kollarıyla destek oluyor.

Yüzü benimkine yakın. Bana gülümsüyor.

"Bu da neydi şimdi?" Düşkün bir şaşkınlıkla ona göz kırparak soruyorum. "Bu, her şeyin dışarı sızması içindi. Hâlâ istiyorsun bir bebeğin var, değil mi?"

Çaresiz kıkırdamalara dalıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Evet. yap."

"Neden gülüyorsun?"

"Bunun için ayın tam olarak doğru zamanı olmayabilir."

Omuz silkiyor, en az kadar geniş bir şekilde gülümsüyor. "Oh iyi. Bir zararı olmaz deneyin."

ÜÇ AY SONRA, kasabadaki küçük bir evde çoğunlukla boş bir odanın ortasında duruyorum.

Eski bir bina. Sonbahar öncesi değil ya da buralarda söylendiği gibi Impact. -Ama en az kırk yıllık olmalı. Bu mahallede inşa edilen ilk evlerden biriydi. İki yatak odası, küçük bir mutfak ve oturma odası var. Büyük bir pencere kasaba parkına bakıyor. Arka tarafa ek olarak bir banyo inşa edilmiş. Evin orijinalinde sıhhi tesisatı yokmuş ama birkaç yıl önce yenilenmiş, şimdi var.

Şirin ve yıllar boyunca iyi bakılmış. Ama içinde bir yıldan fazla kimse yaşamamış ve bu da belli oluyor.

"Sen ne düşünüyorsun?" Gabriel büyük yatak odasından çıkıp oturma odasında bana katılırken soruyor. "Babam ihtiyaç duyduğumuz onarım ve güncellemeleri yapmamıza seve seve yardım edeceğini söyledi."

"Bence harika olacak," diyorum ona, etrafa bakıp kendimi burada hayal etmeye çalışarak. Birçok açıdan hâlâ saraya aitmişim gibi hissediyorum. Sanki gerçekten iyi olduğum tek ortam orasıymış gibi.

Ama ben istemiyorum. Artık yok.

Gabriel endişeli görüldüğünde ekliyorum, "İki kişi için oldukça büyük. bize."

"Üçümüz." Gözleri karnıma doğru kayıyor. "Reglim gecikti. Bu mutlaka-"

"Biliyorum." Beni gevşek bir şekilde kucakladı. "Doğuştan iyimserliğe yatkın değilim ama en azından deneyebilir miyim?"

Gülerek, onu öpebilmek için başını aşağı çekiyorum. "Evet, deneyebilirsin. Seni en iyisini umarken görmek hoşuma gidiyor. Ve bence bu ev bizim için harika olacak. Belki biraz kır çiçeği ekebilirim." Madalyonumu okşuyorum.

Yüzümü hızlıca arayabilmek için geri çekiliyor. "Bana doğruyu mu söylüyorsun? Burada mutlu olacak mısın?"

"Ne düşünüyorsun?" Ona doğru ışınlanıyorum.

Yüzü yumuşuyor ve beni tekrar kucaklıyor, bu sefer daha sıkı. "Tamam, güzel. Şu anda şehirde müsait olan tek ev orası, yani fazla seçeneğimiz yok. Ama ailemle yaşamaktan sıkılmaya başladım."

"ama artık kendimize ait bir yerimiz olmasına hazırım.

"

"Central Cities'den ayrıldığınız için hiç pişmanlık duymuyor musunuz? Ailenizden bu kadar uzakta olmak?"

"Onları özlüyorum. Ama seni arama çalışmalarının sona erdiğini duyduktan sonra onları ziyaret etmem uzun sürmeyecek."

Geçtiğimiz haftalarda duyduğumuz haberlerin hepsi güvenliğimiz açısından olumluydu. Başkan'ın yönetimi iç çatışmalarla uğraşıyor. İsyancı gruplar eyalet genelinde daha aktif hale geldi. Ve Gabriel hala aranan bir adam olarak tanımlansa da, aktif aramalar durduruldu.

Birkaç ay içinde seyahat etmesi güvenli olur. Beni Saint Louis'e yaklaştıracaktır ve yolun geri kalanını kendi başıma sürebilirim. Bana araba kullanmayı öğretiyor ve şimdiden oldukça iyi gidiyorum.

"Evet. Yakında onları kesinlikle ziyaret edebilirsin." Arkasını dönecekmiş gibi görünüyor.

Sorusuna tam olarak cevap vermediğimi hatırlayarak gömleğinden bir avuç tutuyorum ve onu önümde tutuyorum. "Hiçbir pişmanlığım yok, Gabriel. Tek bir tane bile. Tüm kararlarım beni buraya getirdi. Seninle birlikte bu yere. İkimizin de güvende olabileceği bir yere. Birlikte bir geleceğimiz olabileceği yere. Bir aile kurabileceğimiz yerde. Pişmanlık yok."

Sözlerim ona dokunuyor. Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve parmak eklemlerini yanağıma değdiriyor. "Tamam. Güzel."

"Eskiden idari merdivenin en tepesinde olan ve şimdi sıkıcı bekçilik görevine mahkum olan sensin."

Gabriel kasaba bekçisi olarak vardiyalı çalışıyor, ben de topluluk bahçesinde çalışıyorum. Dinlenmek ve iyileşmek için birkaç hafta ayırabildik, ancak bundan sonra kasabadaki hayata katkıda bulunmaya başlamamız gerekiyordu.

Eğlenerek oflayıp pufluyor ve başını sallıyor. "Gerçeği bilmek istiyorsan çok da umurumda değil. Hoş bir şey."

"Neymiş o?"

"Fazla beyin gücü gerektirmeyen bir şey yapmak için. Bir süreliğine."

"Bu mantıklı. Zavallı beyninin dinlenmeye ihtiyacı var. Son zamanlarda Son zamanlarda neredeyse o kadar gergin ve sinirlisin. Tüm bu baskıya bir ara vermek size iyi gelecektir."

"Ve bu sonsuza kadar sürmeyecek. Eninde sonunda yapabileceğim başka bir şey olacak. Aslında bu sabah annemle konuşuyordum ve bir tür arşiv oluşturmaktan bahsedildiğini söyledi. Buradaki tarihimizin ve Impact'ten önce korunmuş olan her şeyin bir kaydı. Bunu yönetmek için iyi bir kişi olabileceğimi söyledi."

Nefes nefese kaldım ve elimle ağzımı kapattım. "Oh Gabriel. Bu senin için mükemmel olurdu!"

Ayağını bir o yana bir bu yana kaydırıyor, alışılmadık bir şekilde utangaç. "Sanırım böyle bir şey yapmak hoşuma giderdi."

"Bu iş için kesinlikle en iyi kişi siz olurdunuz. Ama bu çok büyük bir proje olur. Yıllar sürer. Bunu kabul ederler mi? Saraydaki gibi, senden insani olarak mümkün olandan çok fazlasının beklendiği bir duruma düşmeni istemiyorum. Yaşayan en zeki insan olabilirsin ama mucizeler yaratamazsın."

Gülüyor. "Sana etrafta dolaşıp zekamı abartmamayı söylemiştim. İnsanlar benim bir tür Einstein olduğumu düşünecek ve öyle olmadığımı hayal kırıklığına uğrayacaklar."

"Hiçbir şeyi abartmıyorum. İnandığım şeyi söylüyorum. Ayrıca tekrar büyük bir baskı altında kalmaman konusunda söylediklerimde de ciddiyim. Bunu yapmaktansa hayatının geri kalanında gardiyan olmanı tercih ederim."

"Bu arşiv işinin böyle bir baskıyla geleceğini sanmıyorum.

Ama göreceğiz. Sana daha seveceğin bir iş bulmak için de çalışabiliriz."

"Belki. Ama bu konuda çok endişeli değilim. İşimde gayet iyiyim.

Bahçe. Dürüst olmak gerekirse, en çok istediğim iş sürü çocuğumuza annelik yapmak. Tamam mı?"

"Bu *iyi* mi?" Gabriel'in yüzü ısınıyor. Beni bir kez daha öpmek için eğiliyor. "Bu sadece iyi olmaktan çok daha iyi. Bu, üzerinde çalışmamız gereken şeyler listemizin en başında yer alacak."

"Tamam, güzel. Ama sana itiraf etmem gereken bir şey var."

Beni tekrar öpmek üzereydi ama konuşmamı beklemek için durakladı.

"Einstein'kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve sen sanki önemli biri."

Kısa bir süreliğine irkilmiş görünüyor, ama sonra kahkahayı basıyor. "Bir gün sana onun hakkında her şeyi anlatacağım." Sonra bizim olacak eve bakıyor. "Daha çok zamanımız var."

Gabriel'in ortağı olarak 313. günüm ve birlikte yaşamımız daha yeni başladı.

YAZARIN NOTU: Bu kitap için ekstra küçük bir sonsöz yazdım ve 10 Şubat'ta bülten listeme göndereceğim. Noelle Adams/Claire Kent bültenime henüz abone olmadıysanız, buradan abone olabilirsiniz: [bülten kaydı](#). Eğer 10 Şubat'tan sonra abone olursanız, sonsözü almaya devam edebileceksiniz. Bülten aboneliğinizi onayladığınız anda size otomatik olarak gönderilecektir.

Central Cities serisinin bir sonraki kitabı *Servis*. Anabelle ve Ben hakkında ve sonbaharda çıkacak. Ama bir sonraki kitabım The Wild serisinin ilk kitabı olan [Lost Song](#) olacak. Bu kitap Kindled serisinin ortamına ve hislerine Central Cities'den daha yakın olacak ve Kindled serisinden birkaç karakterin cameosunu da içerebilir.

Eğer kitaplarımla yeni tanışıyorsanız ve geçmiş listemden başlamak için en iyi yeri arıyorsanız, [Son Işık](#) iyi bir seçim olacaktır.

CLAIRE KENT HAKKINDA

Claire on iki yaşından beri aşk romanları yazıyor. Birkaç yıl üniversite düzeyinde İngilizce öğretmenliği yaptıktan sonra, iki farklı takma adla tam zamanlı olarak yazmaya başladı. Virginia'da yaşamaktadır.

İlk kitapları sıcak ve gerçek duygularla dolu seksi çağdaş romanlardı, ancak Hold serisi ile bilim kurgu romantizmine geçiş yaptı. Şu anki kitapları, küresel bir felaketten sonra yakın gelecekte geçen buharlı kıyamet sonrası romantizmdir. Yeni kaotik bir dünyada hayatta kalmaya çalışan ve güçlü, huysuz, suskun erkeklere aşık olan akıllı, dirençli kadınlar yer alıyor.

Claire ayrıca Noelle Adams (noelle-adams.com) adıyla daha yumuşak çağdaş romanlar yazmaktadır ve ona ulaşmanın en iyi yolu Noelle Adams adresine ([noelle.s.adams@gmail](mailto:noelle.s.adams@gmail.com)) e-posta göndermektir. Ayrıca Noelle'[Facebook'ta](#) i takip edebilir veya Claire Kent kitaplarıyla ilgili güncellemeleri almak için [okuyucu grubuna](#) katılabilirsiniz. [Daha fazla bilgi](#) almak isterseniz, lütfen [web sitesine](#) göz atın.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.